

Adamát Péter

Emléksavar

Pivarcsi Gábor története alapján

Ez a Mű a [Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd! 4.0 Nemzetközi Licenc](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/) feltételeinek megfelelően felhasználható.

Tartalom

Az Áldozathozatal.....	4
Chrissie.....	12
Az orvos keresése.....	24
A nyomozás megindul.....	36
A Mágustorony.....	46
A tűz emésztette romok.....	58
A Hatalomátvétel.....	64
Menekülés a Palotából.....	73
Trian, a földalatti település.....	81
A Szarvasáldozat.....	89
Behatolás a Palotába.....	99
Kutatás a legendák után.....	108
A Száműzött Őrzők.....	121
A Nindzsaikola.....	134
A Törp Királyság.....	145
A meghallgatás.....	154
A Toronytető.....	164
Ron választása.....	172

Az Áldozathozatal

A Császári Tróntermen az Északi Birodalom egyik katonája sietett át, hogy rossz híreket vigyen az Uralkodóhoz. Feszültségét csak fokozták a trónterem rideg, élénkszürke kövei. Kék szőnyegen haladt előre, melynek szélét összetett sárga hímzés díszítette. A makulátlan páncélba burkolt Császári Testőrök figyelték, amint körülön kívül megállt, szemben a vörös bársonyt viselő Császár aranyozott trónszékével. Levette kék sisakját, tisztelgett és jelentést tett:

- Uram! Az Ellenállás újabb szabotázsakciót hajtott végre a gyárban!

Ingenius Császár összehúzta szemöldökeit. Ezt kérdezte:

- A szerkezethez csiszolásra váró kristályok megsérültek?

- Nem, Uram!

A Torony tetején épülő mágikus szerkezettel, ha elkészül, világalomra tehet szert. Megdönthetetlenre. Már csak ez adhat neki biztonságot. Mérlegelte magában, késleltesse-e az eszköz építését azzal, hogy mágus főtanácsadójának másik feladatot is ad. Végül döntött.

- Hol vannak most az ellenállók?

A katona a Császár hangjából komor elhatározást hallott ki.

- Nem tudom pontosan... - válaszolta. - Annyit tudunk, hogy a Trimance-sziget környékén van a főhadiszállásuk.

- Rendben! Elmehet!

A katona első jelentését tette, s arra számított, válaszcsapásra kap parancsot. Zavartan szétnézett.

- De, de uram! Mi lesz az Ellenállással? – Kérdezte.

- Az nem a te dolgod, katona! Távozz!

- I...igen, uram! – A katona tisztelgett, visszahelyezte sisakját és elhagyta a termet.

A Császár elgondolkodva nézett maga elé. Még egyszer mérlegelte, hívassa-e főmágusát.

Végül így szólt testőreihez:

- Hagyjatok magamra!

- Igenis, Uram! – válaszolták ők előírás szerint egyszerre, majd két oszlopban kivonultak a teremből. Ingenius egyedül maradt a rideg kövek között.

- Nordakus! – szólt fennhangon.

Szólítására azonnali válasz érkezett. A terem falai egy pillanatra vakítóan felragyogtak, s a fény összesűrűsödött a trónszék előtt, ahol egy perce a katona jelentést tett. A fény helyén megjelent egy magas, hórihorgas alak. Fehér ruhát viselt, nyakában szimbólumokkal vésett gyöngysorokat hordott.

- Hívatott, Uram? – Kérdezte a főtanácsadó tisztelettudóan.

- Az Ellenállás ismét szabotált. – tört ki a Császárból a düh. Nordakus éles tekintettel figyelte. - Ideje eltörölni őket, de ahányszor támadást indítunk ellenük, ők mindig kimenekítik a vezetőjüket.

- Egy csendes gyilkost kell odaküldeni, hogy ölje meg a vezért.

Ingenius felnevetett.

- Ezt már próbáltuk, de a vezetőjük sohasem mutatkozik.

Nordakus maga elé meredt.

- Hmm... Van egy ötletem, uram. Egy független embernek kell eljutnia oda, csatlakoznia kell az Ellenálláshoz, és ő megtudja ölni a vezetőjüket! Az az ember nem lehet kapcsolatban velünk. Legalábbis tudtán belül nem.

- De hogyan független, akkor hogy érjük el, hogy megölje?

Nordakus elfolytott egy kegyetlen nevetést, s elkezdte bemutatni tervét az Uralkodónak. A Császár pedig ugyanazzal a felkiáltással ünnepelte a módszert, ahogy a gyakorlatba ültetésének első lépésénél is tette:

- Nagyszerű!

Ezt a kiáltást hallatta Nordakus vörös gömbökkel megvilágított laboratóriumában is, mely kőfalakba zárt, hangbiztos teremként esélyt sem hagyott a menekülésre a székre szíjazott szerencsétlen katonának, mikor Nordakus bekapcsolta a széket energiával megtöltő vezérlőkart. A kapcsoló hatására a teremben kiépített, színesen izzó folyadékokat tartó akváriumokból és fénylő pörgettyűkből álló rendszer működésbe lépett. Akváriumokból két vörös szemű árnylényt szívtak energiavezetékeken keresztül a leszíjazott emberbe, akik így megszállták őt. A szerencsétlen katona nem árnylénné változott, hanem gyorsan váltakozva a legkülönbözőbb személyek megjelenését öltötte, míg végül megállapodott végső formájánál. A terem összes fénylő eszközének energiája őbelé áramlott, utoljára még a világítást adó vörös gömbök is kialudtak, s a terem sötétbe borult. Csak a Császár dörögése hallatszott:

- Ha ez sem válik be, akkor felégetjük az egész Trimance-szigetet....

A laboratóriumi áldozathozatal után 5 év telt el, míg a terv következő szakaszába lépett.

Ron Strago, a fiatal harcművész lelkesen figyelte a hajó korlátjáról, amint délről egyre közelebb kerültek a Trimance-sziget tenger fölé magasodó fehér sziklafalához, ami csillámokat szórva törte meg a kék óceán egyhangúságát. A sziklák fölött zöld növényzet borította be a szigetet.

Ron a hajótestnek ütköző hullámok habzásán felül már hallotta a partmenti kabócák zsongását, időnként sirályok rikoltását és némi erdei madárdalt is. A sziget túlsó végén magasodó, vulkanikus eredetű hegyvonulatokat inkább csak sejtette, mint látta.

A Középkontinensről utasokat szállító hajó a tengerszintre ereszkedő, dél felé kiálló kis félsziget felé közeledett. Ezen állt az apró kikötőfal. Ron már beszélt a hajó utasaival, így tudta, hogy mindannyian a

Dhoran-kontinensre vagy az Északi Birodalomba utaznak tovább. Csak az ő úticélja volt a Trimance -sziget egyik szurdokában felépült város, Deklan.

Ron elhatározta, hogy összeismerkedik a helybéliekkel annyira, hogy információkkal támogassák útjában. Így talán könnyebb lesz eljutnia Deklanba, hogy beérje Donald el Trano kereskedőt, aki után ideutazott.

Be kellett számolnia a Birodalom elleni, meghiúsult rajtaütésről, amit ő maga vezetett. Erről bevillant elméjébe, hogy évek óta ismert barátai meghaltak az akcióban. A kereskedő reakciója már nem érdekelte mi lesz, amikor megtudja, hogy megrendelése meghiúsult. De szörnyű emlékeit és önmagát vádló gondolatait száműzni akarta, így a kikötő fölött keringő fehér sirályokat kezdte figyelni.

Mikor a hajó befutott a kikötőbe, s az utasok leszálltak, Ron megkérdezte a móló másik oldalán horgászó pecást:

- Milyen a kapás?

- Egész jó. – válaszolta ő.

Ron a tenger ütemes hullámozását és a sirályok dalát hallgatva a part felé haladt a mólón. Mindenképpen tájékozódni akart a terepről, mielőtt elindul a sziget nyugati felén épült Deklanba. Végül kiért a partra, s a kavicsokon lépkedve egy másik horgász felé indult. Az megróvó tekintettel ránézett.

- Pszt! Csendesebben! Horgászom, ha nem látná!

- Jól van, na!

Ron inkább a faluban nézett körül. Láta, hogy összesen néhány házból állt. Belépett a kikötőmester céhének épületébe, ahol meglátott egy falon függő nagyméretű térképet.

- Vajon merre lehet Deklan? – kérdezte magában, miközben átnézte a térképet. Ez részletesebb volt, mint amihez a Középkontinensen hozzájutott. A szigetnek 4 kisebb nyúlványa volt, közepén erdő terebélyesedett. Északon hegység terült el, körülötte sivataggal. Végül megtalálta Deklant: az erdő nyugati oldalán lévő tengerszorost kellett megkerülnie, hogy eljuthasson úticéljához. Úthálózatot nem mutatott a térkép, s hiányának okát sem írta le.

A kikötő harangja kongani kezdett. Ron meglepődött, hiszen a hajó készletekkel feltöltése még nem fejeződhetett be, hogy megkezdhesse útját visszafelé. Majd észrevette, hogy közelebbi, a céhháznál kifüggesztett harang szólt. Csakis rendkívüli tájékoztatóra hívhatták össze az embereket.

A céhmester házában összegyűltek az indulásra váró utasok. Az adminisztrátor asszony előrelépett, s bejelentette:

- Tisztelt Utasaink! Sajnálattal közöljük, hogy a legközelebbi hajó egy hét múlva indul a Középkontinensre, javítási munkálatok miatt. A hajó elkészültéig halászzal és prémvadászzal jó eséllyel jutnak jövedelemhez.

Ronra hidegrémületként tört a felismerés, hogy a kapitány az utasok elől eltitkolta, mennyire megsérült a hajó útközben.

Az indulni készülők között általános elégedetlenkedés moraja zúgott fel.

- A fenébe! Most itt rostokolhatok egy hétig. – tört ki egy vörös hajú fiatalból, kinek élénk ruházata élesen ellentmondott levert hangulatának.

Az embercsoport elé állt egy zöld vadászruhát és zöld keménykalapot viselő nagydarab középkorú férfi, s így szólt:

- Hölgyeim és Uraim, én prémeket vásárolok! A Trimance-vadmókusok préme előkelő ruházati dísz, árát az is növeli, hogy ellenméreggel felszerelve javallott vadászni ezekre a nagydarab ragadozókra, mert az embert is megtámadják.

Ron fel akart készülni a veszélyre, ezért sétálni kezdett a házak között, hogy ellenmérget vásároljon.

Az egyik házon az alábbi cég függött:

„Gyógyitalkereskedő”

Ron belépett a boltba, aminek polcai egyszerű, de színes üvegekkel voltak megpakolva.

A pult mögött egy fiatal kereskedő ült. Figyelmét rögtön Ronra irányította, s pedánsan kérdezte:

- Miben segíthetek?

- Üdvözlöm. Most először járok a Trimance-szigeten, és arra vagyok kíváncsi, milyen elterjedt betegségekkel találkozhatok a szigeten átkelve.

A boltos elgondolkodva megrázta a fejét.

- Csak a ragadozó Trimance-vadmókusokat tudom komoly egészségügyi veszélynek nevezni. Ha ki akar menni a településről, javaslom, hogy vegyen mérgük ellen szérumot. Azonnal ható ellenméreg alkalmazásával tud csak egy ember megmenekülni attól, hogy a mókusok áldozatává váljon.

Ron arra gondolt, nindzsaként kardforgatással is távol tudja tartani a mókusokat. De megkérdezte:

- Mennyi a párlat ára?

- Egy adag 30 arany.

Ron megdöbbsent a szérum magas árán. De úgy döntött, egy adagot vesz a biztonság kedvéért.

Mikor a boltos meghallotta, hogy Ron egy adaggal is beéri, megdöbbsent a nagy kockázaton, amit a fiú vállalt. De igyekezett ezt palástolni és készségesen kiszolgálta őt. Miután Ron fizetett, eszébe jutott, minek kell még utána járnia.

- A Kikötő Céhének épületében láttam egy térképet, de nem szerepelt rajta úthálózat. Vannak utak a szigeten? Hogyan tudok eljutni Deklanba?

A kereskedő komoran mosolygott.

- Deklan önellátó, s alig tartja a kapcsolatot a külvilággal. – válaszolta - Ezért nem marad kitaposott ösvény a szigeten átkelő néhány utazó után. A tengerszorost északról kerülve kell nyugatra haladni, de előtte érdemes keletről kerülni az Erdőt, hogy az utazót ne szorítsák a magas partvonal szélére erdei árnyak.

- Köszönöm. – válaszolta Ron, és kilépett a boltból.

Rögtön elindult Deklan felé, északra haladva távozott a Kikötőfaluból. Csak nindzsa-kardjával és az egy adag ellenméreggel volt felfegyverezve.

* * *

Ahogy Ron távolodott a településtől, észlelte, hogy egyre emelkedik a tengerszinttől. A tájon csak az emlékezetébe vésett térkép alapján tudott tájékozódni. Fekete haját és mágikus támadásokat tompító fekete köpenyét lobogtatta a zöld mezőkön átsüvítő szél, amit barna bőrpáncélzatán keresztül is érzett.

Elérkezett a félsziget északi végéhez, ami mély törésként húzódott kelet-nyugati irányban. Egy kő völgyhíd vezetett át a mélység fölött, amit faluőrök őriztek.

A hídhöz érve Ron ezt mondta:

- Üdvözlöm Önöket, fontos munkát végeznek. Szeretném megkérdezni, milyen veszéllyel találkozhatok a hídon átkelve?

Az egyik őr horkanva felnevetett.

- Barbár koboldtörzsek szaporodtak el a szigeten, zsákmányszerző csapataik előszeretettel támadnak a Deklanba utazókra. De maga harcművészek látszik, el tudja illeszteni ezeket az ősközösségekben élő lényeket... Inkább a pusztát javaslom, ahol koboldok portyáznak, mint az ismeretlen árnyaknak menedéket adó Erdőt!

- Köszönöm a híreket. – válaszolta Ron mosolyogva. – Nem téved, valóban harcművész vagyok.

Miután átment a hídon, nem ment be az erdőbe, hanem keletről került meg. Maga mögött hagyta a törésvonalat, s fúvel benőtt, fákkal ritkásan borított dombokon haladt át. A talajból időnként kiemelkedtek a sziget alapjául szolgáló fehér sziklák.

Ron minden irányban éberrel figyelte a tájat. Reménykedett benne, hogy nem hagyja el szerencséje, de ez hiábavalónak bizonyult.

Három sötétszürke pont jelent meg a zöld dombokkal tarkított táj látóhatárán, akik egyenesen felé haladtak. Ron kivonta kardját, s a pontokat szemmel tartva igyekezett elosonni előlük a dombok között, de azok addigra kiszemelték őt s közeledtek felé. Fülét magabiztosságtól duzzadó durva beszéd ütötte meg, az emberi nyelvet silányul használó civakodás és röhögés keveréke. Ron úgy döntött, oldalazva, a hangok forrásirányát szemmel tartva felmászik a legközelebbi domb tetejére, s ott várja be őket.

Még nem ért a dombtetőhöz, mikor meglátta, hogy furkósbottal felszerelt, ember nagyságú koboldokkal van dolga. Szedett-vedett öltözékükön hiányos, korhadt fémpáncélzatot viseltek. Vezérük, az elit-kobold magasabb volt a másik kettőnél.

Ron kardját jelzés értékűen feléjük tartotta, és csuklóból néhány gyors harcmozdulatot tett – olyanokat, amikkel semmit nem árult el arról, hogyan támadna nekik valóban. De nem tudta elriasztani a barbárokat. Mikor a vezér elordította magát, s a háromtagú banda megrohmozta Ront, ő sprintelni

kezdett lefelé feljűk, s gyors, bonyolult pörgő harci mozdulatokat használt ellenűk. A koboldoknak nem volt esélyűk a nindzsa ellen.

Miután kiműltak, Ron látta, hogy az összecsapás közben gyógyitalok és aranyérmék szóródtak ki erszényeikből. Gondolkozott, helyes-e a koboldok által megölt emberek holmiait magához vennie. Végűl arra jutott, az arannyal emberektől vásárolna, a gyógyital felhasználásával is értűk tenne közvetve. Magához vette őket, a koboldok furkósbotjait pedig darabokra törte, majd továbbindult Deklan felé. Továbbra is a tájat fűrkészte minden irányban, figyelve arra is, hátha meghall a természetbe nem illő hangokat.

Ez alkalommal a kobold harcosok haltak meg. Nem érkeznek vissza törzsűkhöz, asszonyaikhoz zsákmánnyal. Vadászni se tudnak többet. Ron nem hallott róla, hogy a koboldokat emberi erővel bárhol is civilizálni sikerűlt volna. Lehet, hogy a koboldok hibája, hogy törzsi rablóéletmódot folytatnak, de ha önhibájukon kívül nem képesek még másra, az emberektől akkor se várható el, hogy ne védjék meg magukat.

Több rabló ezután nem állt az útjába. Az erdőt északról kerülve Ron eljutott a tengersizorig, ami fölött sirályok keringtek. A partot fehér és sötétebb sziklák szegélyezték. A szigetbe benyűló tengernyelven túljutva Ron keresni kezdte Deklan városát. A zöld dombokat csak oldalaikból különféle módon előtűrő fehér szikla alapzatuk tette változatossá. Ron a dombok tetejéről azonban mindig csak további dombokat látott meg, valamint köztűk gyéren elterűlő dűs lombű fák. Ron a fűradtságtól erősen megviseltté vált, a tájon csak körülbelűl tudott tájékozódni. Ezért úgy tűnt számára, kezd egybefolyni a tér, az idű múlását se tudta már követni.

A fák a tájon sűrűbbé váltak, a legtöbb Ron által ismert, de ritka, derengő gyűmölcsöket termő fa volt. Le akart szakítani egy gyűmölcsöt, hogy felfrissítse magát, de a gyűmölcs hozzáragadt a kezéhez. A fa leveles ágai hirtelen Ron felé nyűltak. Fűradtsága miatt csak reflexe mentette őt meg: kardjával levágtá magát az utánanyűlő faágaktól, s elugrott, így elkerűlte, hogy a fa által spriccelt sav ráfröcskűljön. Ron rádöbrent, hogy ez egy ragadozó Rémfa, ami csalétkűl használja gyűmölcsseit. Figyelmesebben megnézte a fa lombját, és félíg megemésztett madarakat látott benne.

A sűrűbb gyűmölcsfák emberi telepítésre utalhettek volna. De az, hogy ragadozó növények szaporodtak el a vidéken, jelezhette Deklan lakosainak védekezését a koboldok ellen. Ron nem tudta, hogyan látja el magát táplálékkal a telepűlés, hogyan védik magukat a földművesek.

Továbbhaladt a dombok között, és egy patakra bukkant. Csörgedezése élénkítűen hatott Ronra, s benne felűjult a remény. Az emberek általában vízhez telepűltek, ezért a part mellett folytatta útját. Egy idű múlva lépcsűzetes vizesés zajára lett figyelmes, majd a csermely végéhez ért, ami egy katlanba torkollott. Ron a szurdok szélére érve lenézett, s többágű csillagot formáló kanyargó völgybet látott meg, *ami tele volt építve csillag tetejű szűnes házakkal!*

Látta, hogy a szurdokban elterűlő Deklan nagy telepűlés volt, körbekerítve kűves földhányásokra épített, kifelé meredő karókkal, melyek sűrű, kusza védelmi kerítésként szolgáltak. A patak őrzött kapun folyt be a telepűlésre.

Ron a vizesés mellett elkezdett a völgybe ereszkedni. Fűjni kezdte a szél, azonban gyűmölcsöket kínáló fák és bokrok az eddiginél is sűrűbben tarkították a tájat. Ő a biztonság kedvéért nem szakított belűlűk.

Végül elért Deklan egyik növényekkel befuttatott, nyitott kapujáig, amiben őrk álltak. Amint áthaladt a kapun, Ron érezte, hogy biztonságba érkezett.

* * *

Körbenézett a település házai között: dúsan növő zöld fúvel borított tágas tereket látott, nagy fákkal. A helybeliek kertjeikben éppen derengő zöldségeket és gyümölcsöket szüreteltek. Amint leszakítottak egy termést, a növényen azonnal nőni kezdett lassan, bimbóként, de láthatóan a következő.

Ron megértette: varázslattal, talán elixírekkel kezelték a növényeket, így nem kellett a védett településen kívül művelniük a földet. Ilyen eljárást még a Középkontinensen se látott, s ezt itt tömegesen alkalmazták. Ez alapján arra számíthatott, az általa korábban látott településeknél sokkal elterjedtebb Deklanban a mágia használata.

Ez a benyomása megerősítést nyert, amikor egy térre érve látta, hogy az összes ház kirakatába gyógyitalok, tekercsek, sőt elvéve mágusbotok és varázsgömbök voltak kitéve. A díszesen öltözött helybeliek mellett elhaladva beszélgetésfoszlányok érték el Ront.

- ...pedig a tűzlabda...

- ...de a villámvarázs jóval...

Szóval itt már arról vitatkoznak, mely mágiaágakat előnyösebb használni.

Ron eljutott a piactérre, s megkereste a vásárt felügyelő megbízott pultját.

A férfi elegáns okkersárga ruhában ült egy magasított pódiumon, ahonnan az egész teret belátta. Mikor Ron felment hozzá a falépcsőn, a felügyelő így szólt:

- Üdvözlöm Deklanban!

- Jó napot! – Válaszolta Ron. - Elnézést, egy kereskedőt keresek, a neve Donald el Trano.

- Ó, már egy hete elment.

- Hova?

- Úgy tudom, a Középkontinensre.

Ron magába folytotta haragját.

Nem igaz! – gondolta - Most hajózhatok vissza a Középkontinensre! Miért kell nekem mindig késvé megérkezniem? Na mindegy...

A férfinek így válaszolt:

- Hmm. A Csudába! Hát köszönöm.

- Nincs mit! – mondta egykedvűen a biztos, s ültében ismét a pódium korlátja felé fordult.

Ron gondolkozott. Tudta, hogy nincs értelme visszamennie a Kikötőfaluba, mert a hajó egy hétig nem indul. Ennyi idő alatt azonban megismerheti Deklant, ha akarja, még a szigetet is bejárhatja.

Körbenézett a katlanbeli település összes kanyargó ágában. Látott például egy kőből épült fogadót, amiben az éjszakázás árát megkérdezve korrekt ajánlatot kapott. Egy több eladónak helyet adó, közösségi varázslóboltba is benézett. Ennek, akárcsak a fogadónak, tiszta falécekből állt a padlója, nem pedig döngölt földből. A város elég gazdag volt ahhoz, hogy kőfalú házakból álljon.

- Jó napot! - köszönt rá egy fekete taláros nő. - Vándorló mágusmester vagyok. De úgy látom, nincsen senki, akinek varázslatot taníthatnék.

- Nekem miért nem? – Kérdezte Ron.

- Nincsen magában elég mágikus potenciál ahhoz, hogy varázslatot tanulhasson. Ha meg akarja védeni magát, a fizikai harcmódban kell fejlődnie. De tekerceket felhasználhat támadók elleni harcban. A tekerceket mágusok írták. A szöveget elolvasó személy elméje befogadja a mágusok gondolatait, s egyúttal ki is sugározza, varázslat formájában. Ideális esetben egy vagy két utazó közelharcban tartja távol a támadót, a harmadik útitárs pedig ráolvasással elpusztítja azt. Egy tekercs csak egyszer használható fel. Ilyen önvédelmi tekerceket itt is tud venni a varázslóboltban. Most szállítottam nekik egy adagot.

Ron hallgatott rá, s a kék taláros eladónál utánakérdezett a tekercek fajtáinak és árainak. Számára már a legalacsonyabb határfokúnak, a Jégtekercsnek is borsos volt az ára. Ennél gyorsabb hatást fejtett ki a Tűztekercs és a Villámtekercs. Az Éjtekercs pedig akár egy gonosz varázslót is képes volt elpusztítani, s egy vagyonba került. Ahogy nevéből is következik, csak sötét lények ellen lehetett felhasználni.

Ron gondolkodott, mivel kellett számolniuk a tekercs készítő varázslóknak. Egyrészt hosszú szöveget írtak, hogy orvtámadásra ne lehessen használni terméküket: aki emberre próbál ráolvasni, annak kiszemelt áldozata gyorsan elszakíthassa a kezében tartott tekercsset. A nagyobb hatalmú tekercsnek pedig a sötét erőket kellett tönkretennie, ártatlanok ellen nem is lehetett felhasználni.

A Gyógytekercs bármilyen, akár rövidesen halálhoz vezető sérüléseket szenvedett embert képes volt teljesen egészségessé tenni, de az ára is csillagászati volt.

Késő délutánra járt, így Ron visszament a fogadóba, s lefoglalt egy ágyat. Már nem ment ki a házból, bent rendelt vacsorát. A gyertyákkal megvilágított, kőfalú és sötét fa padlóburkolatú házban otthonosan érezte magát. Hosszú útja után álmos volt, így viszonylag korán lefeküdt.

Chrissie

Másnap reggel Ron úgy döntött, folytatja Deklan felfedezését. Donald ElTrano kereskedő után úgyis csak egy hét múlva indulhatott. Remélte, a Középkontinens fővárosában, Koral-ban felállított székhelyén sikerül beérnie.

Ahogy erre gondolt, emlékképek villantak fel benne a kereskedő által rábízott küldetés kudarcáról s társai elvesztéséről is. Gyorsan kirángatta magát az emlékek fogságából s jelenlegi lehetőségeire koncentrált a Trimance szigeten. Járni kezdte Deklan utcáit. A tegnapi korai elalvás után ma korán ébredt, így még viszonylag néptelen volt a város.

Ron a kis utcákat járva látta, hogy a házak kerítései virágokkal voltak befuttatva, volt, ahol a háztető is.

A főtérré érve is csak kevés helybélit látott. A tér egyik oldalát egy sárga, többszintes, tetőteraszokkal tagolt épület uralta. Ron a nyitott bejáráthoz ment, de annak belső oldalához egy pult volt tolvá, gátolva a belépést. Mögötte egy kék ruhás, fekete hajú nő ült.

- Jó reggelt! – üdvözölte az asszony. - A Mindenek Háza nemsokára kinyit!

- Köszönöm. – válaszolta Ron. Feljegyezte elméjében, hogy ide még visszatér, és folytatta a kis utcák bejárását.

Az egyik virágos kertkapunál egy neki feszülten integető nőt látott meg. Fenyegetést kizáróan lassan a városlakó felé indult. Ahogy közeledett felé, észrevette a nő gondterhelt arckifejezését, ezért a kertkapu elé érve ezt kérdezte tőle:

- Mi a probléma, hölgyem?

- Elfogyott minden gyógynövényem, és a Gyógyfüves épp most hagyta el a falut. Az orvos sincs a településen. A férjem estig dolgozik, én pedig nem hagyhatom el a házat, mert beteg a kislányom. Esetleg... nem tudna utánaszaladni?

- De. Szívesen.

A nő arca felderült.

- Ó, nagyon köszönöm! – hálálkodott. - Siessen! A Gyógyfűúrus az Északkeleti Virágosmezőkre indult.

Ron a térképre visszaemlékezve megállapította, hogy kellemetlenül messze van a Gyógyfüves úti célja. Érdemes minél hamarabb beérnie őt.

Azonnal a kapu felé indult, amin keresztül előző este megérkezett. Tegnap látta, hogy a kapu lényegében egy kocsmára nyílt, ami kifejezetten az érkezők fogadására települt oda. Ron eldöntötte, hogy indulás előtt betér a kocsmába, hogy híreket szerezzen a terepviszonyokról. Amit tegnap tapasztalt a szigeten, az nem változhatott sokban, de lehet, hogy valamely lényegi fenyegetés elkerülte a figyelmét.

Meglátta a kaput, mellette a kőből épült ivót. Belépett a kocsmá ajtaján.

- Jó napot! – Köszöntötte a kocsmáros. – Szolgálhatok valamivel?

- Nem, köszönöm. Most indulok a vadonba, nem onnan érkezek. Esetleg, ha visszaérkeztem.

A kocsmáros bólintott.

- Szerencsés utazást, érjen el céljáig épségben!

Ron körülnézett a kocsmában. Egyetlen, fekete zömök páncélzatot viselő lovag pihent az egyik sarokban.

Ron egyik kezével jelzett és közelíteni kezdett.

A fekete ruhás lovag ingerülten ráfordult.

- Igen? Mit akar?

- Csak a terepviszonyokról érdeklődnék.

- Egyedül akarok lenni, hagyjon magamra.

Ron tudomásul vette és távozott.

* * *

Ron a tengerszoros északi vége felé igyekezett, de sehol nem látta a gyógyfűárust. A dombok között csak a köztük húzódó mélyedések első kanyaráig látott, a dömbtetőkről pedig nem látott a távoli mélyedésekbe. Egyre biztosabb volt benne, hogy csak az Északkeleti Virágosmezőn éri be az árust.

A fáktól távol tartotta magát. Ahogy egyre messzebb került a település katlanától, a fák is ritkásabbak lettek, s egyre kevesebbről lógott gyümölcs. Ron arra gondolt, most már talán nem rémfák veszik körül, de a biztonság kedvéért továbbra is elkerülte őket.

Végül elhaladt a tengerszoros északi végének fehér sziklái mellett, s már látta a sziget közepét beborító lombkoronák sokaságát.

Az erdőhöz érve Ron egy lány kiáltását hallotta:

- Segítség! Kérem, segítsen valaki!

A hang irányába nézett, s meglátta:

Egy vörösén izzó szemű, fekete füstből álló árnylány üldözött egy meglepően energikusan futó fiatal nőt.

Ron gondolkodás nélkül kardot rántott és üldözőbe vette a lényt.

Nem tudta, képes lesz-e karddal ártani neki.

Mindkét személy - ha a sötét árnyékokat annak lehetett nevezni - befutott az erdő homályába. Ron követte őket. Az árnylány vörösén izzó szerve minden irányból látszott: azt Ron nem tévesztette szem elől.

A lány egy sziklahalomnál sarokba szorult. Ökölnyi nagyságú tűz- és jégdarabokat lőtt a fekete tömegre, de azok áthaladtak rajta. Ezután villámok szórt, azok szintén áthaladtak a lényen.

A lány minden bizonnyal korábban is megpróbálta legyőzni az árnyékokat, de varázslatai akkor is hatástalanok voltak.

- Segítség! – kiáltotta. Az árnyék fölébe tornyosult. Sötét gázként kiterjedt, hogy magábafalja őt.

Ron rohant. *Meg kellett mentenie a lányt!*

Még nem érte be az árnyéket, s az neki háttal állt. De nem várhatott:

Rákiáltott:

- MEGÁLLJ!

A fekete tömeg visszasűrűsödött és megfordult.

Ron épp kardcsapásnyi távolságra érve küzdőpozíciót vett fel, mikor meglátta szemből az Árnyat: a lény vöröslő szeme fölött fekete csuklyát formált teste, s ködszerűen két kézcsontváz lógott ki a majdnem földig érő fekete, füstszerű - ruha? testbőr? - karujjból. Ront a hosszú évek kiképzése megvédte: bár megrémült, teste csak mégjobban megfeszült, szemével a lényre fókuszált továbbra is, minden mozdulatát figyelte.

A sötét alak hideg kegyetlenséggel nevetett.

- Te? Te akarsz minket megállítani? Hát akkor PUSZTULJ!

Az árnylény gomolygó sötét tömegéből kivont egy ködszerű kardot, s ahogy Ron nézte, a kard megszilárdult. A lény lesujtott vele, s kezdetét vette a harc.

Még Ron sokat próbált vívótudását is próbára tette a lény gyorsasága és ötletessége. Azonban Ron végül a fejére sujtott felülről, s bár sebzés nélkül haladt kardja a földig, a lény mégis áttetszővé vált és eltűnt.

Ron és a lány zihálva néztek egymásra. Ron felé nyújtotta a kezét, s ekkor ismét meghallották az árnyalak hangját. Kegyetlenül, megvetően mulatott rajtuk.

- Nem! – a hang elvetemült vigyorról árulkodott - Soha nem győzhettek le minket!

Ösztönösen körbenéztek mindketten, de csak a fákat látták.

- Minket? – szólt Ron. - Kik vagytok ti?

A hang sötéten nevetett.

- Itt nem az a kérdés... Hanem hogy ki vagy Te... - Az utolsó szó a fák közül több irányból is megismétlődött, de egyre távolodva.

Ron ilyen hanghatással még nem találkozott, s nem tudta, honnan számítson támadásra. A lány elé állva körbejártatta tekintetét, utána figyelme részben a szavak jelentésére tévedt.

- Én? - motyogta, észre se véve, hogy kimondja gondolatait. - De hiszen én tudom, hogy ki vagyok...

- Biztos? – hallatszott ismét közlelről. Válaszul Ron kardját függőlegesen tartva megpördült, de nem látott semmit. A lány a hangra és a harci mozdulatra csak varázslatidéző küzdőpozíciót vett fel, majd szétnézett. Nem esett kétségbe. Az árnyalak egyszavas kérdése is különböző irányokból visszhangzott, távolodva.

A két ember ezután hosszú ideig hallgatózott. Ron többször is megfordult, a lány csak a fejét mozgatva, zajt nem csapva nézett körül. Végül Ron néma jelzésére mindketten megindultak a zölden fénylő nyílt terep felé.

Kiértek a fák homályából. Itt Ron a lány mögé állt, őt fedezve távolodott vele együtt az erdőtől.

Végül már minden irányban a napfényes zöld fű vette őket körül. Támadó nem rejtőzhetett a közelükben.

A lány megszólalt:

- Köszönöm! Ha maga nem jön, akkor ez a... - hangja váratlanul elcsuklott. - ez a valami megölt volna.

Ron gondolatait még mindig lekötötte a nemrég látott árnyalak. Felse fogta, hogy kifogástalan, zárkózott nindzsa álválaszt adott:

- Ugyan, örülök, hogy segíthettem. Most viszont, ha megbocsát, nekem folytatnom kell utamat. Viszlát!

Ron nem váltott irányt, a lány mégis megfordult és megfogta a fiú karját.

- Várjon, kérem...

Ron rádöbbsent imént adott válaszára. Bár foglalkoztatta, milyen lénnel találkozhattak, és kellene-e kérdéseket feltennie önmagáról, odafigyelt a lányra és mentette, ami menthető:

- Igen, hölgyem?

- Hát, nem tudom, szabad-e kérdezniem... - a lány nagy erőfeszítéssel összeszedte magát.

- Mondja csak...

- Szóval... Nem tudna elkísérni a nagyapám házához? Ő a sziget északkeleti nyúlványán lakik. Tudja, ezután a támadás után már nem merek egyedül elmenni hozzá.

Ha kifejezetten a lányt keresik a lények, az odaúton talán nem csak megvédheti őt Ron, de a támadók indítékára és természetére is fényt deríthet. Egy hétig mindenképp a szigeten kellett várnia.

A Gyógyfüvek Virágosmezeje egyébként is északkeleten terül el.

- Dehogynem. – Válaszolta.

A lány szeme felcsillant, s ő hálásan nézett Ronra.

- Ó, nagyon köszönöm!

- Oké, vezessen. Amúgy meg Ronnak hívnak. Ron Strago.

- Jajj, bocsánat, én Chrissie Wego vagyok, de hívhat nyugodtan Chrisnek.

- Ugyan, Chris! – Ron elmosolyodott. - Hagyjuk a fenébe a magázódást, hiszen úgylát együtt megyünk egy darabon.

A lány röviden nevetett.

- Ennek semmi akadály, Ron!

Egy ideig a zöld fűvön haladtak, majd betértek egy fa árnyéka alá. Itt Ron véletlenül belerúgott egy szilárd tárgyba. Ránézett, s látta, hogy egy félig elásott láda volt az aljnövényzet között. A lányra nézett.

- Chris... már elég kellemetlen meglepetésben volt részünk. Kinyissuk a ládát?

- Szerintem kicsi a valószínűsége, hogy árnylány vagy gonosz erő lenne benne. Még nem hallottam róla, hogy bárkinek ártott volna az, amit egy ládában talált.

Chris szembeállt a ládával és mágikus küzdőpozíciót vett fel. Ron másolta őt, de nindzsa küzdőpozíciót vett fel. Ránézett Chrisre, ő bólintott. Ron felrúgta a láda tetejét.

Belenéztek, s némi aranyat, valamint egy nemrég palackozott gyógyitalt találtak benne.

Chris mögé leugrott valami a fáról. Egy Ron által is ismert, más kontinenseken már korábban látott, közönséges erdei árny volt az. Chris Ronra nem várva tűzgolyókat és villámokat szórt rá, s az árny összetöredezett és szertefoszlott.

Ron fürkészve nézett a fölöttük tornyosuló lombkoronára. Elágazó ágai között nem látott semmi fenyegetőt. Chris is felnézett, majd Ron felé fordult.

- Varázslatokkal bármilyen fizikai lénytől vagy a szigeten őshonos árnyaktól meg tudom magam védeni.
- mondta - A vörös szemű árnylányra azonban nem hatott semmi. Azt a lényt mérhetetlenül nagyobb hatalmúnak éreztem bármi másnál, amivel eddig találkoztam. Ráadásul az erdei árnyak csak sötétben maradnak életben: amíg süt a nap, a mezőn nem is tudnak megjelenni. A vörös szemű árnylánynek olyan tulajdonságait láttuk, ami semmibe nem illik, amit eddig tanultam, meg amit a szigeten láttam.

Ron hangulata ettől komorabb lett.

- Chris, én azt mondom, mégis hagyjuk itt a ládát. Lehet, hogy mérge van a palackban, vagy egy sötét erő már beszenyezte, az aranyat is.

- Egyetértek. - mondta Chris. Nem tiltakozott, nem panaszkodott. Ron Christ maga elé engedte, s fedezte, miközben távoztak a fa árnyékából. Ismét nyílt mezőn haladtak tovább.

Ron már útjára merete volna engedni a lányt, el mert volna búcsúzni. De érdeklődését és csodálatát felkeltette Chrissie életerős, fűrgé harcmódora.

Az is eszébe jutott, a lények másra is veszélyt jelenthetnek, ha nem hatástalanítja valaki őket időben.

Figyelt a tájra is, de közben beszélgetni kezdett a lánnyal.

- A Deklani mágustanodában tanulok varázslást már több éve. – mondta Chris. - Egy évig keményen dolgozok, s félreteszek pénzt a következő félévnyi tanulmányokra. Mindaddig visszatérek a mágusiskolába, amíg meg tudom fizetni a képzések árát.

- Kikkel élsz? Szabadidődben mivel foglalkozol?

- A szüleim deklaniak voltak, de őket megölték a koboldok. Azóta nagypapa nevel. Nagyon szeretem őt. Deklanban kollégiumban lakok, s hogy meg tudjak élni, a kertészettől a vízvizsgálaton át a területmérésig sok mindent elvállaltam már.

Ron tekintetében régi fájdalom jelent meg.

- Az én szüleim halálában lehet, hogy a Birodalom keze van. – mondta. – Haláluk után a középkontinenti nindzsaiskolába léptem be azzal a feltétellel, hogy utólag fizetem ki képzésem költségeit. Ezért nindzsává avatásom után egy ideig Koral nindzsaszervezetében szolgáltam. Miután kifizettem adósságom, jövedelmezőbb, de rendszertelenebb pénzszerzésre váltottam: birodalomellenes akciókra vállalkoztam, amiket kereskedők rendeltek meg, és csak kevesen tudtak végrehajtani.

Legutóbb szintén nindzsává avatott társaimmal együtt akartunk elloponi egy nagy hatalmú csiszolt kristályt a Birodalom egyik léghajójáról. Közöséges hajókat ők ugyanis nem üzemeltetnek, hogy a lakosság ne tudjon elmenekülni az Északi Kontinensről.

Egy középkontinenti kereskedő bízott meg minket ezzel a küldetéssel. De mikor rajtaütöttünk a léghajón, minden társam meghalt. – Ron megborzongott, de összeszedte magát. - Én is is alig tudtam elmenekülni. Úgy tűnik, a Birodalom számára időközben kulcsfontosságúvá vált a varázserejű kristályok összegyűjtése, s őrzsük biztonsági szintjét megsokszorozták. Mindenesetre azt a kristályt az összecsapás közben széttörtük, hogy legalább a Birodalom ne használhassa.

Ron elhallgatott. Arra gondolt, több veszteséget nem akar átélni. De eszébe jutott, hogy csak azt nem fenyegeti a szenvedés, aki nem kötődik senkihez.

Chris lesujtottan hallgatott. Ron ebből látta, hogy valóban együtt érzett vele. Tovább beszélgettek, s mindketten elkezdtek feloldódni. A lány végül nevetgélve társalgott Ronnal.

- Barátom nincsen, a fiúk nem elég érettek ahhoz, hogy egy ilyen éretlen lányhoz kötődjenek. – mondta, a végén vihogott egyet.

Ron eldöntötte, hogy megvédi Christ, nem hagyja őt is meghalni.

Tovább haladtak a fehér sziklás, helyenként magas fákkal díszített dombok között, s Ron reménykedni kezdett, hogy gond nélkül eljutnak Chris nagypjához. Végül magas, lila és sárga gyógyfüvekkel borított dombokhoz értek. Ronnak eszébe jutott, hogy Deklanban egy gyerek anyja kérte, hogy gyógyfüvet hozzon neki. Arra gondolt, Chrisszel is északkelet felé haladtak. Talán elérkeztek a Virágmezőhöz, ez esetben közel lehet a Gyógyfűárus.

Ekkor Chris kiáltása ütötte meg a fülét:

- Ron! Vadmókusok! Védekezz! – s a lány máris tűzgolyókat lőtt rájuk.

Ron a golyók útját követte tekintetével.

Meglátott három ugrálva közeledő narancssárga tömeget, amik minden ugrásnál fehérré változtak.

A feléjük rohanó vadmókusok időben elugrottak Chris összes lövedéke elől.

Ron kivonta kardját. Amikor a vadállatok a közelükbe értek, Ron először látott ilyen állatot. A hosszú szőrű, tömzsi benyomást keltő mókusok magassága egy ember nyakáig ért. Szőrük narancssárga volt, hasuk fehér. Hátukon két fehér csík húzódott. Mögöttük hullámzott terebélyes szőrű farkuk, bojtja szintén fehér volt.

A vadmókusok kiszemelt áldozataik felé ugrottak. Chris ekkor már eltalálta őket, ahogy Ron is elérte őket kardjával. Egyiküket kettévágta, a másikba csak beleszúrt. Ez a mókus a szúrással egyidejűleg másik irányból oldalába kapta Chris tűzgolyóját is, s holtan esett össze. Ron körülnézett, s látta, hogy a

harmadik mókust Chris akkor pusztította el, amikor ő kettévágta az egyiket. Elszenesedett maradványai a fűvön füstölögtek.

Chris bal kezével összeszorította csuklóját. Az vérzett.

Ron a közösen elpusztított mókusra nézett: annak fogairól vér csöpögött.

Chris ekkor térdre rogyott. Tekintette elhomályosult, s eldőlt a fűben.

Ronon hideg zuhanyként végigfutott a rémület:

Christ megharapták!

A vadmókusok, amik mérgétől csak azonnal ható ellenméréggel lehet megmenteni valaki életét!

Eszébe jutott: nála volt egy adag ellenmereg: *Egyetlen adagja volt*. A magas szárú gyógynövényekre nézett. A gyógyfűárus talán közel volt. Chris-t csak most ismerte meg.

Ekkor Ron eszébe villant, hogy lehet, neki soha nem is kell majd az ellenmérget használnia. Chris azonban most biztosan meghal, ha nem önti rá a sebére. Mielőtt meggondolhatta volna magát, saját karjait erőszakos akarattal mozgatva elővette erszényéből az ellenmereg kulacsát, megfogta Chris csuklóját és ráöntötte a folyadékot. Egyik zsebéből kötszert vett elő, azt is átitatta a szerrel és átkötötte a csuklót. A maradék szert Chris szájába öntötte, és állcsontjai között lemasszírozta torkán. Megnyugodott. Most már nem forgathatta vissza ezt a döntést. Chris mellett térdelve körbenézett, s nem látott a közelben további mókusokat.

Chris egy sűrű, boltíves oszlopsorokkal megtartott csarnokban találta magát. Tehetetlennek érezte magát, s valami sötétet érzett a közelében. Egy királyt és a testőrségét látta, de őt senki nem vette észre.

A falak felragyogtak, s a trónszék előtti, testőrök gyűrűjén belül elterülő területen a fény összesűrűsödött egy fehér ruhás személyé, akinek kifinomult megjelenése volt, de szilárd akaratát sugárzott. A testőrség az első riadalom után újra felvette díszőrségi testtartását.

A semmiből megjelent művelt főúr így szólt a trónon ülő, vörös és fehér bársonyba öltözött alakhoz.

- Meghalt az árnyszülőtt.

A trónon ülő túlsúlyos, rövid fekete szakállú személy őrzöngeni kezdett.

- Akkor felégetjük a Trimance-szigetet!

Hirtelen felordított.

- NEM MENEKÜLHETNEK!

Felugrott a mívesen faragott arany trónszékből és felrántotta jobb öklét.

- Induljon a Halálszárny!

A katonák ellenvetés nélkül, egyként felelték:

- Igenis, Uram!

S amely katonának kötelessége volt, távozott, hogy megvigye a parancsot.

Chris hirtelen egy ismerős mezőn találta magát, amin vörös és fehér gyógynövények ágaskodtak. Egyedül volt, a tájra hirtelen ráborult az éjszaka. Úgy érezte, mérge folyik az ereiben. A keleti tenger felől három hatalmas léghajót látott közeledni, Birodalmi felségjelzéssel. Aljukból görögtüzet ontottak. A tűz csak lassan esett függőlegesen, de vízszintesen gyorsan szétterült. Chris körül is becsapódtak a lángok, s ő az egész szigetet látta égni, fáit, mezőit, még Deklant és a Kikötőfalut is. A felnőttek és gyerekek sírva próbáltak menekülni a tűztől, de minden lángolt. Végül tűző napsütésen találta magát a sivatagban, félig eltemetett, elszenesedett fák és épületromok között.

Ismét a tróntermet látta. Hirtelen eszébe jutott a rajz, amit a Deklani könyvtárban látott az Északi Birodalom Palotájáról. Annak stílusát hordozta magán a csarnok.

Egy katona sietett a trónszékhez. A fényes gyöngysorokat viselő fehérbe öltözött írástudó a Császár balján ült. A jobb oldalon nem ült senki.

A katona megállt a testőrök gyűrűjén kívül, és lábával dobbantott, magát tiszteletbe vágva.

- Uram!

A Császári Trón jobb karfáján egy hurkás-rizses aranytál feküdt, az Uralkodó bal kezével boros serleget szorított. Révült tekintettel nézett a katonára, majd ivott a drágaköves berakású aranyserlegből. Jobb kezét egy pillanatra kivette a tálból, s röviden intett a katonának: jelentést tehetett.

- Az Ellenállás vezetőjét sikerült elmenekíteniük a Középkontinensre!

A Császár dobbantott a lábával, kicsit imbolyogva felemelkedett a trónszékből, majd mély hangon ennyit mondott:

- Akkor azt is felégetjük!

Ahogy Chris a jelenetet nézte, megértette, minek a tanúja: az Északi Birodalom támadást indít a másik legnagyobb civilizáció, a Középkontinens ellen.

Hirtelen úgy érezte, fű nyomja a hátát. Sötétséget látott. Rádöbbsent, hogy saját szemhéját látja, amin vörösen átsüt a napfény. Észrevette, hogy érez a bőrével tapintást. Iménti félelmetes élményei alatt egész végig nem érezte, hogy bármit is tapintana. Te hát amit látott, csak álom volt.

Friss gyógyszerszagot érzett orrán át minden lélegzeténél. Egész száját betöltötte a szaga.

Ellazította szemhéját és halványan meglátta, hogy Ron tevékenykedik körülötte. Erőfeszítéssel teljesen kinyitotta szemét. Ron felé fordította a fejét, de szédülni kezdett.

Ron ránézett, és ezt mondta:

- Ellenmérget adtam neked, így megmenekültünk. – Chris-t melegséggel töltötte el, ahogy Ron fogalmazott: „megmenekültünk”. Tovább figyelt Ronra.

- Amint lehet, tovább kell indulnunk. – folytatta Ron. - Nagypánál nagyobb biztonságban leszünk, ez a táj meg úgy tűnik, kedvező élőhely a vadmókusoknak.

Ron lesütötte a szemét, s bár kellemetlen volt neki, amit mondott, kimondta:

- Chris, nem akarom, hogy büntudatod legyen, sem azt, hogy stresszelj. De muszáj tudnod, hogy nincs nálam több ellenmérget. Innentől kezdve ha vadmókusok támadnak ránk, mögém kell bújni, amíg felaprítom őket.

Chris bólintott.

- A nyakamba veszek, s viszek, amíg nem tudsz járni.

Chris nem szólt semmit, mert émelygett. Ron felé nyújtotta kezét, s hagyta, hogy Ron a hátára vegye, térdeit a karjával tartva. Ron néhány lépés után tapasztalta, hogy a magas fűvű talaj nagyon kedvezőtlen társa cipelésére, edzésnek ért fel a rajta való egyensúlyozás. Azonban ezt a lány nem vette észre, mert Ron pontosan uralta mozdulatait.

Christ nyomasztotta iménti látomása, ezt megosztotta Ronnal. A fiúnak a vízió nem segített helyzetük értelmezéséhez.

- Nekem soha nem volt közvetlenül dolgom Ingenius Császár udvartartásával. Neked, Chris? Bár gondolom, nem...

- Nem... Hiszen csak könyvekben olvastam róla. – Mondta erőtlenül.

Ronban felerősödött az együttérzés.

- Most még pihenj, Chris. Az ellenmérgetől néhány órán belül helyrejössz. Akkor majd beszélgetünk.

Egy idő után Chris szólt, hogy már tud egyedül is járni. Ron óvatosan letette bal oldalra, s hátulról mindkét felkarját fogva segítette, ahogy Chris kipróbálta a járását. Sikerült neki, ezért Ron óvatosan elengedte Chris egyik karját. Chris tényleg tudott már önállóan járni, ha nem is olyan gyorsan, mint korábban.

Mentük közben a fű fölött megláttak egy magas, fehér ponyvát.

- Ron... felismerem, az a Gyógyfüves szekere. – szólt Chris.

Ron bólintott, s a biztonság kedvéért kardja markolatára helyezte a kezét.

- Talán tudunk tőle ellenmérget vásárolni.

Ahogy a szekérhez közelítettek, megláttak egy szalmakalapos, testes embert a ponyva alatt, amint frissen begyűjtött gyógyfüveket rendez kötegekbe és rak a szekér öblösen mélyített polcaira.

Ron messziről szólt, hogy ne tűnjenek fenyegetőnek:

- Jónapot!

A gyógyfűárus kinézett a ponyva nyílásán, majd így szólt:

- Jó napot! Kér valamilyen gyógyfüvet?

- Ellenmérget szeretnék vásárolni. – mondta Ron.

A gyógyfűárus széttárta kezeit.

- Sajnos azzal nem rendelkezem. Párlatokat csak Deklanban és a Kikötőfaluban készítenek.

Ron összeszorította fogait. Nem haragudhatott a gyógyfüvesre, lehet, hogy nála is csak egy adag volt.

- Köszönöm, más gyógyfűre nincsen szükségem. – Mondta, s ott akarta hagyni a növénygyűjtőt. Ekkor azonban eszébe jutott, eredetileg miért is indult el Deklanból.

- Mégis vennék. Megfázás elleni gyógynövényt kérek.

A Gyógyfüves keresgélt a készletei között:

- Máris, már is. Itt van. Ebből a fűből teát kell főzni, és meg kell itatni a beteggel. 15 arany lesz.

- Tessék.

A gyógyfüves eltette a pénzt.

- Köszönöm! Jobbulást a betegnek!

Miután az árustól látótávolságon kívülre értek, Ron így szólt:

- Chris, egy ideig még szeretnék a hátamon vinni. Tempódon látszik, hogy nem vagy még elég jól, és én időt szeretnék hagyni, hogy helyrejőjj.

Chris fáradtan mosolygott.

- Rendben, Ron. Köszönöm.

Ron egy ideig vitte Christ, s a nap közelebb járt a látóhatárhoz, mint az égbolt tetejéhez, amikor feje mögül meghallotta Chris szavait:

- Ron, már tényleg jobban érzem magam! Meg akarlak kímélni a további cipeléstől.

- Rendben. - mondta Ron. – Leteszlek.

Óvatosan letette a lányt a földre.

- A Te tempódhoz igazodok, hogy anélkül eljussunk Nagyapához, hogy rosszul lennél.

Innentől Chris gyalog ment tovább. Ron igazodott a lány sebességéhez., de ő egész komoly tempót diktált. Ron megfigyelte, ahogy az idő telt, a lánynak egyre kisebb nehézséget jelentett a haladás, minden bizonynal épült fel az ellenmérreg hatására.

Egy dombtetőre felérve megláttak egy sárga tetőteraszú, kétszintes házat. Birtokának kerítése szőlővel, málnával, eperrel volt futtatva, a birtokra egy kis halastó és néhány pálmafa volt telepítve.

Chris a tanya felé mutatott:

- Az ott Nagyapa birtoka.

Indulni kezdtek felé, ám ekkor Chris felszisszent, ösztönösen megragadta Ron karját és két dombtetőre mutatott. Ron a tetejükön apró fekete pontokat látott gomolyogni. Vörösen égő szemekkel.

Árnylányok figyeltek a dombokon. A két utazó azon gondolkodott, hogyan haladhatnának át észrevétlen, ám ekkor az árnyak szélesebben elkezdtek száguldani a birtok felé.

Chris felsikoltott:

- *Nagyapa! Neee!*

Chris rohanni kezdett, Ron beérte őt, futott tovább mellette és kivonta kardját. Nem előzte be, hogy lássa, ha a lányt megtámadnák. Miközben rohantak, időnként megpróbált körbenézni.

Az árnylányok a kapu közelébe értek.

Chris teljes erőből sprintelt.

Az árnylányok beléptek a kapun.

Ronék futottak tovább.

A kapu néptelenül állt, nem jött ki rajta senki.

Amikor a kapuhoz értek, Ron megpróbált előre törni, de Chris nem hagyta előzni és elsőként lépett a kertbe. Ron mögötte loholt. Végignézett a kerten, senkit nem látott.

Chris lehiggadt, rájött, hogy hibát követett el. Megállt, s Ronra nézett, hogy vezessen. Ron megindult a ház bejárata felé. Beléptek, s megláttak egy barna ruhás idős urat feküdni a fapadlón.

- Nagypaaa! – Chrissie azonnal berohant a terem közepe felé, Ron hiába kiáltott utána.

Azonnal utánasietett kivont karddal, tekintetével körbefutott a termen, de semmi fenyegetőt nem látott. Eszébe jutott, hogy az árnylányok láthatatlanul már távozhattak.

A középhosszú szürke hajú és szürke bajuszú férfi mozdulatlanul feküdt a padlón.

Sérülés nem látszott rajta.

A két személy próbálta magához téríteni, nem sikerült.

Chrissie-nek folytak a könnyei, miközben kiprészelt magából a szavakat.

- Ro..n. Nagy..a..pa... meg..hal..t?

Ron a lány vállára tette kezét.

- Chris. Nem tudom. Induljunk orvosért.

- Nem érzek... árnylányt. Itt... maradok... védeni őt!

Ron tudta, hogy nincs értelme vitatkoznia vele. Ráadásul Chris teljes joggal mondta.

- Akkor megyek én.

- Kö..szö..nöm... Si..ess..

Ron elindult az ajtó felé.

- Várj! Nagyapa... egy bőrpáncélt őriz... a tetőterazon. Szekrényben.

Chris még nagyapja miatti kétségbeesése közben is képes volt figyelni Ronra.

- Vedd... fel! – s a felfelé vezető lépcsőkre mutatott.

Ronban csak homályosan tudatosult a ház gazdag berendezése: a padlón három fáklyatartó állvány, fekete lakkos zongora, lédús fiatal fák, fali szekrénysorok, étkészletek, borok. Ezek a dolgok a legtávolabb álltak ő és Chris lelkiállapotától.

Felszaladt a lépcsősoron. A tetőteraszra érve lédúsokat látott, bennük málnák, meggyek, barackok, a lédúsok között pedig házi lekvárpalackozóüzem kellékei voltak felállítva. A tető egy része ferde cserepekkel védve volt az esőtől, alattuk két szekrény állt. Ron kinyitotta az egyiket, s meglátta a bőrpántélt. Felvette.

A fiú a lépcső alját elérve ismét belépett a terembe. Chris könnyörgő tekintettel nézett rá.

- Kérlek.. Ron.. Siess..

Ron átviharzott a termen, egy pillanatra biztatóan Chrisre nézett.

Elhaladt a kertben a boroshordók és a kút mellett, s futott tovább, vissza egészen Deklanig. Egyetlen kobold csapat, se más vadállat nem mert szembe szállni vele haragja idején.

Az orvos keresése

Ron elért Deklan kapujához, amin átérve ismét belépett a kocsmába, hogy megkérdezze, merre találja az orvost. Az ivó most tele volt emberekkel, de legtöbbjük távoli tájak öltözékét viselte. Valószínűleg a Kikötőfaluban rekedtek látogattak el a városba. Ők nem segíthettek. Ron körbejárt, de a kocsmáros elment, valószínűleg újabb italkészletért.

Az élénkruhás fiatal, akit Ron korábban a Kikötőfaluban látott, éppen egy hóstettet mesélt a vele szembe ülő törpnek.

- ...és ekkor én előkaptam a hússzorosan megszentelt, tűznél százszor forróbb lángkardomat, és...

A fehér szakállú, zöld ruhás törp csak időnként hümmögött. Ronnak eszébe jutott, hogy a törpök voltak a legelismertebb kovácsok az egész világon.

Ron a kocsmá másik végét elérve ismét körbenézett, hátha talál helybélit. S ekkor észrevette: a fekete páncélos lovag még mindig egyedül búslakodott. Talán ő deklani volt. Ron céltudatosan odament és nyugodt, de határozott hangon szólt hozzá:

- Ha maga helybeli, kérem, mondja meg, hol van az orvosi rendelő.

- Majdnem pontosan a vízlépcsőnél. – válaszolta a lovag. Majd fejét fogva tovább meredt maga elé.

Ron sietett át a városon. Arra gondolt, talán jobban gyógyulnak a betegek, ha a növényekkel borított vízlépcső közelében töltik a várakozás idejét.

Eszébe jutott, hogy a gyógytea alapanyagát át kell adnia a beteg kislány számára. Egy kis kitérőt téve útbajtette a házat.

Ron megállt a kertkapunál és meghúzta a csengő zsinórját. Amíg arra várt, hogy valaki kinyissa az ajtót, kiszedte egyik zsebéből a gyógyfűköteget.

Az édesanya kijött a kertkapuhoz, gondterhelt ábrázattal. Ron felé nyújtotta a gyógytea alapanyagát, mire az arca felragyogott, s így szólt:

- Ó, nagyon köszönöm. Jőjjön be! Szeretném leróni hálámat e csekély ajándékkal. – S bevezette Ront a házba.

Ron a meleg helyiségbe lépve látta, hogy a földszint egyetlen, barátságosan berendezett nagy szobából állt. Padlója fával volt burkolva, ahogy a többi, általa megjárt deklani épületnek is - nem szegényes döngölt föld szolgált padlóként. A szobát több védett részre osztották párnázott ülőalkalmatosságok. A fal mellett faliszekrények sorakoztak, nyitott rekeszeikben tányérok, befőtt üvegek álltak. Tűz lobogott egy meleget sugárzó kandallóban, mellette felaprított tűzifák tornyosultak. A terem közepén két ládában két fiatal fa is szolgált dísznövényként is. Ron nem volt növényszakértő, de arra gondolt, ha eléggé megnőnek a fák, a szülők kitelepítik majd őket a kertbe, gyümölcsfának.

Az édesanya az egyik sarokba ment, kinyitott egy ládát, kiszedett belőle egy bőr fejpántot, majd visszament Ronhoz és odaadta neki.

Ron megköszönte az ajándékot. Anélkül, hogy gondosan megvizsgálta volna, már kezében fogva is érezte, hogy jobb állapotú és masszívabb, mint az ő fejpántja. A régit még akkor vette, amikor belépett a nindzsaiskolába.

- Köszönöm, ez tényleg nagyon hasznos ajándék! – Mondta. – Most sietnem kell tovább, mert egy lány nagypapájához orvost kell hívnom. Valóban a vízlépcsőnél van a rendelője?

- Igen. – felelte az asszony.

Miután Ron kilépett a házból, a település azon ágába indult, aminek végében korábban a vízlépcsőt látta. Itt az egyik kisebb, sárga cserepes ház előtt az alábbi táblára bukkant:

„Dr. Grant

Akármilyen nyavajára a gyógyírt itt megtalálja!”

Ron belépett, s ellentétben azzal, amire számított, egy teljesen üres várótermet látott. Az orvosi szoba előtti pultnál egy nő ült, ruházatán látszott, hogy nővér. Felnézett Ronra és így szólt:

- Jó napot, mivel szolgálhatok?

- Ez a doktor háza? – kérdezte Ron.

- Igen, de a doktor úr most éppen házon kívül van.

Ó, hogy az a...

- Hol van most éppen?

- A hegyekben keres valamilyen ritka gyógynövényt. De betegségre alapfokú vizsgálatot és gyógymódot én is adhatok.

- Nem tudjuk, milyen állapotban van a beteg. Semmilyen külsérelmi nyomot, se lázat nem észleltünk rajta, mégsincs tudatánál.

A nővér hallgatott.

- Ez esetben jobb, ha rögtön az orvos vizsgálja meg. A völgy, amiben a gyógynövényeket szokta keresni, a Bányák túlsó kijáratán át érhető el.

- Köszönöm. – mondta Ron, és elviharzott.

Mégegyszer betért a Kocsmába, hogy megnézze a sziget térképét, ami ugyanúgy ki volt függesztve, mint a Kikötőfaluban. Megkereste rajta, hol van a Bányák bejárata. Azt a völgyet is megtalálta a térképen, amire a jelzés szerint valóban nyílt egy mellékkijárat.

* * *

Késő délutánra járt az idő. Ron odaért a hegység azon nyúlványához, ahonnan a bánya bejárata nyílt.

A bányászok táborát rendezetlenné tette a szél. Néhány sátor már dűledezett, az összeset belepte a por. Senki nem volt a sátrak között. De nem is szállították el őket a bányászok, amikor távoztak. A készleteket sem. Ez Ronban gyanút ébresztett. Körültekintően belépett a sátrak közé, s magához vett egy fáklyát. Ha a kardját végighúzná a sziklás barlangfalon, az szikrát vetne, ebből meg tudná gyújtani.

A bejárathoz érve elővigyázatosságból kivonta a kardját, majd belépett.

Két sziklaszínű, embernél nagyobb bőrszárnyú rém rögtön rávetette magát. Ronnak gondolkodni se volt ideje, végrehajtotta reflexszé vált harci mozdulatait, azután nézte csak meg a pteranodonszerű óriásdenevéreket, hogy meghaltak.

Ha már vadállatok is beköltöztek ide, egy ideje meg kellett szűnnie az emberi tevékenységnek. – gondolta.

Meggyújtotta fáklyáját és áthaladt a bevezető alagúton. Elérkezett a nagy bányacsarnokba. Láttá, hogy a fáklyára ebben a teremben nem lesz szüksége: a mennyezeten annak idején lyukakat törtek a bányászok, s a nap fénye még beszűrődött.

Ron szeme előtt sínrendszerek és csillék terültek el. Halmokban szenet, rezet, vasércet látott fölhalmozva.

Most már egyértelmű, hogy ez egy elhagyatott bánya. De miért?

Ránézett a falakból kimeredő fénylő vasércekre.

Nem hiszem, hogy kiapadtak a nyersanyaglelőhelyek.

A fáklyát biztonság kedvéért magánál tartva haladni kezdett a csarnokon át, remélve, hogy a másik kijárat szemben van.

Hú, micsoda sínrendszer! Nem lehetett kis munka ezt kiépíteni... még a csákányaikat is itthagyták a bányászok!

Talált egy rövid folyosót, s áthaladt rajta. Egy kisebb kamrába érkezett.

Csontvázhalmok voltak benne.

Úristen! Mi történhetett itt?

Ron harcművészettel járatos szemmel végigtekintett a maradványok elhelyezkedésén.

Olyanok voltak, mintha nagyméretű tűzgolyók találták volna el testüket: még a csontvázak közepét is elemésztette, szélüket elszenesítette.

Ron úgy látta, a bányászok még éltek, amikor a tűzgolyók rájuk csapódtak. Mert menekülés közben elesett pózokban terültek el a padlón. Ráadásul sokan csoportosan, a sarkokban és egyéb fedezékek mögé menekülve haltak meg. Ron látta: a Gonosz már itt is tevékenykedett. A termet betöltő füstszag arra utalt, a tömegmészárlás nemrég történt.

Szerencsétlenek... mi végezhette ki őket ilyen brutálisan?

A tereméből egy fénylő végű alagút vezetett tovább. Ron oldalról megközelítette, majd átnézett rajta.

Az volt a benyomása, a hegyoldalt beborító erdőre nyílik.

A nővér csak egy túlsó kijáratról beszélt. Remélem, ez az.

Kilépett a fényre, s várt, hogy szeme megszokja a világosságot. Mikor már ismét látott, Ron további biztató jelekkel szembesült: valóban egy völgy aláért ki, amit színes gyógynövények borítottak be.

Az emelkedőn egy zöld köpenyes alak növényeket gyűjtött.

Ron felé indult, s mikor mögé ért, megkérdezte:

- Maga Deklan orvosa?

Az ember összerándult, s előreugrott. Megfordult és Ronra nézett.

- Jaj, de rám ijesztett! Mit keres itt?

- Az orvost. Ön az?

- Igen, én vagyok. - kézfogásra nyújtotta a kezét. - A nevem Dr. Grant. Miben segíthetek?

Ron kezét fogott vele.

- Ron Strago. Egy lány nagyapját megtámadták, és most nem tudjuk, hogyan segítsünk rajta.

- Mennyire súlyos? – kérdezte az orvos.

- Nem tudom. Nem láttam sebet a testén.

- Rendben, menjünk oda!

Ron a bejárathoz érve ismét kivonta kardját. Az orvoshoz fordult.

- Tudja, mi történt a benti szerencsétlen emberekkel?

- Nem. Két hete történt a mézárulás. A barlangokba időnként betelepülő Káosz-Oroszlánokat általában nagy denevérszárnyukról ismerik a világon, de maró mérget is köpnek. Ez néha meggyújtja az áldozatok ruháját. De ekkora tüzet ők nem okozhatnak. Mindenesetre nekem továbbra is el kell látnom a betegeimet gyógynövényekkel.

Rég el kellett volna kezdenünk természeteni azokat is a városon belül.

Ron ezt válaszolta:

- Nincs más hátra: gyorsan át kell mennünk a bányán.

Bementek az alagúton, s rájuk borult a félhomály. Kikerülték a csontvázhalmokat a kis csarnokban, s elértek a továbbvezető alagútig.

Hátuk mögül hirtelen nevetés hallatszott, visszhangot vetve a csarnokban. Ront megzavarta, hogy elsőre talán a barlang kőfelületéről, minden irányból hallotta a hangot megjelenni.

- Csak ne olyan gyorsan! – Mondta a hang.

A két ember visszafordult s a beszéd forrása felé nézett.

- Ki az? – szólt Ron.

HAHAHA...

Ron nem tévedett. Tényleg a csarnok határaiból indult ki a nevetés, s csak utána szólt középről.

A terem falai hirtelen fehérén felizzottak, a csarnokot fényár töltötte be. A sugárzás az egyik csontvázhalom felett egy pontba sűrűsödött. A fény eltűnt és megjelent helyén egy férfi, a halmon állva. Fehér ruhában, nyakában gyöngysorokkal.

Fény vetült rá láthatatlan forrásból, hiszen fölé a tömör hegység borult. Nemesi vonásai egyértelműen kirajzolódtak. Ronra nézett.

- Nem ismeresz meg, Ron?

- Honnan tudja a nevemet? Ki maga?

- Hehehe... Hiszen én adtam neked a nevedet.

- Mi? Maga nem lehet az apám! Ő már hét éve meghalt!

Az alak erre válaszul csak nevetett, visszhangja betöltötte a csarnokot.

Ron kivonta a kardját és részben ismét az alagút felé fordult.

- Erre most nincs időnk!

Tekintetével intett az orvosnak, hogy induljon, míg ő fedezi.

- Csak ne olyan gyorsan! – Vakkantott a fehér ruhás férfi. Arckifejezése eszelős gyilkoséra váltott. - Pusztuljatok!

Karjával két irányba intett, s a barlangról két helyen fényfelület vált le, s ahol összesűrűsödtek, *két élőholt katona jelent meg.*

A fehér ruhás férfi halottidéző feketemágus volt. Nekromanta.

Dr. Grant azonnal támadni kezdett tűzgolyókkal, Ron pedig akkor kapcsolódott a harcba, amikor kardját pörgetve elérte a felé rontó élőhalottat.

Ron vívótechnikájával távol tudta tartani magától a támadót, azt viszont azonnal ki kellett találnia, az orvost hogyan védje meg, ráadásul a tűzgolyók kilövését nem gátolva. Dr. Grant azonban oldalra bukfencezve elugrott a rohanó holttest elől, s olyan erővel lőtte a tűzgolyókat, hogy azok darabokat szakítottak le az élőhalottról. Majd fölugrott az egyik sziklára, s onnan pörgött bukfencezve ismét arrébb. Ron megértette: az orvosnak nem volt szüksége védelemre.

Majdnem sokkot kaptak az erőfeszítéstől, de mindketten egy perc alatt felaprították a támadókat.

A csontvázhalom tetején álló nekromantára továbbra is fény vetült. Láthatóan nem rázta meg félig önálló bábjainak halála. Gúnyosan rávigyorgott Ronra.

- Nem is rossz! – mondta. - Azt hiszem, alábecsültelek.

Ronra nézett, s éles tekintetével szinte átszúrta a fiút. Hangja megtelt hatalommal.

- Még találkozunk, Árnyszülött!

Az alakba fény áramlott, s ő eltűnt.

A terem homályba borult és szétterült benne csend. Csak Ron és Dr. Grant zihálása hallatszott.

Ron összeszedte magát. Dr. Grant-nek csak ennyit mondott:

- Gyorsan!

Amint az orvos belépett az alagútba, Ron követte, de hátrálva szökdellett végig rajta, a csontvázakkal teli termet szemmel tartva.

Amint beértek a nagy bányászcsarnokba, sprintelni kezdtek a főkapu felé. Ron az orvos mellett rohanva kardját maga előtt tartotta, időnként szétnézett. Kerülgették a csilléket, az érchalmokat és átugrották a síneket.

A fehér ruhás férfit még sose láttam. Ez biztos.

Mégis úgy tűnik, köze van hozzám.

A környezetére kellett volna figyelnie, de ezúttal hiába próbált. Rágódni kezdett a kérdéseiben, s mindegyik hozta a következőt:

Ki volt az?

Miért hívott Árnyszülöttnek?

Ki vagyok? Ha nem az, akinek ismerem magam...

Meglátták a világos tájra nyíló főkaput, s átrohantak rajta. Kiertek az elhagyott táborhelyre. Egyiküknek se fordult meg a fejében, hogy a sátrak között elrejtőzve szedjék össze erejüket.

- Vezetek! – mondta Ron, s Chris birtokának irányába, keletre fordult. Rohanás közben Ron szándékosan kissé délre vezetett, így eltávolodtak a hegyektől. Remélte, hogy a nektromantától is nagyobb biztonságba kerültek.

Egy ideig még futottak a fával elszórtan borított dombok között. Ron meglátott egy földig érő lombú fűzfát és beszaladt alá.

Mindketten lihegve megálltak, majd lerogytak a földre. A nap már a látóhatár közelében járt.

* * *

Ron nem látta, hogy a lombkorona által takart terület már foglalt volt. A túloldalon a fa gyökerei közé egy vadmókuscsalád által ásott odú mélyedt.

Az odú összes lakója otthon volt, s egyként támadtak a két, földre rogyott behatolóra.

Ron karddal, Dr. Grant tűzgolyókkal hátrította a támadásokat, majd gurulva és rúgva küzdtek a rájuk ugró mókusok ellen. Végül sikerült felállniuk, s egymásnak hátat vetve harcoltak az egymást és lakhelyüket védő állatok ellen.

Dr. Grant tűzgolyókkal mindig időben eltalálta a támadóit, de Ront már kimerítette a számos aznapi harc, így az egyik mókusharapást nem tudta vágással megelőzni. A kardforgató karjára záródó állkapocs mérget juttatott a vérébe.

Ron azonnal átvette másik kezével a kardot és felnyársalta a mókust a torkán át. Ron még érzékelte, hogy nem maradt élő mókus körülöttük, de már rogyott le a földre. Elhomályosodott körülötte a világ.

S hirtelen egy szürke, boltíves oszlopsorokkal megtartott csarnokban találta magát. Egy királyt látott a trónon ülni, testőrségével körbevéve. Ronról senki nem vett tudomást.

A falak felragyogtak, a testőrök által formált gyűrű közepén a fény összesűrűsödött, s átváltozott egy fehér ruhás, kifinomult vonásokkal rendelkező, határozott megjelenésű személlyé.

A testőrök a közönségestől eltérő fényjelenségre reagálva először felvették küzdőpozíciójukat, de ezt csak részben tették az előírás miatt. Részben védekező ösztönük hívta elő tanult reflexeiket. Ezután meglátták, hogy az ismeretlen háttérű, éles eszével akaratát mindenkin keresztülverő kegyelt, a zárkózott Nordakus áll a Császár előtt.

Ezek szerint nem ismeretlen fenyegetés érkezett a ragyogással. Csak Nordakus jelent meg szokásos módján. Ez már normál menetrend volt, ismét felvették dísz-vigyázz testtartásukat.

Ronnak az volt a benyomása, láthatatlanul árnylények figyelik a jelenetet, de a térbe belépni nem tudtak.

Nordakusban forrt a düh. 5 év munkája ment semmibe, s ezt az időssé vált kölyök Ingenius is rögtön érteni fogja.

- Meghalt az árnyszülött.

Értette is. Sok év után ismét úgy érezte, összecsapnak felette a világ folyamatai. Őrjöngve fakadt ki.

- Akkor felégetjük a Trimance-szigetet! NEM MENEKÜLHETNEK!

Kegyetlen ellenséges erők kavarogtak körülötte, ő pedig felugrott, és az egész álnok világot megfenyegette öklével.

- Induljon a Halálszárny! – *Felégetteti ezt az ostoba, jóra képtelen világot!*

A maga köré vigyázzba állított katonák - lényegében gnómok - az előírás szerinti mondatokkal reagáltak.

- Igenis, uram!

Az egyik gnóm rögtön elszietett tőle, hogy továbbítsa parancsát.

Ingenius teljesen magára maradt. Hiába vették körül emberek: azok jót cselekedni képtelenek. A válságos helyzetek pedig kihozták belőle gyengéjét: ismét a szerelmére vágyott. Ez pedig büntudatot hozott elő, mert ő adott utasítást kivégzésére.

Arianával boldogan töltötte fiatalkorát. Csodálatosnak tartotta, hogy a lány, bármennyit is tanították, a saját együttérzését használta, mikor különböző dolgokról ítéletet alkotott.

A mágus Nordakus tanítóként érkezett az udvarba, hogy kiképezze őt az uralkodásra. Addig a sötét erők elleni védekezést kutatta mágustornyában, majd felajánlotta, hogy felfedezéseivel segít megvédeni a Birodalom jövőjét. Felajánlotta Aurelius császárnak, hogy kitanítja a trónörökösöt, az ifjú Ingeniust.

Aurelius innentől a palotában biztosította számára a további kísérletezések lehetőségét. Nordakus pedig átgondoltan és tisztelettudóan tanította a trónörökösöt a hatalom fenntartására. Idővel Ingenius számára kiderült, hogy a mágus tisztán látja, mik az alattvalók, s nem tartja őket annál többre: mikor a trónörökösnek ellenszegültek, a mágus eligazította, hogyan sujtson le rájuk, később már ötletei feletti kaján örömét is kimutatta.

Eljött a nap, mikor Ingenius trónra került, utána pedig az alattvalói közötti elfolytott elégedetlenség kezdett felszínre törni. Ez az uralkodóváltások velejárója volt. Ő Nordakusra hallgatva fellépett a fenyegetés ellen, s katonasággal rendet tett a kontinensen. Szerelmének nem számolt be döntéseiről, de ő látta, mi történik. S elhidegült tőle. Felbontotta eljegyzését.

Ingenius látta, hogy ezzel a lány is fenyegetéssé vált. Ariana az akaratán kívül, s erre nyilván nem gondolva, de az ellenállásra buzdította tettével Ingenius alattvalóit. Neki pedig meg kellett védenie magát. Lefejeztette Arianát, nyilvánosan. Példát statuált.

Immár egyedül uralkodott, s nem volt kivel beszélnie. Mert alárendeltjei féltek tőle. Ingenius legalábbis nem bízhatott abban, hogy őszinte visszajelzést kap, hogy tájékoztatják a fontos dolgokról. Nem pedig hamar bekövetkező merényletet rejtegetnek előle.

Minden kincs az övé volt, bárhol felállíthatta kincseit a neki tetsző módon. Bármilyen ünnepséget elrendelhetett, építkezésekre és kivégzésekre is utasítást adhatott. De nem bízhatott senkiben, minden alattvalóját két-három másikkal kellett ellenőriznie és fenyegetnie. Csak Nordakus bizonyította hosszú időn át, hogy érdemben megosztja vele gondolatait, s a Császár által nem látott veszélyeket is bemutatja neki, tőle eltérő következtetéseivel.

Idővel rádöbbsent, hogy akik félnek tőle, hogy elbocsátja vagy kivégzi őket, azok ráadásul nem segítenék őt önszántukból, ha a külső kényszer valami módon megszűnne. Nem gyógyítanák őt meg, nem mentenék meg. Nordakus azonban erre is megoldást adott: ellenséggé kellett bemutatni a népnek a gazdag Középkontinenst. Azon az alapon, hogy a többi nép szegénysége árán gazdag.

Ő ezt megtette, s az idioták valóban összefogtak érte az Északi Birodalomban. Ezek a csótlátó fanatikusok érdemi tanácsot nem tudtak neki adni. De a vélt ellenség megjelenése azokat is felbátorította, akikben még maradt egy szikrányi belső tartás és ellene merényletet követnének el. Így jött létre a valódi Ellenállás. S minél erősebben és rafináltabban lépett fel ellene, az ellenállók között annál eszesebb vezetők emelkedtek fel, s a mozgalom annál veszélyesebb lett.

A Trimance-sziget településeit azonban lángba boríthatta, anélkül, hogy bármely állam felelősségre próbálná őt ezért vonni.

Ron ismét a fűzfa alatt találta magát. Minden irányban ciripeltek az éjjeli tücskök. Kelet felől, a dombokat borító növényzet fölött, három hatalmas léghajó haladt az égben. Függőleges farokszárnyukra a Birodalom zászlaja volt festve. Aljukból görögtüzet ontottak, mögöttük lángolt a sziget. Ron fölött is

beterítették az eget a görögtűzzel, s mikor az a földet ért, Ron nem csak magát látta szénné égni. Úgy érezte, fájdalom és ordítások, sikoltozások érik el egy kavargó városból is. Ahol az utcák voltak a börtön, bezárva a katlan szikláit és a házfalak közé. A sziget élettelen romhalmazzá vált, s Ron minden átmenet nélkül a Trónteremben találta magát.

Ingenius senkinek nem engedte, hogy a jobbán üljön. Az alattvalóit felszínes hierarchiába rendezte, ami eldöntötte, melyikük ad parancsot, de egyúttal meg is félemlítette mindegyiket: senki nem méltó arra, hogy a Császár ne várhatna el tőle még erősebb törekvést. Nordakust részesítette a legkitüntetettebb rangban. Ő a Császár balján ült.

Ingenius erre a kormányzási órára hozatott magának bort és rizses hurkát ebédre. Ez csökkentette a stresszt, amit érzett. Megjelenése kevésbé volt méltóságteljes alattvalói számára, de jobban megfélemlítette őket. Ingenius ezt ritkán, rövid időre megtehetette, mert csak fegyelmüket erősíti, fellázadni még nem fognak tőle.

Egy katona sietett a trónszékhez és megállt a testőrök gyűrűjén kívül. Lábával dobbantott, magát tiszteletbe vágva.

- Uram!

A Császár kifejezte, hogy a katona rangban alatta áll. Nem reagált azonnal a megszólításra. Először ivott a borból, s csak azután adott engedélyt a szólásra egy intéssel. Az alkohol hatása alatt elnagyoltan.

- Az Ellenállás vezetőjét sikerült elmenekíteniük a Középkontinensre!

Érvényesíti az akaratát, külső korlátok nem számítanak!

- Akkor azt is felégetjük!

Az alkohol elűzte gátló gondolatait, más gondolatok kizárására viszont képtelenné tette:

Most, hogy kiadta a népirtásra a parancsot, mégkevesebb szolgája informálná őt teljeskörűen önszántából, főleg ha valami eltitkolásával gyorsan a veszét okozhatják. Szerelme figyelmeztetné a veszélyre – aki akkor tartott volna ki mellette, ha nem ilyen tetteket cselekedne.

Ariana azonban a távoli múltban elérhetetlenné vált. Azóta egyetlen élvezet maradt számára: kétségbeesetten próbálta élvezni a korlátlan hatalmat, hogy a lakosság csoportjait bármilyen munkára utasíthatja.

Egyszer Nordakusnak megvallotta gyengeségét: hogy időnként nem tudja kizárni emlékezetéből Arianát. Ekkor eszébe jut az is, hogy ő végeztette ki. Így ha valami csoda folytán feltámadna, akkor se térhetne vissza Arianához. Mert méltatlanná tette magát Őhöz. Nordakus ekkor bizonyította hűségét és segített: azt mondta, merítsen erőt abból, hogy a lány kivégeztetése még nagyobb rettegéssel tölthette el idegen alattvalóit.

Ettől fogva követte Nordakus tanácsát, és uralkodásra használta azokat az emlékeit, amikben saját kezűleg pusztította el szerethető korábbi önmagát. S tapasztalta, hogy most már valóban bármilyen utasítást képes volt kiadni. Hisz keserűségét nem enyhíthette semmi: az sem enyhíthetné, ha valakin megkegyelmezne. S mivel a legnagyobb kárral már visszafordíthatatlanul lesújtott saját életére, játszi

könnyedséggel tudott idegeneket halálra ítélni. De tartósan sosem sikerült kizárnia a félelmet tudatából, hogy akiket elnyom, egyszer ellene törnek.

Nordakus azonban mindig talált megoldást, hogy a Császár hatalomban maradjon. Ő maradt a támasza. Hiába vesztette el szerelmét és hiába kellett alattvalóit érzelmileg manipulálnia: félelmet keltenie külső veszélytől, s fenyegetnie őket azon az alapon, hogy szálljanak azzal szembe. Remélte, Nordakus most is sikerrel biztosítja be a Császári Hatalom uralmát.

Trónra lépésekor olyan utasításokkal szilárdította meg uralmát, amikkel kilépett a biztonságot adó tisztesség keretei közül. Oda már lehetetlen volt visszatérnie. Most ugyanilyen visszafordíthatatlan döntést tett. Végveszélybe sodorta magát a háborúval. Ám ahogy nem akart visszatérni barátságos környezetbe, őt önszántukból védő személyek közé, úgy a háborút se akarta leállítani. Uralkodni fog rommá tört hadászati eszközök és darabokra aprított emberek árán is, s a birodalmi igát nyögő középkontinensi túlélők gyűlése ellenében is hatalomban marad. Veszteségeiből fakadó gyűlöletükre megfélemlítéssel és újabb gyilkosságokkal reagál majd.

Nordakus azt ígérte, ha felépíti a kristályokból álló mágikus gépezetet a Palota tornyának tetején, azzal a Császár Uralma mindörökké be lesz biztosítva az egész világon. Nordakus sosem hazudott. Jósatai pedig mindig pontosak voltak. Ebben is sikerrel jár majd.

Ron látta, amint a Birodalmi Léghajókba pakolják be a görögtűz kiszórásához szükséges folyadékok tartályait, hogy a Középkontinens települései fölé érve kiszórják meggyújtva.

Ronnak hirtelen nyomni kezdte valami a hátát és csak sötétséget látott maga előtt. Gyógyszerszagot érzett orrán át. Kinyitotta szemét, és Dr. Grantet látta maga fölé hajolni. Megszólalt az orvos:

- Strago úr, vadmókus mérge jutott az ereibe. Hatástalanítottam. Mindig tartok magamnál több adag ellenmérget.

Ron bólintott, s ettől szédülni kezdett.

Dr. Grant további gyógyitalokkal itatta, így negyedórán belül folytatni tudták útjukat. Normál tempóban mentek, Ronnak nem okozott nehézséget a haladás.

Végül a szigetnek arra a nyúlványára érkeztek, ahol Chris nagyapjának birtoka volt. Ron előhúzta pengéjét.

- Dr. Grant! A lány nagyapját lehet, hogy nem emberi lények támadták meg.

- Érkezésünk előtt gomolygó sötét alakokat láttunk a házba behatolni. - folytatta - Korábban egy ilyen lénytől mentettem meg Chris-t.

Ránézett az orvosra.

- Azt javaslom, óvatosan közelítsük meg a házat.

* * *

Dr. Grant házba belépve meglátta a földön fekvő idős embert, s a mellette térdelő lányt.

- Látom, itt van a beteg. Siessünk oda!

Chris remegett, de csak suttogva beszélt:

- Jaj, Ron! Mi van nagyapával?

- Még nem tudom... - mondta Ron leverten.

Dr. Grant több helyen is megmérte Nagyapa pulzusát, majd megnyalta saját ujját és a földön fekvő áldozat orra elé helyezte. Homlokát komoran ráncolta.

Ezután végignézte az idős úr ruháját és a padlót is. Ron se látott semmi említésre méltót.

Dr. Grant magában beszélt.

- Hmm... érdekes. – Ronra nézett.

- Strago úr, jöjjön velem, beszélünk kell.

- Rendben.

Kicsit távolabb vonultak Christól és nagyapjától.

Dr. Grant folytott hangon mondta:

- Ron, ilyenmel én még életemben nem találkoztam! A Hölgy nagyapja kétségtelenül meghalt, de nem tudom, hogy ki, vagy mi ölte meg. Főleg azt nem, hogy hogyan...

Együttérzően folytatta.

- Sajnálom, hogy hiába jöttem, de nem tudok segíteni. Talán egy feltámasztás vissza tudná hozni néhány percre. – megnézte, nála van-e összes erszénye, és végigtapogatta zsebeit. - Ha szüksége lenne gyógyításra, akkor a faluban megtalál. Viszlát.

Az orvos szóltanul távozott. A földön térdeplő Chris tekintetével némán követte. Ron odament a lányhoz. Ő ezt kérdezte:

- Ron! Mi történt? Miért ment el a doktor?

Ron nem akart Chris lelkébe gázolni, a szavakat kereste.

- Chris... sajnálom...

Chrisnek kitágultak a szemei, ahogy megértette Ron szavait. Arca fájdalmas grimaszt vett fel, s felsírt:

- Nem! Neeeeeeem! Miért? – Chris alig kapott levegőt, bűgött s közben folytak a könnyei.

Mély levegőt vett és kifakadt:

- Ez nem lehet! Micsoda borzalom kezdte szedni áldozatait? Kik ezek a fekete alakok? Kik... - elcsuklott és a zokogás rázta.

- Nem tudom, de ennek utána kell járnom! – mondta Ron elszántan.

A kivörösödött arcú Chris ránézett.

- Akkor... akkor én is Veled megyek.

Ron lemerevedett. Tiltakozni kezdett.

- De... de ez nagyon veszélyes lehet.

- Nem érdekel! – Chris nem tűrt ellentmondást. - Megölték! Ennyivel tartozom Nagyapának!

Ron nem akarta a lányt veszélybe sodorni, arra gondolt, ezt a Nagyapja se akarta. Ron is utána akart menni a vész forrásának, de nem volt ötlete, hol kezdje. Hirtelen valami szöveget ütött a fejébe. Letérdelt a lányhoz és a szemébe nézett.

- Rendben! Az orvos azt mondta, hogy egy Felélesztés varázslattal vissza tudjuk hozni pár percre az életbe. Akkor talán kiderül, mi ez az egész. – Remélte, ezzel az úttal Christ a veszély hatósugarán kívül tartja. Abban is reménykedett, mikor a veszély természetét megtudják, kiderül, hogy az embereket általában fenyegeti, nem Christ közvetlenül. Így a lány talán hagyja őt egyedül a fenyegetés ellen indulni.

Chris belemarkolt Ronba, arcát nyakához fúrta és szorította a fiút. Végül simítóan visszahúzta róla kezét, s Ron szemébe nézett.

- Ron... - mondta, belső elhatározásra jutva. – Mágus mesterem, Warulf Deklanban lakik. Minden hétköznap... délután a tanóráira készül fel a Mindenek... Háza könyvtárában. Menjünk el hozzá... talán fel tudja támasztani Nagyapát!

A fiú bólintott és felállt.

- Ron... - a lány a keze után kapott. - Ron! Ígérd meg, hogy segítesz!

Ron rádöbbsent, hogy Chris megsegítése felé hajtja az is, hogy száműzni akarja múltjából iskolatársai elvesztését, a kudarcba fulladt akciót a Birodalom Zsarnoka ellen.

- Rendben. – bólintott, s Chris szemébe nézett.

Chris lassan fölállt és átölelte.

- Köszönöm.

Ron sajnálta Christ. Szegény nagyon ki volt készülve. Tudta, hogy alapesetben nem ilyen. De még így is bátor döntést hozott: hogy utána megy nagyapja gyilkosainak.

Vezetni kezdte Christ a kijárat felé.

- Csak pár másodperce hozza őt vissza egy feltámasztás... - Chris hangja elcsuklott. – De kiderül, mi történt vele.

Visszanézett a holttestre. Szemei felizzottak.

- Nagyapa! – szúrta ki fogai között. – Megbosszuljuk a halálodat!

A nyomozás megindul

Ron kivont karddal lépett ki az ajtón, majd a gondosan ápolt növényekkel teli kert kapuján is, s Christ vezette a dombok között Deklan felé. Ahogy a sziget belseje felé haladtak, eltávolodtak a tengerparttól, már a hullámok zúgását se hallották. Chris lehiggadva ismét szép volt, s odafigyelt a tájra. Ismét támpontot jelentett Ronnak, ha kihagyta figyelme.

Ron tudta, hogy amilyen tempóval haladtak, estig biztos Deklanba érnek. Útközben elmondta a lánynak, ami nyomasztotta:

- Chris... én is láttam a látomást a három Császári léghajóról, amint felégetik a szigetet. Különösen beégett az emlékezetembe, hogy én átéltem a benne szereplő személyek gondolatait is.

- Nem tudom mihez kötni a látomást, Ron, így nem tudok rá mit mondani. Warulfról tudom mondani, hogy bár néha olyan, mint aki a fellegekben jár, karizmatikus előadó és segítőkész. Számíthatuk rá. Diákjainak jónéhány állástippet adott: a gyümölcsszedéstől a patakszabályozáson át mindent, amire szükség keletkezett Deklan falain belül.

Útjuk során kétszer találkoztak kobold csapatokkal, de először Ron kardpörgetésére vonultak vissza, másodjára Chris határozott tekintete és mágiával töltött kezei tántorították el a barbárokat a támadástól.

Áthaladtak a rémfák gyűrűjén és ezúttal is leereszkedtek a völgybe. A nap már vörös színnel haladt a horizont felé, amikor beléptek Deklan egyik kapuján.

A kaputól széles, kövezett út vezetett a Főtéren magasodó Mindenek Házáig. A sárga cserepes háznak két szinten körterasza volt, tetején a kőkorlát formája pedig tetőteraszról árulkodott.

Bejáratánál a nagy, aranyozott kovácsoltvas ívekkel megerősített ajtószárnyak nyitva álltak, ám díszhímzésű függöny takarta belső teret. Kaszinókban játszott elegáns, de mulatós zene szűrődött át rajta. Ron belépett a függönyön belülré, Chris követte.

Egy pulthoz értek, ahol egy kék ünnepi talárt és fekete ünnepi palástot viselő, fekete hajú asszony fogadta őket.

- Üdvözlöm Önöket a Mindenek Házában! A belépés 10 aranyba kerül.

- Rendben. - mondta Ron és fizetett. A nő átvette a pénzt.

- Köszönöm! Jazhra vagyok, ismertetem a lehetőségeket.

Ron és Chris az eladónő mögött, a falidíszekkel gazdagon berendezett csarnokban jobb oldalt dísznövényeket látott, bal oldalt pedig egy fémkerítéssel elzárt, mágiával mesterségesen növesztett füves területet.

- Amint látja, a földszinten szerencsebarlang üzemel, de most éppen telt ház van. Az első emeleten kis színház működik, a második emeleten a könyvtár található. Jó mulatást kívánok, élvezzék az ittlétet!

Chris kézen fogta Ront, s az épület túloldalán elhelyezkedő, felfelé vivő lépcsősor felé vezette. Pezsgőt üvegpoharakból ivó, csevegő emberek között haladtak át, legtöbbször az ünnepi öltözéket színes ruhával

helyettesítette. Asztalokon dobókockákkal, kártyákkal játszottak. A falakon díszesen festett tányérok, kulacsok, kürtök, állatfejek és festmények voltak, s pár fekete páncélos lovag is őrt állt.

Ahogy haladtak át a csarnokon, Ron szeme a bal oldali zöld területre tévett, s meglátta, hogy ott az emberek egy füvesített kutya-versenypályát álltak körül.

Ron a kutyákat nem látta, de a gong megszólalása után ujjongani kezdtek a nézők.

- Gyerünk, Fiú!

- Ez az!

- Hiába! Nincs jobb dolog, mint látni kemény munkám gyümölcsét! – mondta az egyik, két pont között többször forduló kutya sorával szemben egy fehér szakállú, kék díszruhás férfi. Bizonyára kutyatenyésztő volt.

Ron és Chris elhaladtak egy átlagos ruhájú fiatal mellett, aki a kezében lévő fém érméket számolgatta.

- Minden pénzem elköltöm. Nem lesz ez így jó...

A csigalépcsőhöz közel érve elhaladtak a jobboldali tér legközelebbi kaszinója mellett is. Ron először csak a játékmester fekete kalapját látta mozogni a résztvevők felett, majd a pálcát, amivel a zsetontornyokat a játékosokhoz tolt. Végül meghallotta a hangját is.

- Hölgyeim és Uraim, tegyék meg tétjeiket...

A nagy, íves tetejű ablakokkal megvilágított területen fénylő, lakkozott asztalon tarka szimbólumokkal díszített kártyák és tétékül szolgáló színes zsetonok tornyosultak. Ron visszaemlékezett arra, amikor egyszer kipróbálta a szerencsjátékot. Tanulásgént levonta, hogy senki nem marasztalta, amikor távozott.

Nindzsaiskolabeli barátaival jól szórakozhatott volna, mert akkor ismerőseivel ült volna asztalhoz. De idegen személyek körébe csatlakozva társasági életet hiába kívánt volna az asztalnál élni, támogató kapcsolatokat kialakítani játék közben lehetetlen lett volna. A fényes színeket pedig önmagában nem élvezte, azokra nem támaszkodhatott. Csak a rossz hangulatot tarthatták távol.

Ennél a deklani pultnál nem gazdagok játszottak. Ron nem látott gondolataikba, de az asztalnál ülő nindzsa például egy Photon Kard árát akarta megnyerni. Ekkora összeg megszerzésére máshogy nem lett volna esélye. Egy élénk ruhás résztvevő már annak is örült, hogy visszanyerte a belépő árát.

Chris fölvezette Ront a mintás bársonydrapériás csigalépcsőn, s az első emeletre érve csend borult köréjük.

Az emeleti színházterem csendes, nyugodt légköre éles ellentétben állt a földszint zsongásával. Téli, hóval befedett időjárásra utaló díszletek voltak a színpadon.

Az idős, cvikkeres jegyeladó épp egy papírra írt ciráldás nagy betűkkel. Nyugodt intéssel továbbterelte Chriséket a terem egyik sarkában lévő csigalépcső felé. A terem széle mellett távolodtak a színpadtól, egy kötélkorlát választotta el őket a széksoroktól.

Két jelmezes személy érkezett le a másik csigalépcsőn. Elhaladtak Chrisék mellett, s ők meghallották beszélgetésük foszlányát:

- Pedig jó kis darab lenne ez...

- Bárcsak lenne egy férfi meg egy női pótszínészünk...

Ron visszaneézett utánunk.

Látta, hogy a jegyeladó előjött pultja mögül, s egy értesítést függesztett ki a nézőtér szélén futó kötélkorlátok elé helyezett állványra:

Kedves Vendégeink,

Sajnos két színészünk lebetegedett, ezért az előadásaink várhatóan egy hétig elmaradnak.

A színházjegyekre vásárolt jegyek érvényesek maradnak ebben a hónapban bármely későbbi előadásukra.

Megértésüket köszönjük:

A színház személyzete

Ron arra gondolt, itt még a színészek is felszabadultak voltak. Őt azonban Chrissie -vel a szükség űzte át a Mindenek Házán.

Elérték a sarokba épített csigalépcsőt, felmentek rajta, s egy ablakokkal sűrűn megvilágított, gyertyatartó állványokkal gazdagon ellátott terembe érkeztek. A könyvekkel megrakott szekrények külön-külön álltak, így az ablakok fénye átsütött közöttük.

A könyvespolcok közötti parkettás padlón mintás, de visszafogott sötét színű szőnyegek nyelték el a hangot.

- Már látom Warulfot. – Mondta Chris. Megindult egy kék taláros, élénk barna szakállú személy felé, aki az egyik ablak előtti asztalnál ült, s gondolkodás közben felváltva nézett pergamenekre írt jegyzeteire és az előtte lévő könyvekre. Kezében lúdtollat tartott.

Ahogy visszafogottan közeledtek a hangfogó szőnyegen, Ron egyre több részletet észrevett. Bár még fény süttött be az ablakon át, a kék talárt viselő Warulf már meggyújtotta a gyertyákat. Élénk vörösesebarna szakállja hosszan nyúlt le ölébe.

A varázsló oldalra nézett és meglátta a két személyt közeledni. Barátságos pillantással nyugtázta, hogy a lányt látja. Mikor odaértek, a mágus szólalt meg először.

- Chris, mi járatban erre? – kérdezte visszafogottan, gondolatai bizonyára a könyvénel időztek.

- Máris mondom. – felelte halkán a lány. - Ron, ő Warulf, Warulf, ő pedig Ron.

Ron önbizalommal töltötte el, hogy tanárát mutatta be neki Chris először, nem fordítva. Kezet fogtak.

- Üdvözlöm. – mondta a mágus.

- Bár szerencsésebb körülmények között találkozoznánk. – válaszolta Ron.

Warulf Chrisre nézett. A lány sóhajtott, majd ezt mondta:

- Nagypát megölték sötét alakok.

A mágus dermedten nézett maga elé.

- Chris, segítek a talpraállásban, ehhez neked is meg kell tenned, ami rajtad múlik.

- Az orvos ma vizsgálta meg Nagyapát. Azt mondta, egy feltámasztásbűbáj még pár percre visszahozhatná az életbe, hogy elmondja, mi történt.

Chris szavaira gondterhelten ráncolta homlokát.

- A mágiának ezt az ágát nem ismerem. A holtak feladata a túlvilágon van. Nem rángathatjuk őket vissza kérdéseinkkel. Csak hátráltatnánk őket.

Chris beszédében heves indulat jelent meg, de továbbra is uralkodott hangerején. Kívülálló nem tudta volna kihallgatni őket.

- Érkezésünk előtt láttuk, hogy árnylények rohantak a birtokára. Korábban, útban nagypapa felé engem is megtámadott egy! Ron mentett meg tőle. Fekete füstből és vörös szempárból állnak, nincs szilárd testük. Minden varázslatom hatástalan ellenük! Ron elől valamiért az engem megtámadó elmenekült, de Ron se tudott sebet ejteni rajta.

A mágus ledermedt.

- Sötét árnylények??? Ilyenről sosem hallottam.

Ronra nézett.

- Christ valóban megtámadták az erdő szélén. – mondta Ron – Idővel az lett a benyomásom, már mindenhol lesben állnak, csak még nem mernek előjönni.

Warulf a hallottakat emésztette.

- Az erdőbeli árnyakat könnyű visszaűzni, a kettő biztos nem egyezik. – mondta magában. - Titeket nem kell külön kérni, hogy kutassátok ezt a fenyegetést.

Elmerült gondolataiban, majd bólintott magának és Chris szemébe nézett.

- Elárulom, hol lakik a mesterem, Sagus főmágus. Ő ismeri, mi lehetséges a feltámasztás területén. Szigetünknek a Kikötőfalutól keletre lévő első kiszögellésén lakik. Egy Őrfához hozzáérve kell megadni a jelszót: Darnetal. Chris, az Őrfát érezni fogod. Ha kéréstlen személy érkezik hozzá, mesterem megváltoztatja a jelszót. Tehát ne adjátok tovább.

Eltűnődött, majd Ronra nézett.

- Mielőtt indultok, megosztom veletek, amit a Szigetről és legendájáról tudok. Közvetlen kapcsolatot nem látok az árnylényekkel, de ebben szintén gonosz erő támad az emberi civilizációra.

Fölállt a székéből és járkálni kezdett, majd hangosabban – de a könyvtári látogatókat továbbra se zavaróan – szólalt meg:

- Szigetünk igen fiatal, 1000-2000 éves, de csak 5-600 éve laknak itt emberek. Két falucska van a szigeten, az egyiket csak úgy hívjuk, hogy a Kikötőfalu, a másik pedig ez, Deklan. A Kikötőfalu települt a sziget azon nyúlványára, ami közvetlen elérést ad a tengerhez, s nem választ el minket tőle fehér sziklafalakkal. Viszonylag sok erdő található a szigeten, belőlük könnyen Deklanba telepíthetünk sokféle gyümölcsfát.

Deklan lényegében önellátó, ezért nincs úthálózat a szigeten. Akik a világ konfliktusaitól elvonulni kívántak, azok költöztek ide. Nálunk a mágiát is kutathatják békességben.

50-60 évvel ezelőtt 3 település volt a szigeten, de valamilyen tragédia folytán a harmadik város, Zakhred, teljesen a földdel lett egyenlő. Az egész településből csak romok maradtak, amiket kegyeleti okokból hamar eltakarítottunk. Most egy liget van a város helyén, a sziget egyik nyúlványán. De azt az utazók hírei szerint ellepték a szörnyek. Egy legenda szerint az ősök egy szerkezete van ott elrejtve. Ilyen szerkezetet eddig ott senki nem talált.

A legenda nem ismeri a szerkezet rendeltetését. Talán megalapozottak a keringő hírek, mert az utóbbi időkben már nem csak a ligetről terjesztik, hogy szörnyekkel van tele. Szerinte a szigeten egyre több szörny jelenik meg: a hegységben káosz-oroszlánok – amik hibrid, denevérszárnyú nagymacsák -, óriásdenevérek, a sivatagos völgyekben nagyméretű skorpiók. A vadmókusok is elszaporodtak. Nem tudom, mi okból történik mindez.

- Sagus mester további segítségetekre lehet. Vigyázzatok magatokra... és egymásra!

Warulf visszafordult jegyzeteihez. Ron félrevonult Chrisszel.

Ron bizonytalan volt, megtehetik-e az utat aznap éjjel. De kíváncsi volt a lány véleményére, ő legalább hallomásból ismeri a feltámasztás varázslatot.

- Chris... - mondta halkán a lánynak – sötétedik, és fáradunk.

Chris éles szemmel nézett a fiúra.

- Tudom, Ron, de a feltámasztást csak egy ideig lehet végrehajtani a halál beállta után.

Ron bólintott.

- Ez esetben induljunk most, hogy Sagushoz időben eljussunk.

Christ melegség töltötte el: Ron vállalta a kockázatot, hogy az ő szerette még egyszer beszélhessen vele.

Kimentek az igényesen berendezett, alsó szintjén színes közönségnek helyet adó közösségi épületből, s elindultak az egyik kapu felé.

- De gyönyörű virágok! – mutatott Chris az egyik közösségi gondozású utcakertre. Ron gyorsan mérlegelt, és döntött. Leszedte a lila-sárga krókuszvirágot, s átnyújtotta a lánynak.

- Tessék, Chris! Tényleg gyönyörűek. Mint te.

Chris arca felragyogott.

- Ó, Ron! Köszönöm szépen! – Elpirult.

A főutcán távolodtak a Mindenek Házától, s beértek arra a térre, amire a varázslóboltok nyíltak. Közepén egy szökőkút állt. Ronnak eszébe jutottak nappali élményei. Társához fordult:

- Chris, a varázslóboltban találkoztam egy vándor mágustanítóval, talán el se kell mennünk a szigetcsúcsra, hogy Nagypát feltámasszuk.

- A bolt sokáig nyitva van a hétköznapokon. – válaszolta Chris. – Egy próbát megér. – Azt nem tette hozzá, hogy valószínűtlen, hogy a vándortanító ilyen magas szintű varázslatot ismerhetne. Ha nem kelt jó benyomást, Ronnak fogja mondani, hogy csak Sagusra bízta nagyapja sorsát.

Az üzletház mágikus lávalámpái és keringő színes gömbjei még világítottak. Chris vezetésével beléptek az üzletbe.

A fekete taláros vándor mágusmester pultjánál épp aznapi bevételét számolta. Felnézett, s rögtön bemutatkozott:

- Üdv, én vagyok a Vándor Mágusmester! A Hölgy töltésén érzem, hogy mágiát tanul. Ha akarja, megtaníthatom három varázslatra! A tűzcsapás a közönséges tűzgolyóidézés egy ritka változata, ahol nagy sebességet adunk a lövedéknek. A felületi sérülések azonnali gyógyítását és alapfokú méregtelenítését is meg tudom tanítani. Mindezt 15 perc alatt, mert mindegyik alapszintű, már ismert mágiák kombinációja.

Ron a lányhoz fordult.

- Chris? – kérdezte.

- Ezeket nem ismerem. – válaszolta a lány. – Darabonként szeretnénk érte fizetni, hogy lássuk, az első sikeres-e.

- Fizetem a felét. – mondta Ron halkán.

- Rendben! – mondta a Mágusmester. – Menjünk ki a térre, mindjárt végünk is. Engem Isaurának hívnak.

Kimentek a szökőkút mellé. Isaura Chrishez fordult.

- Ha tanulmányai során már megtanult tűzgolyót megidézni, akkor megtanítom a tűzcsapásra. Ez trükkösen használja a tűzgolyót kilövő erővonalakat, így a golyó akkora lökést kap, hogy becsapódáskor már sebességével sebez. Lőjön ferdén felfelé, így senkit nem talál el a tűzgolyó, hanem az égben eloszlik.

A mágusmester Chris karjai mellé tette sajátjait, így a lány érezte, hogyan irányítja a nő gondolataival a mágikus erők folyását. Ezután a kézmozdulatokat is bemutatta neki. A technikát Chris öt perc alatt megtanulta, s ki is lőtte az immár sebesen száguldó tűzgolyókat.

Isaura adott két perc pihenőt és leült a szökőkút szélére. Chris arra gondolt, csak azután érdeklődik a feltámasztásbűbájáról, hogy tapasztalta mindhárom varázslat minőségét. Ron csendben volt. A lányra bízta, mikor kérdez rá a feltámasztásra.

- Sokáig tartott volna egyedül rájönnöm, hogy így is lehet. - mondta Chris Ronnak. – Nagyon egyedi kombinációkat mutatott a vándor varázslónő, amiket természetes, hogy átlag mágiahasználók nem találnak meg.

Isaura felállt, jelezve, hogy hozzákezdene a következő körhöz. Chris bólintott, és figyelni kezdett.

- Gondolom, tanultad a betegségek gyógyítását.

- Igen. – válaszolta Chris. - Ez lassú varázslat, de sok erőt felhasznál megindítása.

- Hasonlóan kell felkelteni a mágikus hullámzást, de sokkal kisebb erejét is elég ahhoz, hogy a felszíni sebeket gyorsan begyógyítsd. Ezekkel a löketekkel társaidat akár csata közben is gyógyíthatod.

A varázslónő leszakított két szilvát, majd körmével megsebezte őket. Chrisnek adta az egyiket.

Ronban felmerült kérdésként, élő emberre is ugyanígy hatna-e a varázslat, de ekkor Chris felé fordult és ezt mondta:

- Warulf is gyümölcsön gyakoroltatta a gyógyítást, tehát vérrel, érrendszerrel ellátott húsról ugyanúgy hatnak a gyógyító energiák. Szinte biztos, hogy most tanult speciális elrendezésük is hasonlóan hat állatokra és emberekre.

Chris észlelését a mágusmesterre irányította, és figyelte, hogyan gyógyítja be a gyümölcsöt. Chris a módszert három perc alatt sajátította el, amin a vándor mágusmester megdöbbent.

- Folyamatosan tanítok idegeneket, de ilyenekkel még nem találkoztam! – mondta – Ezek szerint szünet nélkül rátérhetünk a harmadikra, simán menni fog. Ellenméreg varázslatot tanultál?

- Nem. – válaszolta Chris.

- Az egyik alapszintű fajtáját tanítom most meg. Ez a vérbe került méreganyagokat bomlasztja fel. Fontos, hogy mérgezés esetén hamar beavatkozz vele, mert a többi szövetig (máj, izom, stb.) eljutott mérget már csak annyira oldja, amennyire átjárja őket a vér.

Chris most idegen jellegű varázserőt tanult megidézni, s feszítetten koncentrált, hogy sikerüljön. Különösebb késedelem nélkül sikerült elsajátítania.

A költségek rendezése után a mágus kezét fogott velük.

- Örültem a szerencsének.

- Ja, még valami... - mondta Ron. Chris mozdulatát csak most látta meg, ezek szerint ő is szólni készült. - Ismeri a felélesztés nevű varázslatot?

- Hmm... Én nem, de a szigeten lakik egy varázsló, aki képes erre. De a tornya láthatatlan, és én nem tudom a varázsszót. Kérdezősködjének, hátha valamelyik deklani mágus tanár segít eljutni hozzá.

- Köszönjük. – válaszolta Chris.

Elindult Ronnal a kapu felé. Ezt mondta a fiúnak:

- Ismét eltelt több, mint fél év úgy, hogy nem zárták be a kapukat és nem volt probléma. Szerintem gond nélkül távozni tudunk a városból.

- Chris... szeretném javasolni, hogy a kocsmában kérdezzünk utána a híreknek. Ez csak néhány perc, de további dolgokat tudhatunk meg az árnylényekről, vagy a mágushoz vezető útról.

- Rendben, Ron. Ha tényleg néhány perc.

- Nem maradunk többet. – erősítette meg Ron komolyan.

A kapuhoz közel érve Ron vezetésével beléptek a kocsmaján.

A fiú kocsmába lépve rögtön meglátott két nindzsát. Ránézésre nagyon nyomasztotta őket valami elkínzott arccal, dühösen suttoztak. Ron azt gondolta, muszáj megkérdeznie őket, tudnak-e valamit az árnyalakokról.

Feléjük haladt, s közben felemelte jobb kezét. Az egyik nindzsa ránézett, majd dühösen kitört:

- Kuss! Ez magánügy! Kotródj innen!

Ronnak eszébe jutott, hogy erkölcsi tanítást nem végeztek a nindzsaiskolában. A párost semmibevéve kézenfogta Christ és elvezette.

A pult mögött álló kocsmároshoz fordult. Ők általában ismerték az aktuális terepviszonyokat.

A kocsmáros segítőkészen válaszolt Ron érdeklődésére.

- Összesen annyi hírt hallottam, hogy egy hétig nem indul hajó a Középkontinensre. Fekete árnyalakokról viszont maguk számoltak be először, erre figyelmeztetem majd az utazókat. De további információt nem hallottam róluk.

- Köszönöm segítségét! – mondta Ron. Vásárolt az útra négy gyógyitalt, kettőt odaadott Chrisnek, s távoztak a kocsmából. A lány az utcán határozottan közölte a fiúval, hogy kifizeti a két gyógyitalt, s Ron beleegyezett.

Már látták a kaput. Tényleg nyitva állt, összesen négy ór teljesített szolgálatot a kapu két oldalában állva.

Ron elolvasta az egyik, út fölé lógó cégért: „*Szilárd Védelem Páncélkészítő Kovácsműhely*”. Az ajtón az alábbi felirat állt: „*Csengessen és nyitunk! Senkitől nem tagadjuk meg a védelmet!*” Ronnak szöveget ütött a fejébe valami. Ezt mondta Chrisnek:

- Nem tudjuk, milyen veszélybe kerülünk az árnylények után nyomozva. Vegyünk neked páncélt, Chris! Én fizetem.

A lány hálásan nézett rá. Örült Ronnak.

- Kösz. – mondta mosolyogva.

Ron lenyomta a kilincset, s az ajtó kinyílt: épp nyitvatartási időben érkeztek. A nindzsa bevezette Christ a Páncélkészítő Kovácsműhely boltjába. A belső teret két fáklya világította meg.

- Jó napot, miben segíthetek? – kérdezte a boltos, egy izomtól duzzadó ősz hajú, cvikkeres úr.

- A Hölgynek szeretnénk vékony, térdig érő láncinget venni. Fontos, hogy könnyű legyen, de az az elsődleges, hogy a legnehezebb legyen rajta áthatolni. Ár alapján csak akkor válogatunk, ha nem tudjuk megfizetni.

- Máris, keresem. – mondta udvariasan a boltos.

Amikor végignézett Chrissie-n, s látta sáros és növények fogta ruháját, belőle a kiálló fűdarabokkal, dühösen kitört:

- Nem kellett volna eddig is neki adni a bőrpáncélt?

- Én mászkáltam többet. – felelte vészjóslóan Ron. – De a felvetés jogos.

Tényleg Chrisnek kellett volna adnom, amikor már együtt jöttünk.

A boltos gyakorlott volt, s elsőre olyan láncinget hozott, aminél nem volt értelme méretben pontosabban illőt keresni. Vékony, apró, fehér fémpikkelyekből állt.

A boltos egy fabábúra akasztotta, majd kardcsapásokkal demonstrálta a pikkelyek teherbírását. Ron elővette kardját, hogy azzal sujtson rá, s a boltos bólintása után kiderült, hogy Ron se tudott kardjával kárt tenni benne. Pedig csapásokkal és dőfésekkel mindenhol letesztelte, a hátulján is.

A fiú gondolkodott, majd ezt mondta:

- Nem látok benne hibát. Chris, szerintem vedd fel, s ha jó, megveszem.

Miután Chris kijött az öltözőszekrényből, kiderült, hogy a páncélt ruhája alatt teljesen észrevétlenül tudta hordani.

Ezt mondta:

- Nem is érzem a súlyát. Teljesen jó, a mozgásomat se akadályozza.

- Megvehetjük? – kérdezte Ron.

- Igen. – válaszolta Chris.

Ron a boltoshoz fordult.

- Szeretném kifizetni. Egyúttal elkérvén a készítő fémpecsétjét, az eladás évével. – Ron hálás volt a boltosnak, de észrevette, hogy éles tekintettel beszélt hozzá. Ez természetes is volt, hiszen az kötötte le figyelmét, hogy a lány védelmét teljesen biztosítsa. Az Eladó átadta Ronnak a kért tömör láncszemet, s ő fizetett.

- Ez szükséges a 3 éves jótálláshoz, a Lovagi Tisztesség Uralkodók Közötti Bulla szerint – mondta Ron Chrisnek. – Duplán fűzöm be, hogy ne vesszen el. – S Chris gallérjába fűzte.

Miután elköszöntek és kiléptek a boltból, Ron elmondta Chrisnek, hogy a Bulla kiadásában kétszáz évvel ezelőtt egyeztek meg az akkori uralkodók és államok. A tulajdonos páncélját csak akkor voltak kötelesek a kovács készítőik kijavítani, ha az érintett két állam épp nem állt háborúban.

Koralban az Egyezés készítése idején már nem volt egyszemélyi Uralkodó, hanem részvételi gyűléseket tartottak, a Dhoran-kontinens földalatti települése pedig néhány évente választott polgármesteri vezetésre váltott. Csak az Északi Birodalom volt már Koronabirtok, a Császár mégis csak ilyen nevű egyezséget volt hajlandó aláírni.

- Nem tudtam, hogy Trimance rejtett települése, Deklan is csatlakozott az Egyezéshez. De ezek szerint betartják, ami bele van foglalva.

- Legalábbis reméljük. – mondta Chris, s felnevetett. – Deklan önellátó. S ha valójában nem csatlakozott a Bullához, akkor a kovácsműhely önként kötelezte magát a javításra.

- De mi van a törpökkel? – kérdezte Ront.

- Ők nem fedik fel szigetük helyét a többi állam előtt. Kereskedőik így az államok kereskedőinek számítanak. Ezért nem kell akkora állandó védelmi erőt fenntartaniuk a Birodalom elrettentésére.

- A nindzsák pedig nem használnak fémpáncélzatot. – folytatta Ron - A mozgékonyaságra építünk, így nem vagyunk érintve a Szerződésben.

- Én a törpökről azt hallottam – mondta Chris – hogy miután megnyitották kereskedelmüket a külvilág felé, szigetük túlnépesedhetett. Ami valószínűleg eddig is kicsi volt. A törpök évtizedek óta növelik a páncéleladásaikat, s cserébe egyre több élelmet rakodnak be hajóikba.

- A páncéleladásokkal nincs bajom. – mondta Ron. – Ha a fegyvereiket terjesztenék, az lenne a baj.

Chris arra gondolt, egyetért Ronnal.

Mikor a Kapu felé tartottak, süthús illatát érezték meg. Szinte közvetlenül a kapu mellé épített nagy ház ablakaiból vidám nevetés és fény áradt ki. Kilógó cégére egyértelművé tette, hogy fogadó. A pár a tornác mellett elhaladva látta, hogy emberek vacsoráztak a szabad levegőn is. A kapun túli sötétség ott ásított előttük.

Ron arra gondolt, megvendégeli Chris. Nem tudta, mi vár rájuk éjjel a vadonban. Talán ez az utolsó jó élményük, ami erővel is ellátja őket az éjjeli úthoz.

- Chris, éhes vagy? – kérdezte Ron.

- Hát, eléggé. – válaszolta Chris.

- Akkor térjünk be a vendéglőbe.

- Köszí, Ron!

Felmentek a tornácra és helyet foglaltak. A fogadós vigyorogva jött elő, s így köszöntötte őket:

- Ma van a vendéglőnk születésnapja, s Önök a századik, akik esznek nálunk. Ez ingyen vacsorát jelent!

- Köszönjük. – mondta mosolyogva Ron és Chris.

Krumplit, borsót és sült csirkét szolgáltak fel nekik, s ők örömmel fogyasztották el.

- Hol van a zongorista? – kiáltotta a házban az egyik vendég. – Zene kell ide!

De a zongora nem szólalt meg.

- Milyen zongorista az, aki ilyenkor aludni tér? – nevetett egy másik vendég. – Naurus, csak akkor menj oda, ha tudsz játszani rajta, különben kidobunk!

Chris arra gondolt, a Mindenek Házában is vidám embereket láttak. Őt azonban Ronnal együtt üzte előre gondjuk, s a személyes csapás, ami érte őket. Pontosabban Ron érte tartott ki, hiszen megtehetné, hogy távozik. Igaz, a fiú valamiért biztos volt benne, hogy az árnylányok ügye őt is érinti, s ő maga is fenyegetett. Nem csak Chris.

Chris és Ron búcsúzásképp forralt meggybort ivott, amiből az alkohol már elforrt. Végül a tornác lépcsőjét elhagyva visszatértek az utcára, a természetre nyíló őrzött kapun át pedig beléptek az éjszakai erdőbe.

A Mágustorony

A Császári Palotában Ron útjáról tudtak. Minden lépéséről tudtak. Jövőjére pedig több tervvel rendelkeztek, mint ő maga.

Utazását még meg is beszélte a Császár és Nordakus személyesen.

- Aha, értem! - mondta harsányan az Uralkodó. - De hogy akarod kiváltani belőle?

- A terv második része, vagyis a csatlakozás érdekében már megtettem a szükséges lépéseket. – S Nordakus kilövészerzűen az égre mutatott.

A Császár horkanva felnevetett.

- Helyes!

Az Északi Birodalom Vezetői Ron körülményei közé olyan kulcseményt tettek, amikkel őt tervük beteljesülése felé terelték.

* * *

Ron és Chris anélkül tették meg az utat a Kikötőfal felé, hogy bármi megtámadta volna őket. Talán a koboldok is aludtak éjjel. A faluhoz közel érve Chris délkeletre mutatott és így szólt:

- Érzem, hogy egy növény mágikus töltést kapott arrafelé.

- Pont, amerre Warulf szerint tanára lakik. – mondta Ron. – Követlek, Chris. A sötétben a legjobb esélyünk akkor van elsősre a megfelelő kiszögellésre jutni, ha az érzékeidet követjük.

- Köszí, Ron.

Továbbhaladtak az éjszakában, a koromfeketének tűnő lombkoronák alatt. Hirtelen kiértek a dombok közül, a csillagos égbolt leért egészen a vízszintes látóhatárig. A sós óceáni szél fújta át ruhájukon, s maguk körül kétoldalt meghallották a sziklás partot a mélyben ostromló hullámok hangját. Körülnéztek, s csak néhány falombot láttak fekete foltként gomolyogni, de nem láttak se fényt, se épületet.

Chris elvezette Ront az egyik fához.

- Ebből sugárzik a mágikus töltés. – mondta.

Ron rátette kezét a fára. Mély levegőt vett, és kimondta:

- D... - Ronon kellemetlen érzés futott végig. Megakadt mondandójában, majd ismét nekifutott. – Darnetal. – A fa egy idáját csápként használva váratlanul megsebezte Ron csuklóját. Olyan gyorsan mozgott, hogy a nindzsa se tudott ellene védekezni. Ron fájalmában fölkiáltott, hátraugrott, majd összenyomta a felületi vérző sebet. Haragosan nézett a fára.

- Ron, hagy próbáljam meg én! – szólt Chris. – Ezúttal ő ért hozzá a fához. Chris keze megremegett, de ő fegyelmezetten fókuszálva, hibátlanul mondta ki a jelszót.

Ezután Chris lélegzete elakadt, s Ron úgy látta, a sötét mező fölötti csillagos égre meredt dermedten, mintha valami különöset látna.

- Látom a tornyot! – Fordult Ronhoz. Ő csuklóját fogva megrázta fejét. Chris mérlegelt, majd ezt mondta:

- Próbáld meg ismét kimondani a jelszót, hiba nélkül.

Ron ismét megfogta a fát, s egy pillanatra ismét rossz érzés rohant végig rajta, de ezúttal hibamentesen kimondta a jelszót. S ekkor Ron is meglátta: egy szürke torony ágaskodott a csillagos ég felé, kidomborodó ablakait két oldalról fáklyák világították meg díszfényt adva, s tűz fénye szűrődött ki az ablakokon is. A bejáratú kapu nyitva állt, s fénylő csarnokba vezetett. Ron és Chris elindultak a kapu felé. Ron másik kezét sérült csuklójára szorította, hogy elállítsa a vérzést.

Mikor a fától már messze voltak, de a toronynak még nem értek a közelébe, Chris suttogva megszólalt:

- Ron, légy óvatos. Úgy éreztem, ez nem egy egyszerű őrző fa. Amikor hozzáértem, az lett a benyomásom, hogy ez egy Démonfa. Még ha nem is az hosszú ideje.

Tovább haladtak a fáklyákkal megvilágított Torony felé, s meglátták, hogy gyümölcsfák közé érkeztek.

Lombjuk és gyümölcseik össze voltak száradva.

- Ron! Valami kiszívta a fák életerejét!

- Chris, te jobban ismered a mágiatudományt. Lehet, hogy a varázsló kísérleteinek ára, hogy a fák lelki energiájához kell nyúlnia.

- Jó varázsló csak ritkán tesz ilyet. – válaszolta halkan Chris.

Beléptek a fáklyákkal megvilágított kő fogadócsarnokba és körbenéztek. Nehéz bársonyfüggönyök ívei lógtak a plafonról, alattuk, a fal mellett könyvespolcok álltak.

Ron és Chris körül hideg hang vágott a csöndbe.

- Üdvözöllek a Tornyomban! – a szavak mögött elfolytott nevetés sejtettek.

Ron már hallotta a hangot!

- Ki beszél? – kérdezte.

Sötét gátlástalanságot palástolt a válasz.

- Hehehe... ha följutsz a második emeletre, akkor megtudod.

Ron Chris szemébe nézett, majd az egyik könyvespolchoz fordult. Olvasni kezdték a könyvek gerincét.

- Chris, ezt a hangot már hallottam. - súgta Ron - Kellemetlen érzéseket kelt bennem, tehát ellenséges körülmények között.

- Talán a könyvekből kiderül a mágus kiléte. – suttogta Chris.

Ron szúrást érzett csuklójában. Megvizsgálta, s látta, hogy már majdnem elállt a vérzés. Továbbra is összeszorította másik kezével, s közben végigfutott a könyveken.

Tekintete megakadt egy fekete könyvön. Gerincén csontokat mintázó vonalakból álltak a betűk.

„Nekromancia Mesterfokon”

- Nekromancia? – tört ki folytattan Ron. - A könyvtári mágus nem is említette, hogy a torony ura feketemágus. Itt valami nem stimmel... - Chrishez fordult.

- Warulf nem tanulna zombikészítőtől. – súgta neki Chris. – Ez már a sokadik baljós jel. - Ő is átfutott a könyveken.

„Lélekbörtön” - Chris megborzongott.

- Kőkemény fekete mágia. – suttogta Ronnak.

- Ron! Talán Warulfot és a mágiaiskolát is veszély fenyegeti, ha a Torony eredeti urát elrabolták! Ki kell derítenünk, kinek a kezén van most a torony!

- Egyetértek. – válaszolta Ron. Kivonta kardját, körbenézett, Chris támadóállásba helyezte kezeit. Ron Chris előtt haladva felment a kőlépcsőn az első szintre.

Ami tele volt csontvázakkal!

- Tetszik a hullagyűjteményem? – vihogott a hang kajánul. – Hamarosan gazdagodik újabb két taggal.

Ron szavak nélkül, Christ hátulról védelmezve visszaterelte a lányt a földszintre, aki követte Ron gondolkodását, s gördülékenyen váltott irányt. A kapualjban Chris megállt.

- Itt beszéljünk – súgta Ronnak – mert az ablakokból láthatóak lennének. Szerintem el kell jutnunk a Torony Uráig. Azt gyanítom, az árnylények fertőzése ért el idáig, s így eljuthatunk annak forrásához.

Ron ezt a választ suttogta:

- Ez kiterjedtebb, mint gondoltam. Ki kell derítenünk, kiket fenyeget még.

- Együtt. – mondta Chris, Ron szemébe nézve, akit ettől melegség töltött el. S ekkor eszébe jutottak a borzalmak, amik rájuk várhatnak a Toronyban.

Vívódott, mivel szolgálja jobban a lány érdekét. Mondhatja neki, hogy rejtőzzön el, amíg ő megjárja a tornyot. Így megvédi a sérüléstől, de ezzel együtt ráveszi, hogy cserbenhagyja őt. S egyedül talán sose tér vissza a toronyból, hogy tovább védelmezze a lányt. Ha a siker esélyét csökkenti, azzal Chris küldetését is elárulja, hogy védjék meg az embereket az Árnyaktól.

Ha Chris is segít a védekezésben, azzal ő húséget és bátorságot él meg, s több eséllyel mentik meg a Trimance szigetét. Talán világ mégnagyobb részét.

Ron arra jutott, ha gyávaságra venné rá Christ, hogy egyedül hagyja őt, azzal tenne rosszabbat. Viszont ha valóban a Torony vár rájuk, elhatározta, hogy minden erejét beveti Chris védelmezésére.

Ron bólintott. Ezt mondta Chrisnek:

- Ha szándékodban vagy tisztességes, akkor lényegileg vagy az. Nem mondhatom, hogy rejtőzz el, mert gyávává tennélek.

Chris tekintete elkomorult.

- Ne is kérd.

Nem volt szükség szavakra közöttük. Mély lélegzetet vettek és ismét felmentek a második szintre. Áthaladtak a csonthalmok között, Chris a továbbvezető ajtó egyik oldalára állt. Ron belökte az ajtót s a másik oldalra ugrott.

Senki nem jött át az ajtón. Az emberpár benézett, s szemük előtt egy hatalmas tükörlabirintus terült el. Egymásra merőlegesen két egyenes tükörfolyosó is elérte az ajtót, ezért Ron és Chris látta, hogy a két folyosó által közrefogott tükörlabirintus területe egyértelműen nagyobb a torony alapterületénél.

- Ron! Én ilyenről még csak nem is tanultam! Nagyon nagy hatalmú varázsló lehet csak képes a teret megbúvólni.

S szélső folyosókra kijutó tükröződés is több, mint amit egy fesztiválon felépített labirintusban láttam. – gondolta Ron.

- Chris! Kérlek, ha itt tudod használni mágikus mező érzékelésed, segíts átjutni a labirintuson. Megyek előre, és követem útmutatásodat!

- Ron... nem tudok biztos útmutatást adni, de megteszem, ami tőlem telik.

Chris egyenesen előre terelte Ront. Amint beléptek a tükrök közé, egyértelmű volt, ha bárki van is a labirintusban, már tudja, hogy ők is bent járnak. Ron Chris karjának húzását követve befordult az egyik kisebb folyosóra. Továbbhaladtak a kanyarok és kereszteződések között, s egy földre szerelt, mellmagasságig érő váltórúdhoz érkeztek.

Chris meghúzta a kapcsolókart, Ron a környezetüket tartotta szemmel.

A tükrök által visszavert sokszoros kép megváltozott: valahol egy nyílás keletkezett a falban. A tükörlabirintus újabb rekeszére nyílt, mert a falakon tükröződő kép még összetettebb lett.

A falakon minden irányban csontvázharcosok jelentek meg.

Chrisék azt se tudták, milyen messze vannak a harcosok és mikor állja valamelyik tényleg útjukat. Nem lehetett megbecsülni, hányan állnak szemben, de abból merítették erőt, hogy sokkal kevesebbel, mint amennyit a tükrök mutattak.

Ron megragadta Chris karját és rohanni kezdett vele, hogy távolodjon a csontvázharcosok lépteinek zajától. De a folyosók kanyarogtak, Ron pedig arra nem kapott felkészítést, hogy tükrökben látszódo ellenségek helyzetét becsülje meg. Lehet, hogy sejtései teljesen félreviszik.

Pont beleszaladtak két csontvázharcosba. Hátuk mögül is beérte őket kettő. Ron hátat vetett Chrisnek és kardját használta védekezésül. Tudta, hogy az élőholtakat fel kell aprítani, hogy megszűnjenek működni. Chris a háta mögött pedig jég- és tűzlövedékeket lőtt a támadókra.

Ron és a csontvázharcosok felváltva verték fegyvereiket és egymást a tükrökhöz, de azok nem törtek össze, még csak nem is karcolódtak meg. Chris lövedékei közül azok, amelyek nem találtak el rögtön

csontvázharcost, hosszan pattogtak a falak között mire kimúltak vagy élőhalottba csapódtak. Egyszer Ronnak is le kellett buknia, nehogy őt találja el.

A csontvázak elleni küzdelemkor Ron látta, hogy Dr. Granthez hasonlóan Chris is pörgőbukfencekkel marad távol a támadóktól. Tehát ezt tanították a mágusnövendékeknek, a varázslást használó küzdőtechnika részeként. Chris figyelt arra, hogy sose Ron háta mögé állt, így a nekirontani próbáló csontvázharcos mindig a tükörnek ütközött, sose Ronnak.

Végül sikerült mind a négy támadót felaprítaniuk. Lihegve néztek egymásra.

- Ron... az élőholtak... nem olyan előrelátóak mint az emberek. A legtöbb mágus már bukott kísérletként tekint rájuk, ami kudarcot vallott erősebb szolgák létrehozásában. Több ellen is komoly esélyünk van. Hiába erősebbek, s hiába képesek végtag nélkül is küzdeni.

- Értem, Chris.

- Azt hiszem, tudok vezetni, gyere utánam!

Ron nem tudott mást tenni: teljes mértékben arra hagyatkozott, hogy Chris mágikusan érzékelt a tükörrel borított falak tömegét, így azt is, merre vezetnek. A lány egy közeli körben tudott tájékozódni a tükröződések ellenére. Ronnak erre már rég elveszett az esélye, ahogy további vezérlőkarok meghúzásával újabb rekeszeket nyitottak meg, s még bonyolultabbá váltak a falakon megjelenő képek.

Meghúztak egy kart, és Chris hirtelen megtorpant. Nem ment tovább előre. Visszamatott abba az irányba, ahonnan jöttek.

- Arra! Valami átjárót megnyitott a most meghúzott kar arra is.

Ahogy futottak, a labirintus megszűnt kanyarogni, s már egyenes tükörfolyosó vezetett tovább. Végül eltűntek a tükrök a kőfalakról. Egy lejárathoz jutottak.

Ron jelzés értékűen maga mögé kezdte húzni Christ, s mikor a lány visszavonult mögé, ő kardját maga elé emelve vezetett lefelé a lépcsőn.

Egy olyan csarnokba jutottak, aminek kőfalairól hideg kék lobogás tükröződött. Ők végignéztek a csarnokon, s meglátták, hogy a lépcső alatti teret áttetsző jégcsapok zárták el, amiken időnként kék elektromos izzás futott végig.

Egy barna szakállú varázsló a jégcsapok rácsai mögül nézett rájuk.

- Hála az égnek! Végre!

Odafutottak, s gyors körbenézés után Ron ezt kérdezte:

- Ki maga, és miért van ide bezárva?

A varázsló a hidegtől remegve válaszolt:

- Én vagyok Sagus, a torony ura, de egy nekromanta elfoglalta, és ide vetett. A mágiám nem elég erős ahhoz, hogy kiszabaduljak.

- Én nem tudok varázsolni. Chris, ki tudod nyitni?

- Esélytelen. – válaszolta a lány. – Én csak néhány éve tanulom a mágiát. Lőhetnék rá tüzet, jeget, villámot, de mind lepattanna a jégcsapokról. Sagus sokkal hatalmasabb hatásokkal támadott már nekik.

Ron figyelmével félig a környezetüket pásztázta, most ezt mondta:

- Nem értek hozzá, de szerintem kívülről érdemes megpróbálnunk széttörni a rácsokat. Lehet, hogy csak belülről vannak levédve sokrétű mágiával.

- Egyetértek. – mondta Chris. 45 fokban jeget lőtt a rácsokra, de azok lepattantak róla, s az emberektől távolodva még néhányat pattantak a folyosó kőfala és a rácsok között. Chris ezután tűzzel próbálkozott, a jégcsapok de nem olvadtak meg.

Végül villámokat szórt a jégcsapokra.

- ÁÁÁÁÁ! – mindenki egy emberként ordított fel. A villámok minden irányban szétterjedtek. Chris kezéből megszűntek előtörni, de ők hárman már görcsöt kaptak. Idővel újra levegőhöz jutottak és felálltak.

- A villámokat ráadásul szétszórják a rácsok. – mondta Chris.

Sagus ezt mondta:

- Úzzék él a nekromantát és akkor a rácsok eltűnnek.

Ron még mindig őrködött, most eszébe jutott, miért jöttek elsősorban a toronyba.

- Uram, ismeri a Felélesztés nevű varázslatot?

- Igen. Ez a börtön mágiavédett, de ha kiszabadulok, el tudom végezni a varázslatot.

Ron a mágus felé fordult.

- Uram, akkor járunk el Önnel korrekt módon, ha Ön is megtudja, a feketemágus megtámadása mellett döntünk-e.

Chrishez fordult.

- Chris, ezt át kell gondolnunk. Mi csak ketten vagyunk – előtanulóinkat ebben a toronyban Ron szándékosan nem mondta ki, ahogy minden kilétükre utaló dologról hallgatott -, ez a nekromanta pedig egy tudománya csúcsára jutott mágust börtönzött be.

- Csak így tudjuk kideríteni, mennyien vannak az árnylénnyek miatt veszélyben. – mondta Chris.

Ron elszánta magát.

- Sagus úr, megpróbáljuk elűzni a feketemágust. Tartson ki!

Christ visszavezette a nindzsát a tükörlabirintusba, egészen addig a pontig, ahonnan a mágushoz visszafordultak. Még tovább mentek, s tükörmentes kék térbe értek, amiből egy madarat formázó ajtó nyílt.

Mellette két nyílásban két csontvázkatona állt őrt, mindketten zárszerkezetet nyitó kapcsolókart őriztek.

A küzdelem során kiderült, hogy emberfölötti erővel bírtak, Ronnak első alkalommal volt az a benyomása, hogy főleg szerencsével sikerült legyőzni őket.

Miután ismét tisztán láttak, kevésbé remegtek s ismét csak az izzadság zavarta őket, Ron gondolkozva nézett a kapcsolókra. Egy ember nem érte el mindkettőt. Ha a két szuperharcost egy elit csoport úgy győzi le, hogy csak egy túlélő marad köztük, ő se juthatna el egyedül a Torony Uráig. De hogyan védi a nekromantát a két kar, ha többen megélik a győzelmet?

Chris Ronhoz fordult:

- Ron! Érzem, hogy ez a zárszerkezet elektromos mágiával van átítatva. – Chris próbálta átgondolni, mivel állhatnak szemben, s meggondoltan beszélt:

- A feketemágia által irányított két élőholt harcos minden bizonnyal nagyon pontosan tudta meghúzni a két kart. Ha mi nem egyszerre húzzuk meg őket, azzal kell számolnunk, hogy agyonvág minket az áram.

Chris elhallgatott. Mozdulatlan volt, s Ron látta, hogy elsápadt. Chris biztos tanulta, mekkora hatalma van a fekete mágiának.

Ron keserűen beismerte:

- Ismét gondolkoznunk kell, véghezvigyük-e a küldetést.

- Ron... - a lányban nőni kezdett az elszántság. - Nem csak Nagypát ölték meg az Árnylények. Sok más ártatlan családtagját ugyanígy megölik, ha nem állítjuk meg őket.

Ron bólintott. A lány a nindzsa gondolatainak mélyét mondta ki. Ron csak egyet érthetett vele.

- Egyetlen lehetőségünk van jól csinálni. – mondta Ron, miközben Chris szemébe nézett. Majd saját karjait lassan magához húzta. – Ilyen tempóval, lassan húzzuk meg a karokat!

Chris bólintott. Odaálltak a két karhoz. Ron visszszámolt, majd egymás mozdulatait másolva áthúzták a két kapcsolókart az ellentétes állásba, s gyorsan elengedték őket.

Az ajtó nyikorogva kinyílt, mögötte egy sötét csigalépcső állt. Ron és Chris egymás szemébe nézett. Megmentették egymás életét.

Mindketten egyszerre ugrottak társuk felé, s pont a nyitottá vált tér előtt ölelkeztek össze. Ronnak volt annyi lélekjelenléte, hogy elrántotta mindkettőjüket a fal fedezékébe, s ott kapaszkodtak egymásba. Mire ezt Chris kezdeményezte volna, a nindzsa rutinja folytán már biztonságban voltak.

Egyikük se tudta, mi vár rájuk a jövőben. De most már bizonyosak voltak arról, hogy szerelmesek egymásba. Szívből csókolóztak, ráhagyatkozva társukra, érezve lényét. Végül egymás szemébe néztek, s szavak nélkül fókuszot váltottak. Mindenre felkészülten, hangtalanul elindultak a csigalépcsőn felfelé. Nem tudták, a nekromanta figyel-e minden lépésüket. Eddig hangja megjelent olyan időpontokban, ami az állandó figyelem benyomását keltette, de máskor hallgatott. Ez utalhatott csapdára, hiszen valószínűtlennek tűnt, hogy pont a torony felső szintjeinek szemmel tartására ne készült volna fel. De utalhatott arra is, hogy elmenekült.

Ron sok mindenre számított: lépcsőfok által indított lövészközzre, csontvázkatonákra, vagy a Mágus toronytetőn berendezett szentélyére. Azonban egy üres, szürke terembe értek, amiben ködből álló,

lassan csavarodó forgószél benyomását keltő csigalépcsők bolyongtak. Időnként valamelyik visszaolvadt a plafonba, s új helyen nyúlt ismét le. Ron és Chris egymásra se nézve kézen fogták egymást. Ron kivonta kardját, s egy emberként kezdtek rohanni a ködlépcsők felé, de egyikre se tudtak rálépni. Minden áthaladtak.

Ugyanakkor egy ellenséges lény se tartóztatta fel őket, egyedül voltak a teremben. Végül az egyik csigalépcsőre valóban rá tudtak lépni, ám az szertefoszlott, s visszaolvadt a plafonba.

Egy új helyen pedig lekonyult egy ködlépcső a terembe. Ronék futottak felé. Remélték, hogy nem kell szétváliuk, s egy lépcsőn mindketten a felsőbb szintre juthatnak. Ronba bevillant a gondolat, hogy talán a ködlépcsők csak elterelés, s a falat kellene vizsgálnia. Ám ekkor ismét elérték a szilárd lépcsőt. Gyorsan felfutottak rajta, s mire az visszaolvadt volna a plafonba, ők egy díszes tárggyakkal és vörös párnás fotelekkel, lakkozott könyvespolcokkal megtöltött terembe érkeztek.

Az egyik könyvespolc előtt egy fehér ruhás, szálas férfi keresett egy könyvet.

Ron Christ a terem egy olyan közeli pontjára vezette, ami elég tágas volt ahhoz, hogy harc esetén a támadások elől ki tudjanak térni. Ron Chrisre nézett, s ő felvette küzdőpozícióját. A nindzsa is támadóállásba helyezkedett. Rákiáltott a férfira:

- Hagyja el a tornyot!

Az alak nevetve megfordult. Élénk tekintete és művelt megjelenése volt, nyakában gyöngysorokat hordott.

A barlangbeli nekromanta!

- Igen? – éles hangja lelkükbe vágott. - És miért tenném ezt?

Ron próbált valami támpontot találni, életbevágó volt!

- Maga... megint maga?

A mágus vigyorgott.

- Meglepődtél, Árnyszülött?

- Ne hívjon engem árnyszülöttnek! – kiáltotta dühösen a nindzsa. - A nevem Ron!

A mágus a szeméit forgatta, majd lekezelően, hamis együttérzéssel szólalt meg:

- Akkor, legyen hát Ron! Hívhatod magad, aminek akarod. Hogy állsz a küldetéseddel? – s ismét mulatott rajtuk.

- Miféle küldetéssel?

A férfi most már nem bírta visszafogni nevetését, az kitört belőle. Gyorsan visszanyerte önuralmát, szúrós szemmel nézett rájuk.

- Jól van! – mondta magában. - Működött a varázslat.

- Miféle varázslat? – Ron még mindig nem tudott semmibe kapaszkodni.

- Majd rájössz, ha eljön az ideje. – Tört ki élesen a varázsló. – Most azonban lássuk a harctudásod!

A férfi egy pillanat támadóállásba állította kezét, Ron ellökte Christ s a másik irányba ugrott.

A nekromanta kezéből tűzvonal tört ki, s egybefüggő ostorként csapódott a földre. Ron nem ugrott elég távolra, ezért az rácsavarodott a bokájára.

A nindzsa ordított a fájdalomtól, s azonnal elvágta a tűzostort. A varázslón fájdalom futott végig, s újabb ragadó tűzcsápokat lőtt ki magából.

Ezúttal Chris jégcsaplövedékei vágták szét a kötelékeket. A nekromanta hirtelen mindkét kezével tűzcsápokot lőtt ki, azok a két kifulladt emberre tekeredtek és a földre rántották őket. Ron és Chris ordított, de a varázsló máris elviselhetőre csökkentette a csápok forróságát. Nevetett rajtuk.

- Nem rossz. Nagy hasznára leszel még te a Birodalomnak.

Ron, ha megszégyenül is, de meg akarta tudni a válaszokat.

- Én? – nyögte - Miért? Ki maga?

A férfi rideg, nyugodt hangsúlyával teljesen semmibe vette a nindzsát.

- A nevem Nordakus. Legyen elég most ennyi! Később úgyis mindent megtudsz, Árnyszülött!

Széttárta karjait, s a falakon fényhártyák jelentek meg. Ahogy kezeivel önmaga felé intett s tapsolt, a fényhártyákat magára vonzotta, s vakító villanással eltűnt. A Christ és Ront megbénító ragadó kötelékek eltűntek.

- Várjon!... Mibe keveredtem bele?... Mi ez az egész?

Chris érezte, ahogy a nekromanta hatalma elhagyja az egész tornyot. Alattuk tükrök darabokra hullását hallották, s hirtelen életerő töltötte el őket. De egyelőre nem bírtak felállni.

Még bénultan feküdtek a kőpadlón, amikor Sagus megérkezett az alulról a csarnokba vezető lépcsőn át. Két tenyerét a két ember felé fordította, s ők teljesen kipihentté váltak. Gond nélkül felálltak.

Mindhárman egyszerre szólaltak meg.

- Köszönöm.

Sagus kitörő örömmel mosolygott.

- Néhány percet kérek, amíg átnézem a tornyot, s gondoskodom védelmünkről. – mondta és leült az egyik bonyolult szerkezeteket tartalmazó asztalához és a varázsgömbje fölé hajolt.

Chris átölelte Ront, majd az egyik kanapéhoz vezette.

- Nem érzek benne semmi rosszat, leülhetünk.

Miután Sagus végzett a Torony védelmi rendszerének ismételt felállításával, odament hozzájuk és leült velük szemben. A köztük lévő fehér asztalon sütemények és víz jelent meg.

- Minél előbb érünk oda az elhunythoz – mondta Sagus együttérzően -, annál több ideig tudunk ismét beszélni vele, mielőtt végleg távozik a túlvilágra. De a legszerencsésebb esetben se nyerhetünk többet néhány percnél. Kit kellene visszahoznom az életbe?

- Nagypámat. – mondta Chris. - Birtoka az északkeleti szigetcsúcson található. Halála előtt a távolból azt láttuk, hogy vörös szemű fekete árnylények hatolnak be birtokára.

- Induljunk. – mondta Sagus. Vörösen izzó szemű árnylényekről még ő se hallott. – Álljanak fel!

Ron és Chris követte a mágus utasítását. Ő összecapta két kezét, s mindhárman az északkeleti szigetcsúcs legmagasabb dombján találták magukat. Chris rámutatott nagypapja házára. A mágus ismét összecapta tenyereit, s ezúttal a ház kertjében jelentek meg. A mágus botjával fényt adva bevezette a párt a házba.

Ron rutinból körbenézett, de nem látott semmit.

- Nem érzek semmi gyanúsat. – mondta Chris. Az idő során tanult Rontól.

Odaértek az elhunythoz, s letérdeltek körülötte.

- Talán ez segít. – dörögte Sagus halkán.

Odafigyelve, kezét ápolóan Nagypapa fölé helyezte, s Ronnak az a benyomása volt, fény, de mindenképp energia áramlik kezeiből a testbe.

Chris nagypapja feléledt, néhány pillanatig körbe kapkodta tekintetét, de amint Christ meglátta, ráfüggesztette szemeit.

- Ááárnyak!... – mondta neki – Ááárnyak – köhögött egyet - mindenütt... A Birodalom... Chris!

Nagypapa könnyörgőn nézett rá.

- Ne harcolj ellenük...

Chris riadtan remegett, de mérlegelt mit tegyen és elmondja-e, majd döntött. Mélyet sóhajtott és ezt mondta:

- Pedig muszáj. Mindenkit fenyegetnek.

Nagypapa keserűen tudomásul vette Chris döntését. Sóhajtott.

- Chris... a kútban... Lebegés kell a lejutáshoz... - minden erejét összeszedte, s gyors beszédre váltott. - Keresd Edont! Középkontinens, Nagykönyvtár!

Nagypapa feje lehanyatlott, teste ellazult. Chris a keze után kapott, de szemében már nem volt élet.

- Nagypapa.... NAGYAPA!

Chris ezúttal azelőtt nyúlt Ronért, hogy a fiú őfelé hajolt volna.

- NEEE! – sírta a lány.

- Nyugodjék békében. – szólt megrendülten a fiú.

- Itt nem vagyunk biztonságban. – mondta Sagus. Kérdés nélkül összecsapata kezeit, s a következő pillanatban mindhárman a mágustorony tetőteraszán jelentek meg. A Torony védelme ismét működött, azt nem engedte volna, hogy belülrre teleportálja őket Sagus. A tetőteraszt pedig mágikus védelemmel ellátott csapóajtó zárta el az alatta lévő csarnoktól. Saguson kinyithatta, de kevesen tudták volna feltörni.

A három ember, amint megjelent, a tücskök éjjeli ciripelésétől és a partot mosó hullámoktól elütő, rémisztő hangot hallott:

Erdőtűz gátlástalan lobogását, s égő ágak pattogását.

A korláthoz rohantak a hang irányába és meglátták a vészt: egyetlen Birodalmi léghajót az égen. Maga mögött tüzest húzva Deklan szurdoka felé haladt.

- NEEEM! – kiáltotta Chris.

A léghajó berepült a szurdok fölé, a mögötte szétterülő tűzszőnyeg pedig elérte a várost.

Sikoltások zengtek fel a völgyből, valamint tárgyak dörömbölése és csörömpölése.

Ron, Chris és a mágus dermedten állt, a korlátba kapaszkodva. Ronnak eszébe villant, hogy Chrisnek Deklanban vannak tanulótársai. Rátette kezét Chrisére. A lány kétségbeesetten szorította a korlátot mindkét kezével, s közben behunyt szemmel nyöszörgött.

A sikoltozás zűrzavarában egyre több hangot szaggatott meg fuldoklás. Ron úgy érezte, a földre sujtották. Rémálomba került, ami ellen nem tehet semmit. Sagus a homlokát fogta, a korlátra roskadva szenvedett. Szemeiből könnyek folytak.

A léghajó kiért a katlan fölül, a tüzest elállította. A városból már csak fuldokló sikoltások hallatszottak, majd az utolsó is végleg elhallgatott. Csak a tűz ropogása hallatszott tovább.

A városlakók megfulladtak a füstben.

- Felégett... egész Deklan? – kérdezte Chris elhaló hangon.

A két férfi csak gyászosan lefelé tekintett. Nem akarták azt mondani, hogy igen.

- De miért? – gátlástalan düh tört fel Chrisből - Mit ártott az a város a Birodalomnak? - Hangja most már ellentmondást nem tűrő volt és megvető. Uralkodásra képes, önmagán is. Ron most nem mert volna vele vitatkozni.

Mit ártottak a gyerekek, a lovag, a vendéglős?

Ron kardforgató keze görcsbe rándult. Chris eszelős tekintettel fordult felé.

- Ron, vissza akarok menni Deklanhoz.

A fiú megrendüléssel kérdezte:

- Elbúcsúzni mágusnövendék társaidtól?

- Talán - Chris remegő hangon kezdte válaszát, de ezt céltudatosság váltotta fel - vannak, akik túléltek.

Ron arra gondolt, Christ Nagyapja egyszerre figyelmeztette a Birodalom és az Árnylányok ellen. A léghajó megjelenésének időzítése gyanússá tette, hogy nem volt véletlen. Visszaemlékezett a fehér ruhás férfi szavaira. Bár nem tudta, mi készül, megosztotta a lánnyal, amire jutott:

- Chris... Az az érzésem, hogy a nagyapád halálában is a Birodalom keze van!

Sagus figyelmét felkeltették Ron szavai.

- Tehát már szigetünket is falja be a Birodalom. – mondta feszülten. - Van mit megbeszélünk, de itt fent már nagyon hideg van.

A mágus tenyerét a toronyba vezető csapóajtóra irányította. Az feltárult, az alatta lévő laborcsarnokban pedig világítani kezdtek a különböző színű folyadékokat tartalmazó varázsgömbök. Sagus vezetésével visszamentek a tágas laborcsarnokba, a csapóajtó becsukódott mögöttük.

- Jőjjenek ide! – Sagus lehalkította hangját. Chris és Ron követte őt a terem közepére. Itt a mágus szembefordult velük. - Elmondom, hogyan csatlakozhatnak az Ellenálláshoz. A hadiszállásukra a lejárát a Csendes Ligetben van, ami hírhedt arról, hogy farkasokkal van tele. Az öröknek megadandó jelszó: *Éjfolyosó*.

Ron megkérdezte:

- Honnan tudja maga mindezt?

- Én is az Ellenállás tagja vagyok. A ligetben egy ősi kristályszerkezet romjait találtuk, amit megjavítottunk és segítségével lesüllyedtünk a föld alá. Ott van a hadiszállásunk. A lejárátot egy olyan növénynél találják, ami kicsit eltér a többitől. A rablófarkasokat pedig mi telepítettük a ligetbe, az első lejutás után nem fognak maguknak támadni.

- Tehát ha alkalmasak vagyunk ellenállóknak, felismerjük a növényt. – mosolygott Ron. Chrisszel összenéztek, majd meghajoltak a mágus előtt.

- Sagus uram – mondta Ron. – Köszönöm, amit értünk tesz.

- Gyermekeim – mosolygott a mágus hálásan – én tartozom köszönettel!

- Vigyázzon magára! – mondta neki Chris komoly hangon.

- Meglesz. – bólintott Sagus.

A lány kézenfogta Ront, elvezette a csigalépcső tetejéhez, s innentől lefelé vezette a fiút a Toronyban.

A tűz emésztette romok

Ron és Chris lement az immár nyugalmi állapotba állított csigalépcsőn, áthaladtak a most már normál méretű első szinten, ami még tele volt szórva tükörtörmelékkel.

Ron meglátta a korábban holttesteket tartalmazó teremre nyíló ajtót. Megszorította Chris kezét és húzásával megállította a lányt.

Nem volt szükség szavakra közöttük. Ron kivonta kardját, Chris pedig mágikus energiát fókuszált kezébe gondolataival.

Beléptek, s látták, hogy a terem ez alkalommal üres volt. Ron harcra készen vezetett tovább a lépcsőn a földszintre. Körbenézett a termen, s a könyvgerincekre pillantva látta, hogy a nekromanta nem vitte magával a fekete mágiáról szóló könyveket.

Kiértek a kapun, s az ablakok külső fáklyái által megvilágított zöld fűre értek. Ronban a koromsötét tájat látva felmerült, hogy megbeszéli Chrisszel, töltsék a Toronyban az éjszakát. De Chris szó nélkül megindult a sötét táj felé. Ronnak nem volt esélye meggyőzni. Sietett, hogy Chris nyomában maradjon.

Chris nem panaszkodott, nem szólt egy szót se. De Ronra odafigyelt. Egy-két botlása után kézenfogta, s úgy vezetett Deklan felé a csillagfényes ég felé törő, fekete lombú fákkal ritkásan teleszórt dombok között. Ron ösztönösen arra készült, hogy Christ védelmezi az éjjeli tájban, de útjuk során a lányt fűtötte az elszántság. A nindzsának kellett lépést tartania a céltudatosan haladó lánnyal.

Ron Christ figyelve látta, hogy a lányt nem kell óvatosságra se intenie: körültekintően használta szemait és hallását is. Zajt pedig alig keltett.

Chris csak időnként gondolt nagyapja üzenetére. Összes tanulótársa meghalt a tűzben, ez ellen kellett tennie. Nem forgathatta vissza, de tartozik nekik: le kell számolnia a Birodalommal.

Nagyapja valamit ráhagyott a kútban. Azután mondta, hogy ő ragaszkodott hozzá, hogy szembeszáll a Zsarnokkal. Ezt az örökséget vész esetére, védelemül hagyta rá. Segítheti túlélésüket.

Ronnal együtt csatlakozik az Ellenálláshoz, de hamarosan el kell utazniuk Edonhoz a Középkontinensre. Nagyapa járatos volt a mágiában, hagyatéka komoly segítség lehet az Ellenállóknak: talán még az ő életükben eléri a Birodalom felbomlását, hogy ne fenyegetessen tovább mindenkit.

Amíg átkeltek a tengerszoros felett, hallották a tenger morajlását, s ahogy közeledtek, a tűz gyászos ropogása is elérte fülüket, egyre erősebben.

Chris a rémfák által uralt terepen rutinosabban mozgott, Ron magával húzva mindketten elkerülték, hogy a fák beléjük akaszkodjanak.

Mérgező füst takarta el az égboltot abban az irányban, amerre haladtak. Megéreztek az elégett faépületek és élőlények szagát. Hirtelen idegen hangként betört ebbe a vízlépcső zaja. Most már tudták, hogy tényleg közel vannak.

Egyszer csak lábuk kitüremkedő sziklába ütközött, s szemük előtt egy izzó katlan terült el.

Lenéztek a katlanba. A tűz teljesen felemésztette a növényeket és a házakat is. Elszenesedett, élettelen romhalmazt láttak izzani a lábuk alatt. Ron kardforgató keze görcsölni kezdett, a másikkal masszírozni kezdte, hogy elmúljon.

Chris zabolátlanul kitört:

- Deklant a földig rombolták! *Átkozott Birodalom!* – Elítélő, zengő hangjában annak hatalma volt, aki megingathatatlan erkölcsi alapon áll.

Ronra nézett. A fiú nem mert rászólni. De most ujját némán saját szája elé tette, kérve Christ, hogy őrizze meg észrevétlenségüket.

- Keressünk túlélőket! – mondta dühösen Chris. Ront a földre sujtotta az izzó romok látványa, csak követni tudta a lányt. Kapaszkodott Chris kezébe, a lány pedig lefelé vezette a fiút a lépcsőzetes sziklákon.

Ereszkedés közben sírást hallottak meg tompán feléjük szűrődni. Megkerülték az egyik sziklakiszögellést, s egy nagydarab, zömök alakot láttak az egyik kövön ülni. Chris sejtette, Ron pedig éjjeli harchoz hozzászokott szemével pontosan látta, hogy fekete páncélt viselt.

Hangját most már eléggé hallották ahhoz, hogy felismerjék: a korábban kocsmában búslakodó, fekete páncélos, zömök lovagra bukkantak. Odamentek hozzá, a csillagfényben alig látták egymást. Ő elkeseredetten nézte a völgyet, de azt a benyomást keltette, hogy bizonyos értelemben felébresztette a látvány. Már este itt kesereghetett, nem látva kiutat az életében.

- Szörnyű, nem? – kérdezte rekedten. – Mi volt ez?

Ron válaszolt.

- A Birodalom.

- Átkozott Ingenius Császár! – tört ki a lovag. Üresen maga elé meredt.

Majd valami megmozdult benne. Páncélkesztyűs kezét felemelte és az egyik sziklára vágott.

- Ha a Császár volt, egyszer még megfizet szülővárosomért! Nem lesz nyugtom, amíg élek!

Chris szólalt meg, lángoló szemekkel:

- Esetleg csatlakozhatna hozzánk. Az Ellenálláshoz tartunk.

- Az Ellenálláshoz? – eltartott egy rövid ideig, amíg a tűzvészt közlelő megtapasztalt lovag felfogta, mit mondtak neki. - Helyes! – a lovag talpra ugrott. Alatta döngött a szikla. Feléjük nyújtotta páncélkesztyűs kezét. – Egyébként a nevem Drake Karson.

- Én Ron Strago vagyok, ő pedig Chrissie Wego.

- Oké, előre a Birodalom ellen! Hogyan jutunk az Ellenálláshoz? – Drake-n látszott a tettvágy, most, hogy célt adtak neki. Ezzel lekötötte figyelmét. Korábbi életén már úgysem volt mit helyrehoznia.

- A déli, rablófarkasokkal teli liget alatt rejtőznek. – válaszolta Ron.

- A városőrségnek voltam tagja... Már kiképzésünk során rendszeresen járőröztünk arra, hogy... észrevegyük, ha szélesebb körben kezdenének vadászni a szörnyek.... Tévedés nélkül odavezetlek titeket, a... tengerszoros mellett haladó útvonalon.

Ron megrázta fejét.

- Drake... ha az erdő és a tengerszoros között haladunk, ott éjjel könnyen megtámadhatnak minket az erdei árnyak.

- Hmm. De csak akkor találok biztosan pont ahhoz a nyúlványhoz, ha az őrségben tanult útvonalon haladok.

A lovagot hallva Ronnak égnek állt a haja. Társához fordult.

- Chris... életveszélyes azon az úton mennünk most éjjel.

- Életveszélyes lesz az Ellenállásban is résztvennünk. – válaszolta Chris. – Legalább edződünk benne. Komolyan vesznek minket, ha éjjel érkezünk.

Ronnak eszébe villant a Christ megtámadó alak.

- S ha útközben vörös szemű árnylények támadnának ránk, többet kideríthetünk hátterükről. – mondta a lánynak.

Egymás szemébe néztek és bólintottak. Drake tapsolt egyet, s így szólt:

- Gyertek! – hangja még mindig rekedt volt. Vezetni kezdte őket.

A lovag mögött haladt Ron és Chris, egymás mellett. A nindzsa ugyanis nem tudta, merről érkezhett támadás, s azt el akarta kerülni, hogy nem lát Chris elé, ő pedig Drake-t követve csapdába sétál.

- Drake... - kérdezte Ron – Miért voltál összetörve a kocsmában? Most már úgymint új életet kell élned, elmondhatod.

- Tudod, Ron... tegnap elbocsátottak a deklani őrségből. Pedig már elkészítettem saját páncélomat, saját költségemen. A kiképzésen végigmentem, s csak avatás előtt mondták meg, hogy nem vagyok alkalmas városőrnek.

- Miért nem voltál rá alkalmas? – Chris jelenlegi lelkiállapotában észre se vette, hogy ezt nem volt udvarias megkérdeznie.

- Hát...ööö...majd elmondom.

Ron már sejtette, de ettől még ezer dolog miatt lehetett. Ezt a szigetet nem ismerte, de azt tudta, a nindzsáknál ki marad mindig végrehajtó.

Drake elpanaszolta bánatát is: a lakhelyül szolgáló bérelt kertesházba visszatérve szerelmétől egy levelet talált, amiben távozásáról értesítette, mert a kiképzés túl sok időt vett el magánéletüktől. Korábban is volt már konfliktusuk emiatt, s akit párjának hitt, azért távozott, mert tudta, hogy Drake-nek csak nőni fognak kötelezettségei az őrség felé. Szerelme az albérletet se fizette, így a főbérlőtől is egy levél várta, melyben azonnali távozásra szólította fel, s minden késedelmes napért büntetődíjat számolt fel.

- S most otthonom kétszeresen is elpusztult. – fogcsikorgatva folytatta - Fizikailag meghalt a szerelmem, az őrség, a házam, az átkozott főbérlő, egész Deklan!

Elértek a tengerszorosig, s miután maguk mögött hagyták, most először azonnal délnek fordultak. Ronnak nem kellett figyelmeztetnie senkit: Drake is csöndben haladt tovább a habzó tenger által vert part mellett, hogy kevésbé vonják magukra a veszélyt, és könnyebben meghallják, ha az közelít.

Az egész erdő mellett elhaladtak, senki nem támadott nekik. Végül Drake jobb kezét feltartva jelzett, hogy a liget közelébe értek.

Ismét egy alacsonyabban fekvő félszigethez érkeztek, mert meghallották az óceán sziklákat mosó hullámait. Amerre megszűntek a dombok és alacsonyabb szintől nőttek a fák, nem csak a víztömeg fölötti csillagos látóhatár került ki takarásból: az aljnövényzet között vörös foszforeszkálást láttak.

Drake a vörösén izzó mező felé vezette őket.

- Nem hallok tűzropogást. – mondta Ron.

Lefelé ereszkedve áthaladtak a félszigetre vezető tengerszoroson, s elhaladtak egy tábla mellett. A nindzsa ezt olvasta rajta: „Csendes Liget”. Közel kerültek a vörös fényekhez.

- Figyeljete! - szólt Chris. – Éhesen kóborló állatokat érzek mágikus töltéssel ellátva. Szerintem ezek a farkasok! Nagyon enyhe rajtuk a mágikus töltés, de olyan fajta, aminek ellentéte is tehető élőlényre. Az ellenállás talán így érte el, hogy a farkasok a tagjaira ne támadjanak rá.

- Kövessetek engem! – folytatta. – Érzem, merre mászkálnak a farkasok, így nagyobb esélyünk van elkerülni őket.

- Egyetértek. – válaszolta Ron. – Drake, én már tapasztaltam: Chris eredményesen használja védelemre, amit a mágikus mezőben érez.

- Rendben, hallgatok rátok. – mondta Drake.

Beértek az alacsonyan fekvő ligetbe. A fák közötti talajt hatalmas sárga harangvirágok borították be, apró porzóik vörösén foszforeszkáltak. Száruk olyan vastag volt, mint egy fa törzse.

Ron halkán megszólalt:

- Sagus azt mondta, az egyik virág eltér a többitől. Azt megtalálva tudunk eljutni az Ellenálláshoz.

- Ennyi között a bejáratot sose találjuk meg. – mondta Drake keserűen.

- Csak ha feladod a reményt, akkor biztos a kudarcod. – válaszolta Ron, nindzsa képzését idézve. De gondolatban igazat adott az elbocsátott városőrnek. Hogyan lehetne ennyi között egy apró eltérést megtalálni?

Bolyongani kezdtek a ligeten. Nem tudták, merre keressék a virágot. Csak a közelben kóvájgó farkasokra figyeltek, s hogy a fák és a virágok törzse által takarva időben elkerüljék őket.

Nem tudták, mennyi időt töltöttek a farkasokat kerületve. Azt se tudták, eredményre fognak-e jutni.

Drake tekintetét hirtelen lekötötte az egyik virág. Rámutatott.

- Annak a harangvirágnak kékek a porzói!

- Chris, odamehetünk? – kérdezte Ron.

- Várjatok! – szólt a lány, majd feszülten koncentrált. – Igen. – mondta végül.

Óvatosan, körültekintően a virág felé haladtak. Mikor odaértek, megvizsgálták a virág körüli talajt, de nem találtak se csapóajtót, se egyéb módon felismerhető lejáratot.

- Egyetlen ötletem van. – mondta társainak Ron. – Talán a virág *maga* a bejárat.

Ron bemászott a virágba. A szár belsejét elérve látta, hogy futónövényyszerű érhálózat borította be, így létraként tudott rajta leereszkedni.

Egy föld alatti kamrában, döngölt talajon ért földet.

- Jöhettek! – kiáltott fölfelé.

Drake fedezte Christ amíg a lány bemászott a virágba, végül ő is megindult. Páncélja azonban túl súlyos volt ahhoz, hogy megkapaszkodhasson az érhálóban: végigcsúszott a száron és a földre esett.

Amint mindhárman leértek, fáklya fénye lobbant fel, s gyökerek által szabdalt, simára döngölt földdel határolt csarnokot láttak minden irányban.

Erdei növényzetbe olvadó íjászruhát viselő emberek vették őket célba nyilakkal.

- Állj! Kik maguk? – szólt a virágszár aljához legközelebbi íjász.

Ron azonnal válaszolt:

- Az Ellenálláshoz szeretnénk csatlakozni!

- Miféle Ellenálláshoz? Itt nincs semmiféle Ellenállás!

Meg kell mentenie társai életét, azonnal ki kell törnie az illetéktelen behatoló skatulyából!

- Minket Sagus küldött a toronyból!

A kérdező íjász – bizonyára az íjászcsapat parancsnoka – nyugodtabbá vált.

- Aha! Mi a jelszó?

- Éjfolyosó.

Az íjász leeresztette nyilát. Alárendeltjei ugyanezt tették.

- Rendben! – mondta - Álljanak rá a liftre!

Ron körülnézett, de csak a fáklya vörös fényét visszatükröző csarnok határát, a simára döngölt földet látta minden irányban. A padló közepéről nagyméretű, kövekből kirakott terület tükrözte vissza a vörös lángokat, de kabinos felvonót nem látott sehol.

- Lift? Miféle lift? – kérdezte.

- Az a nagy kőlap a padlón!

Ron megindult a csillogó kőpadló felé, Chris és Drake követte őt. Amint mindannyian ráálltak, a csapatparancsnok kiadta az utasítást:

- Indíthatod, Johann!

A terem egyik sarkából visszakiáltott az egyik erdei ruhás íjász.

- Indul! – Kezét a döngölt földfal felé mozdította, s megfogott egy barna, addig környezetébe olvadó kapcsolókart. Áthúzta az ellentétes állásba, s a kőpadló sebesen süllyedni kezdett lefelé a három emberrel.

A Hatalomátvételel

Ingenius Császár a trónteremhez vezető folyosón haladt. A csarnok bejáratát őrző testőrök meglátták közeledni, s kinyitották előtte a súlyos ajtószárnyakat. Ingenius lassítás nélkül lépett be, s a díszesen hímzett kék szőnyegen sétált a trónszék felé.

A trónszék előtti lépcsősoron Nordakus állt.

- Jó terv volt, Nordakus! – mondta a Császár kedélyesen. - Ezután már csak meg kell várni, amíg csatlakozik.

- Akkor jöhet a terv harmadik része! – vakkantotta a főtanácsos.

- Harmadik? – nézett Ingenius Nordakusra. – Hiszen a terv csak két részből állt!

- Nem említettem volna a terv harmadik részét? – kérdezte lágyan Nordakus. Hangjában most először mintha enyhe gúny jelent volna meg.

- Nem. Mi az?

- A HATALOMÁTVÉTEL!!!

Nordakus arca olyan volt, akár a kő. A mágus két lépcsőfokot hátralépett és beleült a trónszékbe.

A császár megfagyott a rémülettől. Hátrálni próbált.

- ŐRSÉ...

Nordakus tapsolt, a kezéből egy villanó fehér fény tört ki, s a Császárba csapódott. Az Uralkodó szemei fennakadtak, s levegőért kapkodva terült el a padlón.

Amikor Nordakus lesújtott Ingeniusra villámával, az rádöbben, hogy bekövetkezett, amitől félt. Valóban egy megfélemlített szolgája árulta őt el. Ám csavarral: több volt annál.

Mindenki bizalmát elvesztette, már csak Nordakusra támaszkodhatott. Végül pont Nordakus árulta őt el, Nordakus öli őt meg. Csak eszközként kellett neki. Ariana megmentette volna, forradalom esetén pedig vele menekült volna. De Nordakus a Császár lelkét sokkal korábban megnyomorította. Már évtizedekkel ezelőtt elvette tőle életét.

És Ingeniusba bevillant a felismerés, hogy életét nem Nordakus vette el. Ő csak felkínálta ezt az utat. Ingenius maga választotta ezt az utat Ariana helyett.

Elhitette magával, hogy mindig képes lesz az embereket megvezetni, mindig képes lesz szívüket bitorolni. Senkit nem hibáztathat saját döntéséért...

Az Uralkodó szemei örökre lecsukódtak. Bár már nem látta, fanatikus testőrei kivont karddal előrohantak az ajtószárnyak mögül, s „Halál az árulóra!” kiáltással futni kezdtek a csarnokban Nordakus felé.

Ő a trónszékben nyugodtan ülve elhúzta maga előtt tenyereit, s undok gúnnyal nézett le az őt megrohamozókra.

A katonák egy láthatatlan falba ütköztek és véresre törték magukat rajta.

- Azt hiszitek, megállíthatok? – vihogott Nordakus.

A csarnokban számos helyen füstté sűrűsödött a levegő, s mikor átlátszatlanná váltak, az árnylények vörösen izzó szemei is megjelentek rajtuk. Néhányan rávetették magukat a földön szenvedő katonákra, s azok ordítottak, miközben füstté égtek el.

Végül csend terült szét a csarnokban, Nordakus körbenézett.

- Árnylényeim! - mondta Nordakus olyan öntelten, mint akinek korlátlan hatalom van a birtokában. - Szálljatok meg minden katonát a kastélyban! Ti hárman! A Torony tetejére mentek. A Kristályszerkezetet építitek tovább!

- Igenis, mesterrr! – sisteregték reszelős hangjukon az Árnyak.

A gomolygó fekete tömegek kisuhantak a trónteremből.

Nordakus tekintetét az ablakokon át látszódó csillagokra függesztette.

- Közeleg az idő... - mondta merengve.

Felállt, majd karjaival bonyulult mozdulatokat végzett. Annyira összpontosított, hogy a homlokát ráncolta. Karjai előtt megjelent egy teret torzító, emberi magasságú ovális buborék.

A jelenségből árnylények folytak a csarnokba.

Egy perc múlva az átjáró pulzálni kezdett, s a tér visszaállt természetes állapotába. A megjelenő árnylények sora megszakadt.

Nordakus türelmetlenül fújta egyet, majd ismét a csillagokra nézett.

- Még csak ennyire volt idő...

Fogcsikorgatva nézte az eget egy ideig, majd eszébe jutottak teendői. Az őt néző árnylények felé fordult, s utasításokat adott nekik.

* * *

A leérkező lift egyik oldalán megszűnt a fal, s fényes csarnok terült a három ember szeme elé. A padló fehér díszkövekből állt, a falakat pedig szürke mozaikkő borította. A rájuk illesztett fáklyák fénye visszatükröződött a kőburkolatokról, barátságos világossággal töltve be a teret. A lift egy kereszteződés sarkába érkezett, ahonnan két, egymásra merőlegesen haladó széles kőfolyosó távolodott, fáklyasorral megvilágítva.

Ron arra gondolt, ha az Ellenállásnak több támaszpontja van, ez biztos a Főhadiszállás. Egyértelműen hosszútávra építették, igényesen.

Kiléptek a liftből, s az visszaemelkedett mögöttük. Egy erdei ruhás őr köszöntötte őket.

- Üdvözlünk Titeket az Ellenállás hadiszállásán! Őreink átengedtek titeket, tehát megbízható forrástól ismeritek a jelszót. Nyugodtan körbenézhetek: hálósobák, ebédlő, vívóterem és stratégiai tervezősobák érhetőek el a folyosókról. Itt éjjel van élet. Látom, megviseltek vagytok. Pihenjete le, mert kemény élet vár rátok!

- Köszönjük. – válaszolta Ron.

Ront körbevezette társait a hadiszállás folyosórendszerén. Érezték a légáramlatot az arcukban, tehát a szellőzés biztosítva volt.

A folyosóról nyíló következő kapunyílás nagyobb volt a többi átjárónál, s irányából kardok ütemes összecsapását hallották meg, valamint a következő kiáltásokat:

- Hárít, szúr, vág! Hárít, szúr, vág!

Átnéztek az átjárón, s a vívótermet látták meg. Az Ellenállók egymással szemben kardmozdulatokat gyakoroltak: egymás csapásait hárították el. Viselték súlyos bőrpáncéljaikat, így válóságú terhelés alatt készültek fel a vívótechnikákból.

A vezénylő harcművész meglátta az átjáróban állókat, majd ismét a gyakorlókra irányította figyelmét.

- Állj, pihenj! – kiáltotta. A gyakorlatozók leeresztették fegyverüket.

– Utánpótlásunk érkezett! – ránézett Ronékra. – Le akarjátok tesztelni erőteteket?

Drake ösztönösen egy picit hátralépett, Ron pedig arra gondolt, így gyorsan megtudja, milyen követelmények elé néz az Ellenálláshoz csatlakozással. Még akkor is, ha több, mint egy napja folyamatosan ébren volt.

- Én szívesen. – mondta Ron.

- Én leszek az ellenfeled. – válaszolta a harcművész. – Csak a kardunkat használhatjuk, a cél a lefegyverzés.

A gyakorlatozók a terem szélére vonultak nézőnek, Ron és a mester pedig felállt egymással szemben.

- Rajt! – kiáltotta a mester. Ron megindult becserkészni ellenfelét, ő dobantott az egyik irányba, majd a másik irányba indult meg. Elhaladtak egymás mellett, s összecsapták kardjaikat. Ron megpróbálta kicsavarni a kardot ellenfele kezéből, de ő ellentartott, s egymásbaakadtak. Ron átfordult saját keze alatt, hogy könyökkel oldalbataszítsa ellenfelét, s kardjával ellentartva kitépje kezéből a kardot. A mester azonban helyesen reagált, s a kardokon át Ron csuklóját erőltetve leszorította őt a földre.

Ron nem tudott tovább küzdeni.

- Vége! – kiáltotta a mester.

Felálltak egymással szemben és meghajoltak.

- Nem rossz, nem rossz... - csóválta fejét biztatóan. – Elég felkészülten érkeztl.

- Kiderül, milyen leszek nem 24 óra ébrenlét után. – válaszolta Ron.

Chris intett neki, s ő visszament a lányhoz. Ron kezdeményezésére mindhárman meghajoltak, a mester egy intéssel elbocsátotta őket.

Távoztak a folyosón át. Hátuk mögül ismét hallatszott a gyakorlatozás.

Chris megfogta Ron csuklóját, s prüszkölve felnevetett. A fiúhoz közel hajolva mondta:

- Semmi baj, Ron! Te kelnél védelmemre, és Te védtél meg az erdőben!

Ront melegség töltötte el.

Továbbhaladtak a folyosón, s egy *kék páncélos katonát láttak feléjük jönni!*

- Birodalmi Katonaaa? – nyögött fel Drake.

A kék páncélos alak szusszantással elfojtott egy nevetést, majd ezt mondta:

- Nyugi, én csak kém vagyok! Új belépőként van híretek Ingenius Császárról? Rég nem hallottam róla. Ilyenkor általában készül valamire.

- Sajnos nem, azonkívül, hogy felégette Deklant. – válaszolta Chris.

A katona komor arcot vágott.

- Tudunk róla. A Vezérkar már tervezi a válaszlépésünket, hogy elrettentsük a Birodalmat minden további tömeggyilkosságtól.

Ron remélte, a katona végső hűségét tekintve valóban a Birodalom ellen kémkedik.

- Javaslom, pihenjete le. A hálósobákat a folyosó túlsó végén találjátok, mindegyik tisztálkodóhelyiséggel van egybekötve.

Ron végignézett barátain.

- Mit javasoltok?

Drake Chrisre nézett.

- Hozzuk rendbe magunkat és pihenjünk le. – mondta a lovag.

Visszaérkeztek a hadiszállás központjáiig, ahol két széles folyosó metszette egymást.

S meglátták a harangvirágot őrző íjászparancsnokot és egy társát beszélgetni egy fehér szakállú, birodalmi nemesi öltözetet viselő izmos emberrel. Kék turbánja és vállköpenye, valamint arany díszszalagjai egyértelművé tették magas rangját.

Chrisnek hirtelen az lett a benyomása, mintha Ront sötétség borítaná el. Ahogy a mérgezés miatti halálközeli élményekor, most is a volt a benyomása, hogy egy fekete lény gomolyog a közelében, Ron irányából. A fiúra nézett, de semmi szokatlant nem látott rajta.

- Nem sujthatnak le megint. – mondta a fehér szakállú kolosszus - Sebesen olyan válaszcspást kell adnunk, ami elrettenti a Birodalmat minden további nagy háborús atrocitástól, nem pedig bosszúállást vált ki belőle. Be kell vetnünk a Végítélet Tervet! De ehhez erős harcosok kellene! Túl kevesen vagyunk.

- Zius stratégá, mi a véleményed? – fordult az íjászuhat viselő harmadik személyhez.

- Egyetértek, Uram. A feladathoz legalább még három ember kellene.

A szakállas férfi gondterhelten szólt:

- Hm... Hátha maradtak túlélők Deklanban.

- Azt a felégetést nem élhette túl senki, Uram. – mondta a harangvirágot őrző parancsnok. - Saját szememmel láttam, ami történt.

Az idős ember alig észrevehetően megcsóválta fejét.

- Legyünk bizakodóak... - mondta megróvóan, szúrós szemmel.

Mindhárman befordultak az egyik mellékfolyosóra és eltűntek Ronék szeme elől. Ők hárman összenéztek, majd megindultak a szűk folyosó felé.

Amint befordultak, három fiatal íjászuhat állt velük szemben.

- Szeretnénk csatlakozni az Ellenálláshoz. – mondta nekik Ron.

A középső harcos szeme felcsillant.

- Hárman vannak? Jójjenek utánam!

Végigvezette őket a folyosón, s egy hosszú tárgyalóasztallal és térképekkel berendezett tervezőszobába érkeztek. A barnaruhat íjász szembefordult velük.

Ron körbenézett a szobában, és nem látott senki mást.

- Hol van a vezetőjük? – kérdezte.

- Mindjárt itt lesz. – válaszolta az íjász.

Megpördült, s fiatal barnaruhat íjász helyett immár kék turbános, fehér szakállas zömök emberként nézett velük szembe.

- Én vagyok az Ellenállás vezetője. – mondta komoran. – A nevem Ramon.

Chris sötét gomolygást érzett Ron felől, de amikor a fiúra tekintett, nem látott semmi rosszat.

- Ron vagyok, tőlem jobbra Chrissie, balra Drake áll. Szeretnénk csatlakozni az Ellenálláshoz.

- Miért akartok csatlakozni?

Chris indulatosan beszélni kezdett:

- A nagyapámat megölték, és a Birodalom keze van a dologban!

Drake lesujtottan szólt:

- Deklant felégették... és mindenki, akit ismertem, odaveszett.

- Én pedig... - Ron emlékeiből felszínre törtek szülei és iskolatársai halála.

- Tényleg, Ron. – fordult hozzá bizalommal Chris. – Te miért akarsz?

Ront hirtelen fekete gomolygás vette körül és teljesen átlátszatlaná vált. Hangtalanul előresuhant, a belőle kitörő nindszakard ÁTSZÚRTA AZ ELLENÁLLÁS VEZETŐJÉT!

- Lehetetlen! – nyögte a férfi – Én védve vagyok... - holtan elterült a padlón. Ruháján végigfolyt sötétvörös vére.

A fekete tömeg szó nélkül visszasuhant Chris és Drake mellé, s eltűnt. Ron ismét megjelent, kezében a véres nindszakardot fogta.

Kardot fogó keze remegett, s egész teste remegni kezdett.

- Mi... mit tettem? – kérdezte a döbbenettől sokkoltan. Chris felé fordult.

- Chris... - nyögte – Nem én tettem...

Fekete füst tört ki belőle, s teljesen beburkolta.

A falakon fehér fényhártya izzott fel, s hideg nevetés tört ki felületükről a terem közepe felé. A fényhártyák leváltak a falakról, a Ront körülvevő gomolygó sötétségbe összpontosultak, s egy pillanat alatt eltűnt a fiú és a körülötte lévő füstfelhő is.

Ugyanekkor megjelent, a halott idős ember fölött állva, a Sagus tornyából elúzótt fehér ruhás nekromanta.

- Maga? – hördült fel Chris.

- Igen, én! – válaszolta Nordakus, a lányt gúnyosan semmibevéve.

A Drake Chrishez fordult:

- Chris, ki ez?

- Egy nekromanta. – sisteregte a lány. – Valami köze van Ronhoz.

- Még jó, hogy közöm van! – csattant fel Nordakus. Érzelmű gúnyra váltott. – Gyertek csak, megmutatom!

Széttárta kezeit, s a terem falai ismét fehéren felizzottak. Egymás felé lendítette tenyereit, s a fényhártyák Drake és Chris köré gyűltek. Amint tapsolt, a két ember eltűnt a tervezőszobából.

Nordakus erőt merített a lába előtt heverő holttest látványából. Kielvezte a helyzetet: nem sietett sehová.

- Az Ellenállás vezetője meghalt. – mondta magának sötéten, egyben diadalittasan. – Most már nincsen több akadály!

A folyosóról zaj hallatszott, amit futó íjász kelthetett. Nordakus tapsolt egyet és eltűnt. Az őr a terembe lépve meglátta a Vezető magányos holttestét.

Megfagyott a rémülettől.

A falakról sugározva az Ellenállás egész földalatti támaszpontját tébolyult kacagás töltötte be. Az emberek riadót fújtak és lélekszakadva védekező csoportokba gyűltek, de nem látták a vész forrását. A

kommunikációs láncokat megszakította egy visszhangzó, egyszerre többszörösen hallatszó varázsige-folyam. Ahogy egyre inkább kiteljesedett, vörösen felizzottak a kőfalak s belőlük lángfolyam tört ki, elárasztva a folyosókat, majd a szobákat. Az Ellenállók számára nem volt menekvés. Még a harangvirág alatti fogadócsarnok is elégett.

Drake és Chris egy kék szőnyeggel borított, szürke köves, kerek oszlopokkal és boltíves tetővel borított csarnokban találta magát. Az ablakokon át látszódó ég már pirkadt, de a nap még nem kelt fel. Chrisékkel szemben egy vöröspárnás, aranyozott faragású trónszék állt.

- Hol vagyunk? – kérdezte sírós hangon Chris. – Ron! - tört ki - Hol van Ron?!

A falakon fényhártya ragyogott fel, ami a kövekről leválva a trónszék fölé sűrűsödött, s megjelent a trónszéken Nordakus.

- Hogy hol van? – kérdezte unott gúnnyal.

Minden átmenet nélkül megjelent Nordakus balján egy gomolygó fekete árnylány, ami közepében mintha emberalakot burkolt volna be. A füsthalmoz két vörösen izzó szeme takarta az alak arcát.

- Hát itt! - förmedt a lányra.

Chris hátrált és a fejét rázta.

- Ő nem Ron... Ő nem lehet Ron!

- Pedig ő az! – mondta sötét megvetéssel Nordakus. Talpra ugrott és járkálni kezdett. Ostobának minősítő, hamis együttérzésre váltott. – Ron egy ügynöke a terveemnek. Őt én alkottam a laboratóriumomban.

- Nem! - tört ki Chris - Ez nem lehet!

- Deehoogynem! – hörögte sötét vigyorral Nordakus. Hangja vágni kezdett: – Mindjárt meglátod, hogy! – csettintett feltartott jobbkezevel.

Chrisnek meg kellett tudnia az igazat. Ronért. Remélte, átverést lát meg.

Chris és Drake egy vörös gömbök által megvilágított kőteremben találták magukat. Semmit nem éreztek tapintásukkal, ruhájuk és talpuk se nyomta őket. Egyértelműen víziót láttak. A csarnok egyik sarkában a bársonyruhás Ingenius Császár kegyetlenül nevetett, a két emberrel nem foglalkozott.

Nordakusból kettőt láttak: az egyik ellentmondást nem tűrően nézett rájuk, a másik pedig rideg határozottsággal átállított egy kapcsolót.

A terem két oldalánál két akváriumban megjelent két vörösen izzó szemű fekete árnylány. A terem eszközei pörögni és csillogni kezdtek, majd színes erővonalakat kezdtek sugározni a terem közepe felé.

Ahol egy székre szíjazott katona különböző színekben világítani kezdett, s ettől fájdalmában ordított!

A két árnylányt csővezetékek szívták ki az akváriumokból, s az energiák által megnyitott fiatal katonába szálltak. Az ordító katona váltakozva különféle személyek megjelenését vette fel, míg végül Ron alakját öltötte.

Chris és Drake hirtelen ütést érzett talpukon, s rájuk borult ruhájuk súlya. Ismét a trónteremben álltak. Chris térdre esett.

- Nem... – sírta. – Ez nem lehet...

Éreztem, mit kaptam tőle. Szeretettel!

- De bizony, lehet! – vágta rá veszekedve Nordakus. Őrjöngeni kezdett, közben fel-alá járkált:

- A ti Ronotokban két lélek van egyszerre! Az egyik az emberé, a másik pedig... A SZÖRNYETEGÉ! – megpördült feléjük és eszelős tekintettel vigyorgott.

Mániákusan harsogta:

- Az utóbbi addig lapult amíg el nem érkezett a megfelelő pillanat, és akkor...

Kegyetlen hirtelenséggel torokelvágást imitált.

- Ramon... - a térdre esett Chris észre se vette, hogy kimondja a gondolatait – Az Ellenállás vezetője volt a célpontja... Neki miért kellett meghalnia? És hogyan halhatott meg ilyen egyszerűen?

- Ramon csak az evilági mágiák ellen volt védve. – vágta rá megvetően Nordakus. – És hogy miért kellett meghalnia? – hamis együttérzésre váltott – Mert a folytonos szabotázsakciói miatt nem lehetett volna véghezvinni a tervemet...

Chris észrevette, hol van.

- Miféle tervet? – kérdezte, szándékosan tompán.

Nordakus ránézett a balján álló gomolygásra, majd affektálva szólalt meg:

- Árnyszülött! Öld meg őket!

Ron Chrisre gondolt. Szereti Christ. Nem öletik meg vele!

- Öld meg őket, parancsolom! – Rikoltotta Nordakus.

Ron hallotta maga mögül a hangot, és meg akarta állítani, ami történik.

Chris könyörögni kezdett a gomolygó feketeségnek:

- Ron! Ez nem Te vagy!

Hangja bizalommal és szeretettel telt meg.

- Kerekedj felül rajta! Kérlek!

Ron érezte a fekete agressziót, ami beborította és gyilkolást parancsolt, s maga előtt látta Chris bízó, támogató arcát.

Chrisnek élnie kell, nem ölhetem meg!

Hirtelen kitört a tehetetlenségből és rávetette magát Nordakusra.

Drake és Chris szeme elől hirtelen eltűnt a füst, s ők Ront látták, amint hátat fordít nekik, s ráveti magát a nekromantára, feldöntve őt.

- Fussatok! – kiáltotta.

Nordakust a földhöz szorította, barátainak háttal térdelve.

Chris rögtön felkiáltott:

- Nem! Nem hagyunk itt!

Nordakus Ron arcába nézett, s kegyetlenül vigyorogni kezdett. Ronból ismét áradni kezdett a fekete füst, körbevonva őt.

- Meneküljtek! – hallotta Chris és Drake. - Már... nem... bírom... sokáig!

Újra eltakarta előlük a fekete gomolygás. Megjelent rajta a két vörösen izzó szem, Chrisék felé nézve gyilkos indulattal.

- Rajta most nem segíthetünk! A másik tudat a hatalmába kerítette! - Drake a folyosó felé fordult, s kezét nyújtotta Chrisnek.

- Gyere!

Chris kétségbeesetten állt, szemeivel elszántan próbálta Ront meglátni.

- GYERE!

Megragadta Chris karját és rohanva húzni kezdte lányt a folyosó felé. A lány lépéseit megnyújtotta az, hogy Drake által húzva rohant.

Menekülés a Palotából

Az Árnylány tisztes távolba hátrált Nordakustól. Ő talpra állt, eltűnődött, majd hideg önteltséggel így szólt:

- Nem is tudtam, hogy ilyen erős akarata van.

Ránézett teremtményére.

- Árnyszülött! - dörrent parancsa. - Az emberi tudatot irtsd ki magadból!

Széttárta karját, hangja hatalommal és ridegséggel telt meg.

- Árnyak! Öljétek meg őket! Senki se álljon utatokba!

A trónteremben Nordakus körül több helyen fekete füstté sűrűsödött a levegő: további árnylányok jelentek meg. Ezek a Ront bebörtönző árnylánnyal együtt siklani kezdtek a sárga hímzett szélű, kék szőnyeggel borított folyosó felé.

Drake Christ maga után húzva néptelen folyosókon rohant, sehol nem tartóztatták fel őket örök. Az őket üldöző árnylányok tudták, hogy a menekülők a földszintre érve juthatnak ki a várból.

Chrisék rohantak lefelé egy márvány díslépcső fordulóján. Az egyik lépcsőforduló után már nem nyíltak a folyosókból ablakok, csak fáklyák adták a megvilágítást. Mégegy szinttel lejjeb értek, s a lépcsősor megszűnt lefelé vezetni. Ezt a folyosót is csak fáklyák világították meg.

Drake ledermedt. Túl sok időt vesztek, nem mehettek vissza a földszintre.

- Most merre? – kérdezte rémülten Christ.

A lány észrevett egy mintás szélű táblát kilógni az egyik összefogott vörös díszfüggöny mögül. Odaugrott a függöny másik oldalához, s onnan nézve olvasta el a feliratot.

- Kastélykert öntözőrendszere: Balra. Hangár: Jobbra.

- Talán a hangárból kijuthatunk. – mondta Drake.

- Akkor arra! – szólt Chris.

Drake rohanni kezdett. Christ elérve megragadta karját s húzni kezdte, megnyújtva a lány lépteit. Rohantak végig a fáklyákkal megvilágított, ablaktalan alagsori folyosón. Mikor egy pillanatra hátranéztek, látták, hogy még senki nincs mögöttük.

Hirtelen megszűntek körülöttük a falak és egy vöröslő térbe érkeztek. A lobogó lángokat csillogó halmok tükrözték különböző irányokba. Nem tudták azonnal értelmezni a látványt, aztán észrevették, hogy a halmok nagyméretű bonyolult fémkatrészek, valamint mozgásukra szolgáló fém gördülőszerkezetek és állványok.

A földalatti csarnok nem barlang volt. Falai nem természetes sziklából álltak, hanem megmunkált, kockaalakú kőtömbökből. A mennyezet itt is boltíves formára volt kialakítva.

A szemközti fal előtt, talajmenti állványokon fa hajótestek pihentek. A tetejükből ferdén kiálló gerendákkal hatalmas, szivar alakú fémballonokat tartottak.

Drake és Chris felismerte: léghajókat láttak. Egy egész sor léghajót! Fémfelületük rendszertelenül tükrözte vissza a mögöttük látszó, falra rögzített fáklyák lobogását.

- Ez a Birodalmi Flotta! – kiáltotta Chris.

Jobbra nézve egy vízszintes fénysávot láttak meg, ami párhuzamosan futott a csarnokba vezető folyosóval: a kinti napfény sütött a padlóra egy vonalban. A fénysáv végében szintén egy léghajó állt. Háromágú légcsavarjai lassan, hang nélkül forogtak. A menekülők követték tekintetükkel a fénysávot, s meglátták, hogy a léghajóval szemben egy hosszú, enyhén emelkedő alagút nézett a fényre.

A kifutópálya!

Drake Chrishez fordult:

- Tudsz egy ilyet vezetni?

- Esélytelen. – válaszolta Chris. Mozgást vett észre a hajó fedélzetén: a léghajót szerelte egy barna-zöld munkaruhát viselő férfi. Chris rámutatott.

- De ő talán tud!

A hajótest aljának közepéből előre nyílt a bejárat. Kiszálláskor rúdra csavart kötélletrát lehetett leereszteni onnan, amit visszaszállás után gyorsan be lehetett tekerni egy ellensúly segítségével. Most a kötélletra felcsavarva pihent a helyén, a bejáratba egy alacsony, javítóműhelyi fémlétra vezetett.

Chrisék rohanni kezdtek felé, de mielőtt a hajótestbe léptek volna, szemük sarkából látták, hogy a folyosóról négy gomolygó árnylány érkezett a csarnokba. Vörös szemüket a létrán felugró két személyre függesztették, majd irányukban kezdtek siklani.

Chrisék tudták, hogy az árnyak követik őket. Meglátták, hogy a raktérbe érkeztek. Szemben velük egy fa lépcsősor vezetett felfelé.

Drake és Chris végigrohant a szűk folyosón, majd a lépcsőt elérve rohanni kezdtek felfelé. Maguk mögött hagyták a második szintet, ahol a lépcsőfordulóról egy pillanatra barátságosan berendezett étkezőhelyiséget láttak, annak túlsó végéből nyitott ajtó nyílt egy ágyakkal berendezett hálószobára.

A harmadik szintre felérve kiérték a nyitott fedélzetre. A barna ruhás ember most a hajó orrában térdelt, a különböző formájú karokból és nagy gombokból álló vezérlőpultot szerelte.

Odafutottak, lépteik döngésére a szerelő dermedten összerezett. Drake így kiáltott:

- Indítsa be a léghajót! Gyorsan!

A férfi lesütötte szemét és elhaló hangon ezt kérdezte:

- Kik maguk?

Chris felháborodottan kiáltott:

- Nem érti? Indítsa be a léghajót! Üldöznek minket!

A férfi leverten ezt válaszolta:

- Nem indíthatom be. Maguk szerintem az Ellenállás tagjai. A Császár kivégeztetne árulásért, ha segítenék maguknak.

Drake megdöbbenően felhördült:

- Császár? Mi egy Nekromanta árnylányei elől menekülünk!

A férfi megdöbben, szeme elfátyolosodott.

- Árnylány-ek? – kérdezte. – Nincsenek itt semmiféle...

A fedélzet hátulján a lépcsősor nyílásából négy gomolygó füstszerű tömeg emelkedett ki.

- ... árnylányok. – a szerelő hangja elcsuklott.

Chris minden érzékét bevetve próbált az árnylányok közepébe nézni, s egyikben se érzett emberi testet. Se Ron jelenlétét.

- Nincs közöttük Ron! – kiáltotta Drake-nek. Drake és Chris küzdőpozíciót vettek fel, de a szerelő is felvette Chris mágus-küzdőpozícióját.

Az árnylányok pedig gátlástalanul nekikrohantak. Drake kardcsapásokkal, Chris és a szerelő varázslatok kilövésével és félreugrással elkezdett gurulásokkal védekeztek.

Ez alkalommal Chris tapasztalta: az árnylányok tényleg azért jöttek, hogy őket megöljék. Ködként gomolygó karjaik ezúttal pörgő fémfegyverekké szilárdultak, szennyes fekete füstként gomolygó energiamezejük közepén pedig acélcsontvázakká szilárdultak. Ezáltal fizikailag összekötötték két karjuk lendítéseit, növelve csapásaik erejét. Most állandó életveszélyt jelentettek mindhármukra, a korábbi összecsapásokkal ellentétben.

Chris először látta harcolni Drake-t, s megdöbbenett a nehéz páncélt viselő lovag hirtelen, brutális mozdulatai. Drake a kardjának erejével szinte azonnal eltörte a rátámadó árnylány fegyverét, majd a csontjait kezdte aprítani.

Az árnylány sístergő hangot adott és egyre gyengébbé vált, így Chris és a szerelő is erős fizikai lökésekkel adó jéglövésekre váltott. Miután sikerült az árnylányekben csonttá alakult erővonalak közül eltörniük néhányat, nekik is gyengébb támadásokat kellett visszaverniük.

Végül az árnylányok koponyáit célozták meg, s mikor azokat széttörték, a gomolygó támadók eloszlottak.

Chrisnek az lett a benyomása, megszűnt a közelükben a fenyegetés. Arra gondolt, a támadók tényleg feloszlottak, nem csak láthatatlanná váltak. Drake és ő ismét a szerelőhöz fordult.

- Na, érti, miért akarunk innen elmenekülni? – háborgott Chris. – Ki tudja, hányat küld még a nyakunkra Nordakus!

A férfi végtagjai még feszültek voltak, de Chris közlése felkeltette figyelmét.

- Nordakus? De hiszen ő a Birodalomhoz tartozik, a Császár tanácsadója!

Hirtelen szöveget ütött a fejébe valami.

- Engem miért támadtak meg a lények? – fakadt ki – Nem vagyok az Ellenállás tagja!
- Ugyan! – legyintett Drake. – Az Ellenállás elesett! Ki tudja, mi folyik itt a háttérben?!

Chris ráordított.

- Indítsa be a léghajót! Nincs időnk vitatkozni!

A férfi a szemközti kifutópályára összpontosított, miközben válaszolt:

- De... de azért áll itt ez a léghajó, mert javítás alatt van. Nem biztonságos ezzel repülni!
- Drake! – Chris a korlát fölött a csarnokba vezető folyosóra mutatott. Újabb árnylények özönlöttek a hangárba. - Jönnék!
- Indítsa be!!! – förmedt Drake a szerelőre. – Nincs időnk vitatkozni!

A férfi a kezelőpult felé fordult. Koncentrálva maga elé nézett és összedörzsölte tenyerét. Különböző pozíciókba állította a karokat.

- Áthidaltam a hiányzó egységeket. Remélem, nem esik szét indításnál. – Mély levegőt vett, majd meghúzta az egyik legnagyobb kart.
- Gyerünk!

A motor felpörgött, a fedélzet egyre gyorsabban remegett. A fölöttük lévő léghajó melletti propellerek egyre gyorsabban forogtak.

- Ez az! – mondta lelkesen.

A léghajó megindult a felszállópályán, s beért a fényre nyíló alagútba. Egyre gyorsult.

Az alagút végén a fény szűkülni kezdett. A felszállópálya falába vájt kis folyosón két kék páncélos őr meghúzta a biztonsági kaput bezáró kötelet, s ezt kiáltották:

- Megállni!

A hajó átsuhant a záródó kapuszárnyak között, az őrök mellett elrepülve a három utas látta, hogy fekete gomolygás vette körül őket, s vörösen fénylő szempárok rajzolódtak ki arcaik előtt.

Újabb kapuszárnyak kezdtek záródni.

- Állj! – kiáltotta újabb két őr. Ők kardjukkal levágták a kapuszárnyak ellensúlyait, hogy a lehető leggyorsabban záródjanak a kapuk. Azonnal elhaladt az őrök mellett a léghajó. Belőlük füst tört elő, s vörös szemű rémekké váltak. Leugrottak a kifutópályára és siklani kezdtek a léghajó után.

A léghajó gyorsulva átsüvített a kapuszárnyak között, s azok dörrenve bezáródtak, feltartóztatva az árnylényeket.

Kiértek a fénybe, s mikor szemük megszokta a világosságot, a zöld, de hideg északi övezet növényeit látták maguk alatt elsuhanni. Túlevelű fákat és bokrokat.

A vezető felderült.

- Sikerült! Nem hittem volna, hogy ez a madár félkész állapotban is képes felszállni.

Chris Császári Palota felé néző korláthoz rohant, és a távolodó Palotára függesztette tekintetét. Kőből épült, számos tornya hivalkodóan tört fel a magasba. Drake egyhelyben állt, tekintetével minden irányból fogadta be az imbolygó léghajó által nyújtott látványt.

- Kik maguk egyébként? – kérdezte megkönnyebbülten a pilóta. - Én Frank Daren vagyok, hivatásomat tekintve léghajó specialista.

- A nevem Drake, a lány a korlátnál pedig Chrissie... Léghajó specialista? Az mit takar?

- Hát... pilóta, szerelő stb. Szóval úgy minden, ami a léghajókhoz kötődik... De vele mi van? Miért áll ott a korlátnál és nézi a Palotát egyfolytában?

Drake riadtan a lányra nézett, majd szomorúan ezt mondta:

- Szóval... az a helyzet, hogy volt egy harmadik társunk is... a varázsló azt állította, hogy ő alkotta a laboratóriumban. Tudja...

- Tegezz nyugodtan! – Frank hangján érződött, hogy kételkedve fogadja Drake szavait.

- Szóval, tudod a fiú megölte az Ellenállás vezetőjét.

- Igen?! – Frank szemei kitértek. - Akkor meg miért volt veletek? Hiszen ti tagjai voltatok az Ellenállásnak, nem?

- Csak akartunk. – válaszolta leverten Drake. - Miután Ron megölte a vezetőt, Nordakus elteleportált minket, és megmutatta, hogyan alkotta meg Ront. A fiúban két tudat lakozik, egyik emberé, a másik pedig egy árnylénnyé. Amikor közel kerültünk az Ellenállás vezetőjéhez, akkor az árnytudat átvette a hatalmat Ron teste felett, és megölte a vezért. Legalábbis ezt vettem ki az átkozott Nordakus szavaiból.

Frank a hallottakat emésztette. Végül ezt kérdezte együttérzően:

- Hol van most a fiú? Meghalt?

- Ott maradt. – mondta keserűen Drake. - Nordakus meg akart öletni minket az árnylénnyé változott Ronnal... de ő pár másodpercig visszanyerte akaratát a teste fölött, és feltartotta Nordakust. Azt mondta, meneküljünk el. Más választásunk nem volt. – A korlátba kapaszkodó Chrisre nézett. - Szegény Chris teljesen magába roskadt.

- Szegény srác... - mondta lesújtva Frank.

Chris továbbra is a Császári Palota felé nézett.

- ...Ron... - suttogta hangtalanul.

Drake a lányra nézett.

- Látod? – mondta Franknek. - Szegény teljesen összeroskadt.

Chris visszafordult a korláttól és Drake-re nézett.

- Drake... vissza kell mennünk érte... muszáj...

- De Chris... - Drake megfáradtan fordult hozzá. - Ron... - kereste a szavakat – már nem az a Ron, akit ismertél. A másik tudat teljesen a hatalmába kerítette.

- De... érzem... muszáj visszamennünk.

- Hát... - Drake tanácstalan volt.

- Nem tudom, hogy a léghajó kibírna-e mégegy utat. – mondta komoran Frank. De nem is akart visszatérni a Birodalomba.

Chrissie visszafordult a korlát felé, tekintetét ismét a Császári Palotára függesztette.

- Nem hagyhatom ott meghalni. – mondta magának. - Ron nem halhat meg.

Drake a lányt nézte a kék ég előtt, s hideg zuhanyként érte a felismerés: Chris visszamenne Ronért. Nem csak másik csapattal. Egyedül is.

Valami megindult Drake-ben. Nem hagyhatja a halálbamenni, mikor próbálja a szerelmét megmenteni. Úgy legalábbis nem, hogy senki nem áll mellette. Odament a lány mellé és felé fordult.

- Chris. Visszamegyünk érte.

A lány arca felragyogott, s megszorította a lovag páncélba burkolt karját.

- Drake! Köszönöm. – mondta.

A léghajó kiért a Császári Birtok fölül. A három útitárs látta, hogy kék páncélos, időnként feketén felgomolygó katonák végezetnek rabszolgamunkát a lakossággal. A katonákba szállt árnylények nem tudták magukat elrejtetni mások szeme előtt, ellentétben a Ronba költözőkkel. Barbár büntetésekkel sujtottak le azokra a rabszolgákra, akik nem bírták a munkát.

Chrisék a léghajóval távolabb kerültek a birtoktól, s meglátták, hogy szemből kék páncélos császári katonák seregei közeledtek, akiket kék taláros mágusok vezettek. Ők már általában idősek voltak, fehér szakállat hordtak.

A Császári Palota felől pedig füsttel körbevett, sokszor egyenesen vörös szemmel izzó, árnylényekkel megszállt katonák seregei támadtak nekik.

A léghajóval egyszer egy csata közelébe kerültek, s módosítani kellett pályájukat, hogy elkerüljék azt. Ekkor látták, hogy Nordakus minden katonájába több árnylény költözött, mert a csatában ezekből a katonákból árnylények törtek elő, s megpróbálták megszállni az ellenálló sereg katonáit. Csak sérülésektől legyengült emberekbe tudtak belemenni, ezért energiájuk egy részét csontvázzá és vívőeszközzé alakítva támadtak áldozataikra. A katonák egyszerre küzdtek azért, hogy széttörjék a támadó árnylények szilárdvá vált részeit, valamint próbálták védekezni az árnylények által megszállt, Nordakus uralma alá került katonák ellen.

A kék taláros mágusok csak a vállukon viseltek eltérő rangjelzéseket, ahogy a katonáknak is egységes páncélzatuk volt.

A léghajó elért a tengerparthoz, majd kirepült az óceán fölé.

- A Dhoran-Kontinenst veszem célba. – mondta Frank. – Az közelebb van, de nem is tanácsos rögtön a Középkontinensre dezertálnunk. 3 nap múlva érjük el a partokat.

Drake és Chris komoran bólintottak. Chris csöndben volt, de szemei izzottak.

Mikor esteledett, Frank így szólt hozzájuk:

- Drake, Chris... kérlek, az éjszakák során mindig őrködjön valamelyikőtök a viharok ellen. Riasszatok, ha vihart láttok közeledni.

- Chris, pihenj le. – mondta együttérzően Drake. – Majd a következő éjszaka átveszed a helyemet.

Chris szótlánul bólintott, egy pillanatra bátorításul megeresztett mosolyt.

Chris és Frank a sötét, faburkolatú hálószobával körülzárva a hajó imbolygása ellenére aludni próbáltak, igyekezve elúzni a jövőt érintő nyomasztó gondolataikat. Drake egész éjszaka tiszta időt tapasztalt, Frank pedig felébredt a hajnal fényére és leváltotta őt. A lovag az előző éjszakát a Kastélyból való meneküléssel töltötte, így szótlánul zuhant az ágyba.

A léghajó egész nap az egyhangú óceán fölött siklott, a három útitárs levert hangulata nem oldódott. Chris a fedélzeten ülve a semmibe meredt mozdulatlanul, de zord határozottság sugárzott róla.

A lány este fáradt nyugalommal mondta a lovagnak:

- Drake, ma éjjel Te aludj. Én is két éjszakát töltöttem ébren, de tegnap éjjel már aludtam. Mindenképp Ron megmentésének lehetőségeit gondolom át, hiába küldenél ágyba.

Drake bólintott, és Frank nyomában elindult a falépcsőn lefelé.

A harmadik nap hajnala ugyanúgy a sík kék óceán fölött érte őket. Délelőtt azonban áthaladtak a Kontinensen elterülő Krante-erdőt átszelő folyam deltatorokollata felett. Mindhárman a fedélzetről nézték a folyóágak által közrefogott, lombokkal borított szigeteket.

Hirtelen dörrenéssel a fémballonból forogva kilövelt a szelep egy része. A lökeshullám miatt a bal oldali rotorból is kirepült egy forgó alkatrész, s a rotor lassulni kezdett.

- Ó, hogy az a... - Frank a vezérlőpulthoz rohant, gyorsulva süllyedtek. Frank átállította a karokat, eredmény nélkül.

- Nem tudom visszahúzni! Le fogunk zuhanni!

* * *

A Polgármester épp az egyik, facsoportokkal ritkásan teleszórt félsziget élővilágát ellenőrizte, hogy a ragadozó skorpiók nyomaitól továbbra is mentes-e. Hasonló veszélyt jelentettek a nomád életmódot folytató rablófarkasok is, akik időnként betörtek földalatti alagútrendszerként kiépített településére, Trian élelemgyűjtő területére. Az egyik domb takarásában szembesült azzal, amitől rettegett: rablófarkasok friss nyomait látta meg a sárban. Tehát újabb riadót kellett elrendelnie.

Földalatti települése kijáratának őrségét is meg kellett kettőznie. Csekély vígasz volt, hogy az óriásdarazsak zümmögését nem hallotta. Azok soha nem próbáltak meg betörni a Kapun.

Ekkor furcsa zúgást hallott az égből közeledni.

Felnézett, s egy félig romhalmaz léghajót látott száguldani, sebesen a föld felé süllyedve. A dombon túl hatalmas csörömpöléssel a földre csapódott, magasba hányva a földet. A Polgármester azonnal felrohant a domb tetejére.

- Te jó ég! – tört ki.

A léghajóból csak romok maradtak: a fa hajótest több darabban hevert, a darabokat összefogó íves gerendák láthatóvá váltak. A szivarballon vízszintesen kettészakadt, az elválás vonala közelében rögzített fémlapjai betértették a mezőt. A Polgármester három személyt látott meg kifacsart testhelyzetben. Egyikük se mozgott.

Azonnal visszaroht települése bejáratához, hogy mentéshez hívja katonáit.

Trian, a földalatti település

Chris fokozatosan tért magához. Egy fáklyákkal megvilágított csarnok íves, fehér plafontetejét látta, alatta faburkolattal. Ahogy tisztultak gondolatai, felült és körülnézett.

Egy fehér ágyneművel gondosan megvetett ágyakkal berendezett teremben volt, a falakat gyümölcsöket ábrázoló tányérok díszítették. Ablakok nem voltak, a terem kijárata is csak fáklyákkal megvilágított, tágas fehér folyosóra nyílt.

A kijártnál egy hosszú pult állt, mögötte egy zöld és barna ruhás férfi ült, barna haját lófarokba kötötte. Hátul a polcsorokon aszalt gyümölcsök és befőttek színes üvegei sorakoztak.

Chrisnek eszébe jutott Ron, akit Nordakus rabságra kényszerített. *Mindenképpen ki kell Ront szabadítanom, akárhol van és akárhogyan kell visszajutnom!*

Eszébe jutott, ahogy a léghajó fedélzetéhez sebesen közelít a felszín... ami következett, azt ösztönösen kilökte gondolataiból.

Drake és Frank túlélte? Felépültek?... Meg kell keresnem őket! Segítsenek visszajutni! Remélem, nem vagyunk foglyok.

Fölpattant és a pultos felé indult. A férfi felderülve nézett rá.

- Á, hát felébredt végre!

- Hol vagyok? – kérdezte a lány. – Hol van Drake? Hol van Frank?

A férfi támogatóan nézett rá.

- Ez itt Trian, a Dhoran-kontinens földalatti települése. Ha a barátaira gondol, ők már elmentek.

Azonnal meg kell találnom őket.

- Elmentek? Hova?

A férfi bizonytalanul megrázta a fejét.

- Nem tudom. – válaszolta. – Pár órája ébredtek fel ők is... Ahogy a Polgármester elmondta, lezuhantak valami léghajóval.

Chrisen remegés futott végig, kirázta fejéből az emléket... *az visszatért: Darabokra tört alattuk a masszív fa fajótest, a fémtömeg pedig becsapódott a dombba, és fülsüketítő sikoltással kettéhasadt. Hármukat a megnyíló gerendák a magasba lötték, s forogva eltávolodtak egymástól... gyorsulva közeledett a FŰ...*

A férfi észrevette, hogyan hatott Chrisre. Lesütötte szemeit és csendesen mondta:

- Minden rendben van. Mindhárman teljesen felépültek. Egy hétig voltak ájultak, és itt ápolták Önöket a Fogadóban.

- Egy Hét?! – jajdult fel Chris. *Szegény fogadós nem értheti, mi lehet a baj... MI LEHET RONNAL?*

Meg kell találnia barátait!

- Tudja, most hol van Drake és Frank?

A fogadós bátorítóan mosolygott.

- Nem tudom, de elmondtuk nekik, milyen lények garázdálkodnak a felszínen, úgyhogy földalatti településünket biztos nem hagyták el... Maga nélkül úgyse fognak elmenni. A Kapun belül biztos megtalálja őket!

- Köszönöm! – válaszolta Chris. A fogadós támogató tekintetével kísérvé elhagyta a csarnokot, s kilépett a téglapadlójú folyosóra.

Néhány helybéli közlekedett a fáklyasorral megvilágított folyosón. Fala fehérre meszelt száraz agyagból állt, s időnként névtáblákkal ellátott ajtók nyíltak belőle, egyértelműen lakóhelyiségekbe. Chris keresztfolyosókon is áthaladt, közben oldalra fordulva végignézett rajtuk. Látványuk alapján arra gondolt, az egész település agyagos földre épülhetett.

Meglátta a folyosó végét: egy asztalokkal berendezett csarnokra nyílt. Barna börpáncélos őr állt az átjáróban. Chris elhagyta az utolsó oldalajtót, s közeledett az átjáróhoz. A férfi határozott hangja felcsendült:

- Ez a katonai ebédlő! Nincs itt semmi keresnivalója!

Chris szó nélkül megfordult, dühösen törtetett visszafelé. Jobbra fordult az első keresztfolyosón.

- Ez a katonai szállások folyosója! Civileknek tilos a belépés!

Chris visszatért a főfolyosóra. Elhaladt egy fali tábla mellett, ami a katonai körzet kezdetét jelezte, de ott nem állt őr. Most már tehát ismét a civil részlegben haladt előre. A legközelebbi keresztfolyosónál körbenézett, s nem látott semmilyen táblát. Itt fordult jobbra.

A folyosó végén egy vásártérbe érkezett, aminek padlóját foltokban megvilágította a nap. Felnézett, s hosszú kerek nyílásokat látott, közepükben masszív, sűrű rácsokkal. Egyértelműen a szellőztetést biztosították a sok ember számára.

Drake és Frank talán most vásárol élelmet és minden mást is, amire szükségük van.

Mászkálni kezdett a pultok között. Gyümölcsöket, szőtteseket és mágikus kémiai árukat látott. Az egyik pultsor végén egy fekete taláros nőbe botlott.

A Deklani vándormágus!

- Elnézést, nem látott erre egy lovat és egy másik férfit? – tört elő Chrisből a kérdés ösztönösen.

- Sajnálom, nem. Vándor Mágusmesterként érzem mágikus erejét, és megtaní... - szemei derűsen fellángoltak - Hé, Önnel már találkoztam, hölgyem! – elmosolyodott - Tehát vannak deklani túlélők! Hol van a feketehajú srác?

Chris szeme elnedvesedett. Hallotta saját rekedt hangját:

- Ron...

Chris nem bírta tovább beszélni.

A varázslónő megrettent.

- Ó, szóval ez a helyzet? – kérdezte halkán. - Bocsánat. – mondta szemlesütve.

A szenvedés másodlagos. – gondolta Chris - Nem tart örökké, a szabad akaratot pedig nem sérti. Ha Ron úgy cselekedne rosszat, hogy nem az Árnylány teszi rajta keresztül, az lenne a valódi baj.

Tovább akarta keresni barátait. Bátorítóan szólt a taláros nőhöz:

- Vigyázzon magára! Már most túl sokan a Birodalom áldozatai.

A mágusmester komolyan válaszolt.

- Ön is legyen körültekintő. Az az érzésem, ebből nagy vihar lesz.

Chris körbejárta a piacot, Drake feltűnő fekete páncélját kereste tekintetével. De nem találta sehol.

Elhagyta a piacteret és tovább vándorolt a folyosókon. Meglátott egy díszszőnyeggel és cserepes fákkal díszített bejáratot, mögötte pult volt felállítva. A pultnál egy vékony, szürke szőrmét viselő hivatalnok ült.

Talán Drake és Frank itt tájékozódik és teszi törvényessé jelenlétünket...

Chris megszólította a szürke szőrmét viselő férfit:

- Jó napot! Látott erre egy lovagot és egy mérnököt?

A hivatalnok gondolkozva Chrisre nézett.

- Fiatal nő... Ön a harmadik túlélő? Ha igen, bemehet a Polgármesterhez. Pablo Ezerius-nak hívják, hivatalos megszólítása Ezerius úr vagy Polgármester úr. Épp fogadja a másik két hajótöröttet.

Felállt és kezét nyújtotta Chris felé, s Chris kezét fogott vele.

- Doce Ambrius a nevem. Kérem, kövessen!

Elkísérte Christ az átjáró túlsó végét záró bejárat ajtóhoz, s benyitott.

A Polgármester irodáját két díszes, kovácsoltvas fáklya állvány világította meg a terem közepén, a plafonból pedig olyan szellőzők nyíltak, amiket nem csak rácsok védtek: többször fordultak derékszögben, így tükrök továbbították a fényt a szellőzők alatti cserepes fákra.

A fáklyák mögötti tárgyalótérben pedig...

Drake és Frank ült egy szürke bajuszú emberrel szemben!

Pablo Ezerius elgondolkodva meredt a távolba, majd együttérzően nemet intett fejével.

- ...értem. – mondta. – Sajnos nincs olyan szakemberünk, aki ismeri a léghajók szerkezetét. – szusszantott egyet. - Sajnálom.

Frank nem palástolta tökéletesen türelmetlenségét, egy kis él hallatszott hangjában.

- Nem szükséges ilyen szaktudású ember, én értek hozzá.

Ezerius úr szeme felcsillant.

- Akkor hogyan segítsünk? – egymásnak döntötte ujjait, s érdeklődve nézett a tárgyalópartnerekre.

- Meg tudná mondani pontosan, hol zuhantunk le?

- Ja, persze. – oldottan mosolygott. – Az erdőtől nem messze, a part közelében. A Kaputól délre, a legközelebbi kis déli félszigeten.

Ambrius elindult a tárgyalók felé, Chris nem várta meg, míg odaérnek: fennhangon szólt hozzájuk.

- Drake! Frank!

A Polgármester Chrisre nézett, s felélénkülve mondta:

- Á, látom felébredt végre!

Két barátja a lány felé fordult. Drake szólalt meg.

- Chris! Jól vagy?

- Igen. – mondta a lány rekedten, de céltudatosság sütött belőle. – Nem tudom, hogy élhettük túl azt a zuhanást, de most már jól vagyok. A körülményekhez képest...

- Léghajó-specialistaként tudom, hányan élnek túl zuhanást. – Frank keserű mosolya elárulta, hogy nyomasztja, ami történt. Felelősnek tartotta magát. - Hatalmas szerencsénk volt, ráadásul mindannyiunknak.

Chris szeretett volna Ron után indulni.

- Mi van a léghajóval? – kérdezte.

Ezerius úr a fejét csóválta

- Ahogy én láttam, darabokban...

- Majd megpróbálom megjavítani. – mondta eltökélten Frank.

Nyilvánvaló volt: ez maradt a száműzött mérnök egyetlen kincse.

- Jó. – Chris hangja egyre határozottabbá vált. – Siessünk! Vissza kell mennünk Ronért!

Frank a polgármesterhez fordult, hangjából hála hallatszott:

- Köszönjük, Polgármester úr!

- Igazán nincs mit. – szólt ő a bajsza alatt. Kezet fogott mindhármukkal, majd visszaült íróasztala mögé.

Frank vezetésével Chrisék távoztak az irodából.

- Chris, mi már felderítettük Trian földalatti települését. – mondta Frank. - Egyetlen kapu nyílik a szárazföldre, és két kisebb kijárat a folyó deltatortoklatának ragadozóktól védett két szigetére. Induljunk a Főkapuhoz!

Chris bólintott, s Drake-el együtt követte Franket.

Az egyik folyosó végére érve a fogadócsarnokba léptek, amiben barna bőrpáncélos íjászok őrködtek. A csarnok túoldaláról már a napfény sütött be.

A falra a Polgármester rendeletei és az őrség aktuális figyelmeztetései voltak kifüggesztve. Tájékoztattak arról, hogy ismét veszélyt jelentenek a rablófarkas-falkák és az óriás skorpiók is.

- Ne aggódjanak, mindik többedmagunk állunk őrt. – szólt az egyik íjász. – Sose lehet tudni, mikor próbál bejönni ide az egyik szörnyeteg. De a felszínen legyenek nagyon körültekintőek!

Frank keserűen elbizonytalanodott. Chris hálásan bólintott az órnek, de fekete indulattal azonnal továbbhaladt a kijárat felé. Két társa rövid habozás után követte.

Kiértek a zöld fűre, ami dúsan és sűrűn nőtt a lábuk alatt. Chris megállt.

- Várjunk két percet, amíg megszokja szemünk a fényt. Utána nem lesz esélyük a támadóknak.

Rövid ideig vártak, végül már részletesen látták a távoli dombok fáit. Chris törtetni kezdett dél felé.

Sziklás dombok között haladtak át, tetejükről már látták a déli tengerpartot a távolban.

Az egyik dombról leérve vad zizegést hallottak hátuk mögül. Megpördültek, s egy sziklás üregből három aranyló óriás skorpió rohant feléjük.

Christ nem érdekelték a skorpiók, de nem is volt türelmes hangulatban: jéglövedékekkel szétlőtte őket. Mire Drake kirántotta a kardját, már darabokban volt mindhárom támadó. Frank még csak mágikus töltést hozott létre kezein, de már nem volt mire céloznia.

Chris körülnézett, majd törtetni kezdett tovább a tengerpart felé. Már látta a félsziget nyúlványát. Két társa egy pillanatig riadt volt, majd követte őt.

A sziklás dombokkal borított tájon áthaladva kiértek a tengerbe nyúló félsziget fenyőfái közé. Még a félszigetet is dombok borították.

Az egyik dombtetőhöz közeledve frissen szórt földet és fűcsomókat láttak a talajon szétterülve. A dombtetőre felérve meglátták maguk előtt a mélyedést: benne az íves hajótest nagy, széttört darabjait szétszóródva kisebb falemezek között, s a kettéhasadt fé m ballont apróbb fémborításból álló törmelékkel körülvéve.

Frank arcán látszott, hogy lesujtotta a látvány.

- Hát igen. – sóhajtott komoran. – Tényleg darabokban van... Nem tudom, hogyan fogom megjavítani.

- Mi lenne, ha segítséget kérnénk a Polgármestertől? – kérdezte rögtön Chris. Rejtetten, de olthatatlan tűz lobogott benne.

- Emlékszem, milyen erőnléti követelmények voltak a Deklani Őrségben. – mondta Drake. – Már pár ember is nagy segítség lenne az újjáépítésben.

Frankbe visszatért a remény.

- Jó. – mondta hálásan. – Próbáljuk meg!

Mindhárman lelkesen indultak vissza, de útközben ismét Chris vágott előre, idegenek számára láthatatlan cél felé törtetve.

A Polgármester irodájához éppen fogadói időben érkeztek. Ambrius bevezette őket az irodába.

Ezerius úr felnézett irataiból.

- Igen, miben segíthetek? – kérdezte nyugodtan.

- A rendelkezésünkre tudná bocsátani egy-két katonáját? – kérdezte Drake.

- Mire kellene ennyi ember?

Frank szólalt meg, terveire koncentrálva.

- Megtaláltuk a léghajónkat... legalábbis ami maradt belőle. Erős emberek segítségével tudjuk csak megjavítani.

A Polgármester így válaszolt:

- Rendszerben. Biztosítom a munkához az embereket azért cserébe, ha Önök minden három hónapnyi léghajózása után mi egy hónap bérleti időt kapunk a léghajóra. Mit szólnak az ajánlathoz?

A társaság tagjai összenéztek.

Mindenképpen vissza kell mennünk Ronért. – suhant át Chris agyán. Frankre nézett. Gondolatban kereste, miért érné meg a mérnöknek vagy mit tegyen az ajánlathoz, de Frank már válaszolni kezdett:

- Nem szívesen adnánk fel a hajózási időnket. Viszont néhány birodalmi léghajó tervrajzát el tudom Önöknek készíteni, ezét a fajtáét is. Így Önök állandóan használható léghajókat építhetnek.

Ezerius kézfogásra nyújtotta kezét az asztal fölé.

- Elfogadom az ajánlatát. – Vigyorgott. – Amint odaadja három léghajó tervét, csapatokat és gurulódarukat biztosítok a léghajó újjáépítéséhez. Egy gyorsan haladó kicsire, egy katonaira és egy teherszállítóra tartunk igényt.

Frank kezét fogott a Polgármesterrel.

- A lehető leghamarabb elkészítem a terveket. Ezek Birodalmi hajók, egyszerűek és strapabíróak.

Chrisék délután visszavonultak a fogadóba, a fogadóstól pedig pergameneket és tollat vettek. Frank hozzákezdett a három hajó lerajzolásához. Ezeket rutinból ismerte, hiszen alkatrészeik gyakorlati ellenőrzését és javítását is ő végezte. Röviddel éjfél után be is fejezte az utolsó tervrajzot. De mindenképpen át akarta ellenőrizni alkotásait, mielőtt átadja őket a Polgármesternek. Ezért amint elkészült, aludni ment. Következő nap késő délelőtt ébredt. Járt egyet a folyosókon, hogy teljesen kitisztuljon a feje, majd átellenőrizte a terveket, s ebéd után egyenesen a Polgármesterhez vitte azokat. Nemcsak arról biztosította a városvezetőt, hogy alvás után átellenőrizte a terveket, hanem felsorolta azokat a szakmákat is, amik szükségesek a tervek elvi ellenőrzéséhez, valamint a hajók gyakorlati megépítéséhez, vezetéséhez és karbantartásához.

A Polgármester 15 katonát és 3 gurulódarut adott Franknek, akikkel a roncsra vonulhatott. Drake és Chris is vele tartott, hogy képességeik szerint segítsenek. A mérnök a roncsra néző dombtetőre vezette

embereit, majd rámutatott a léghajó elszórtan heverő nagy darabjaira, bemutatva a darabok összeépítésének sorrendjét. Drake a tizenhatodik fizikai munkásként segített, Chris pedig tűzvarázslattal olvasztotta helyre a deformálódott fémdarabokat.

A hajó napnyugtára elkészült. Frank mindenkit meghívott a fedélzetre, s érdekességként tömören bemutatta a hajó vezetésének elveit, például milyen szerepük van a rotoroknak és milyen kapcsolatban vannak a vezérlőpult karjaival.

Végül a vezérlőpulthoz ment, s szembefordult a hallgatósággal.

- Köszönöm mindenki munkáját, a jelenlévők nélkül nem készülhetett volna el a hajó. Most egyedül el kell végeznem egy tesztrepülést, de egy későbbi időpontban szívesen elviszem a jelenlévőket családostul egy rövid sétarepülésre. Még napnyugta előtt biztonságban hazaérnek. Szállítsanak vissza minden eszközt, a gurulódarukat is. Induljanak, jó utat!

A katonák elhagyták a hajót, s az építésben használt eszközökkel együtt visszaindultak a Főkapuhoz. Chris és Drake odaállt Frank mellé.

- Tudjuk, hogy ha életveszélyesnek tartanád, nem szállnál vele fel. – mondta Drake.

- Köszönöm. – szólt Frank. Gondolkodott, s számos kart átállított, majd meghúzta az indítókart.

A propellerek zörögtek egyet, majd leálltak.

Frank leverten nézett a vezérlőpultra.

- Ettől tartottam. – mondta. – Hiányzik egy létfontosságú alkatrész. Az, amit repülés közben hagytunk el. Megpróbáltam áthidalni, de nem működik nélküle a léghajó. A szelep egy részét hagytuk el, és a rotorok motorjának egyik hajtóelemét. A hosszútávú repüléshez szükséges szelepet két óra alatt elkészítem, de a motor forgódarabját megalkotni egy vagyónba kerül, és hosszú időbe telik. Mindenképp meg kell találnunk.

Chris összeszorította fogait, Drake tanácstalan volt.

- Induljunk. – szólt sötéten a lány.

A ragadozók jelentette veszély miatt együtt maradtak, s haladtak végig azon az útvonalon, amit halvány emlékeik szerint a kontinens fölött léghajóval megtettek.

Drake majdnem sírva mondta:

- Heteken át járhatnánk a vidéket, mire a dombok között rátalálnánk az alkatrészsre. Ha egyáltalán rátalálunk.

- A körülményeinkről nem mi döntöttünk, tudatlanságunkról sem. – morogta Chris. - De szándékunkról viszont mi döntünk, hogy változtatunk-e mindkettőn. Egy helyzet bármilyen reménytelennek tűnik, tudásunk korlátozott: soha nem zárhatjuk ki, hogy majd valahogyan sikerrel járunk. Ezért mindent meg kell tennünk. A mi hibánk, és semmi mögé nem bújhatunk, ha meg se próbáljuk.

Ameddig elláttak, nézték a körülöttük lévő fákat, s minden dombtetőről szétnéztek. De az alkatrészt nem találták.

Frank mindenképpen működésbe akarta hozni léghajóját. Kezdte kedvelni Christ és Drake -t, de hobbijáról nem akart lemondani. S hamarabb repülhet ismét, ha nem a triani léghajók gyártásában kell résztvennie.

Kiértek egészen a folyó deltatorolatára néző dombsorig. A folyóágak két nagy hordalékszigetet fogtak közre, amik szélét nádas takarta, közepükön pedig hatalmas mamutfenyők nőttek. Drake keserűen felnyögött: elérték a kontinens keleti partvonalát. Anélkül, hogy útközben megtalálták volna az alkatrészt.

Chris hirtelen előre mutatott, kissé felfelé.

A két férfi követte tekintetét. S ekkor meglátták:

Az egyik mamutfenyő meghasadva tartotta a rázuhant nagy, súlyos fémhurkot.

Ron! Indulunk érted! Én legalábbis megyek mindenképp! – Chris türelmetlensége tetőfokára hágott.

Frank távoli tekintettel elmosolyodott.

- Mindjárt repülhetünk. Szedjük le most rögtön! A földalatti település két kisebb kijárata a két szigetre nyílik, a folyómeder alatti alagúton áthaladva közvetlenül a szigetre érünk.

Ezúttal mindhárman törtetve siettek vissza a Főkapuhoz, majd Frank átvette a vezetést a település alagútszisztemében, végül elértek a szigetre nyíló kijáratig.

Ami zárva volt, előtte egy barna bőrpáncélos őr állt. Ezt mondta:

- Sajnálom, a feljáraton nem mehet ki senki! A Polgármester úr rendelete!

Chrissie határozottan szólt, de hallatszott rajta, hogy magában őrvöng.

- Engedjen fel! Muszáj felmennünk!

Az őr hajthatatlan volt.

- A Polgármester úr rendelete szerint senki sem mehet fel! Ez alól nem tehetek kivételt!

Chrisnek csak a szeme lángolt. Elfojtott egy vicsort, megpördült és vezetni kezdett Ezerius irodája felé.

Ami zárva volt, s a fogadópultnál se ült senki. A másnapi nyitva tartás ideje volt kifüggesztve a pult fölé.

Chrisen nem látszott semmi, de Drake sejtette, mit érez.

- Chris... - szólt a lányhoz – mindenképp több napig tart majd Ron megmentése. Ha egy nap alatt tennénk meg mindent érte, meghalnánk, mielőtt elérnénk őt.

Chris összeszorított foggal bölintott, s visszaindultak a fogadóba.

- Másnap nyitás előtt érvünk oda, hogy sor se legyen előttünk. - mondta a lány. – Mivel több napra vagyunk Ron megmentésétől, meg kell tennünk mindent ahhoz, hogy a leghamarabb távozzunk erről a kontinensről. A hajót még meg is kell javítani.

- Igaz. – mondta Frank.

- Támogatom. – szólt Drake.

A Szarvasáldozat

Másnap reggel Chrisék hárman első látogatóként léptek a Polgármester tükörrel megvilágított, cserepes fákkal díszített irodájába.

- Miben segíthetek? – kérdezte barátságosan Ezerius úr.

Chris határozott hangon szólt, de gondolatait távoli cél kötötte le:

- Szeretnénk feljutni a két szigetre. Megnyitná nekünk a kijáratokat?

A sűrke bajszos úr gondterhelten megcsóválta fejét.

- Sajnos ezt nem áll módomban megtenni.

- Miért? – csendült fel azonnal a lány kérdése.

A polgármester sóhajtott.

- Azért, mert egy szörny garázdálkodik arrafelé a vízben, és nem tudunk semmit tenni ellene.

A fekete páncélban álló Drake-re nézett.

- Ha megölik, akkor megnyitom a feljáratokat.

- Hogyan csalogassuk elő? – kérdezte ridegen Chris.

Ezeriust nyomasztotta, amiről beszámolt:

- Az óriás tintahal felúszott a folyamon az erdőbe, s egy szarvast elejtett vadászainkra támadt. Amikor a vadat boncolták, odacsalta a szaga.

- A Krante-erdő messzire kiterjed. – reagált azonnal Chris. - Miért mentek a vadászok pont a víz közelébe?

- Talán, hogy lemossák magukról és az ehető szarvas részekről a vért... de nem tudjuk. Egyetlen vadász maradt életben, és ő is megőrült: azt mondja, akkora óriáspolip támadt nekik, ami egyetlen tapadókoronggal is képes felemelni a szarvast. De mindenképp veszedelmes lény az, ami egy csapat vadászt megöl. – A Polgármester gyászolva lehorgasztotta fejét.

Chris előre dőlve fókuszált:

- Hol szokott a szörny felbukkanni?

A Polgármester maga elé meredve válaszolt.

- Általában a deltatorkolat kezdeténél szedi áldozatait, a két nagy sziget közötti vízből kinyúlva.

A lány komoran Drake és Frank felé fordult.

- Megöljük a szörnyet? – kérdezte.

- Nem félek puha tengeri állatoktól. – mordult fel Drake.

Frank végigpörgette elméjében, saját kezűleg tudná-e pótolni az alkatrészt, s ismét kénytelen volt megállapítani, hogy nem. Elkészítése pedig egy vagyona kerül. Mérlegelte, el tudná-e viselni a léghajó hiányát. *Az elképzeltetlen!* – Egyetértően bólintott.

- Most rögtön induljunk. – mondta Chris. Felállt a székből, társai másolták. A polgármester arcán csodálkozás suhant át, amit együttérzés váltott fel. Mikor először tárgyalt Drake -kel és Frank-kel, elmondták neki, mi történt be Chris szerelmét.

A sűrű bajuszú polgármester is felállt íróasztala mögött.

- A Kapuban megadok minden hiányzó útmutatást. - mondta.

Chris kivezette csapatát a teremből, s miután a polgármester bezárta maga mögött az ajtót, a lány a fátyol folyosón elindult az általa ismert egyetlen kijárat felé. A polgármester látta, melyik alagutakat választja, s nem tiltakozott.

Áthaladtak az örök által védett fogadócsarnokon, s a Kapun át kiléptek a fényre. Mikor szemük megszokta a világosságot, a fákkal teleszórt dombos tájat látták. A polgármester eléjük állt és végigmutatott a sziklás dombok között kanyargó folyón.

- A folyam folyásirányával szemben kell haladni a szarvastetemig. A tengeri szörny valóban felúszott addig, még ha ezen meg is lepődnek majd a folyó magas vízlépcsői miatt.

- Figyeljenek: közvetlenül a folyópart mellett kevesebb a rémfa és a rémvirág, de a part se teljesen mentes tőlük. Ezek a növények általában elég óvatosak ahhoz, hogy mozdulatlanul várjanak, amíg csápjaik hatótávolságán belülre érnek prédáik. Kerüljék el a rossz benyomást keltő növényeket! Annyi fajta van belőlük, hogy könyvtárryira rúg a róluk készült rendszerezésünk, nem tudok egyszerű útmutatást adni felismerésükre.

- Sok sikert. – mondta komolyan. – Legyenek körültekintőek.

- Igyekszünk. – Chris hangja komornak és távolinak tűnt. A lány határozottan elindult a folyó felé, társai követték.

Chris szó nélkül vezette csapatát a folyamhoz, majd annak partján fölfelé az erdőbe. A táj egyre magasabb dombokból állt, oldalukból sűrű sziklák álltak ki. A csapat fölé egyre sűrűbben borultak a fák, míg végül folyamatos lombkorona alatt haladtak. Tücskök és kabócák zaját hallották maguk körül, sokszor repülő rovarok felhőjén haladtak át, néhányszor ők riasztották fel a bogarakat a levelek aljáról. Izzadtak, csizmáik súrolták a növényeket, apró magokat horzsolva le róluk. Egyre több, embernagyságú virágot láttak elszórtan maguk körül.

Elértek a partnak arra a részére, ahol már teljesen körbevették őket a magasra növő virágok. A függőleges sziklák által határolt folyam már egész mélyen zubogott a parton haladó csapat alatt. A folyó sokszor magas szintkülönbségekről zúdult le, folyamatosan zúgó vízeséseket alkotva.

- Nagyon nagy állat vonszolhatta csak fel magát ezeken a vízlépcsőkön! – kiáltott fel Frank.

Látták, hogy a folyóparttól távolabb élénk piros, kék és sárga gyümölcsöket kínáló fák nőttek.

- Azok valószínűleg rémfák, hiszen nem nőnek a folyó mellett. – mondta Frank. Drake lehorgasztotta fejét, próbálta kizárni gondolataiból a világot.

- Maradjunk a part mellett. - mondta Chris. Majd továbbvezette őket a zúgó folyót követve.

Drake az egyik kiszögellésre mutatott:

- Ott talán megállhatunk pihenni.

Chris tömören bólintott, s odavezette társait. Ők leültek a kanyonra néző sziklákra. Egyik oldalról a nagy virágok vették körbe őket, a másik oldalon pedig hatalmas mélység nyílt a zúgó folyóra.

Ekkor váratlanul csípős lökéseket éreztek magukon több helyen. Felugrottak, s Drake harci pördüléssel, két varázslásra képes társa pedig lepergető energiával és öngyógyítással reagált, s meglátták a támadókat: a gyönyörű, de savat köpő ragadozó virágok vetették feléjük izzó csápjaikat. Sokféle színben ragyogtak előttük. Csápjaikkal a folyó felé lökték az embereket, de magukkal ragadni próbálták őket, hogy táplálkozhassanak. Drake karddal, Chris és Frank pedig tűzzel elvágta a ragadó csápokat, a növények fájdalmasan megremegtek. Ezt kihasználva a három ember a szakadék szélén hátrálva menekült tőlük, egy barna fa felé.

A gyümölcstelen fa lombkoronája feléjük sűrűsödve kinyúlt és csápokat lövellt ki.

Chris hirtelen dühvel fekiáltott, s széles lángcsóvát lövellt ki függlegesen, ami ráadásul örvénylően tágult előre: nagy területen átégette a lombkoronát. A fa agonizálóan hajladozni kezdett, majd lemerevedett. A virágok is észlelheték a fa sérülését, mert védekezően összehúzódtak. Chris gyorsan intett társainak és elvezette őket a kiszögellésről.

Ismét a folyam fölé magasodó, sziklából álló part közelében haladtak tovább, elég távol ahhoz, hogy ne omoljanak le alattuk a sziklák. Mozdulatlan virágok terültek el az erdő felé, de néhány közelebb nőtt a parthoz, mint ahol haladtak. A csapat tagjai éberren kerülgették a virágokat.

- Honnan tudjuk, melyik közeli virág rémvirág? – kérdezte Drake elkeseredetten. – Olyan sokfélék voltak! Ezek most körülöttünk talán ugyanolyanok, mégse mozognak. A rémfának se voltak gyümölcsei!

- Egyikünk se a színeiket nézi, túl sok a kombináció. – morogta Chris. – A megérzéseinkre hallgatunk, tedd Te is ezt. Vagy csak kövess szorosán engem. Még csak akkor támadtak ránk, amikor félrevonultunk pihenni.

Dél előtt indultak el, de a nap már túlhaladt a déli tetőzésén. Christ sötét düh borította el: *Mekkora ez az erdő?*

Tovább haladtak a sziklás part tetején. Fokozatosan kisebbé vált a szintkülönbség, végül már kézzel lenyúlhattak volna a folyóba. Hirtelen vérszagot éreztek. Meglátták a szarvas tetemének helyét a színes virágok között. De ott már csak vérfoltok voltak. A girbegurbán felhasított talaj arról árulkodott, vastag karok bevonszolták a tetemet a folyóba.

Drake visszaemlékezett nemréggi kesergésére, s úgy döntött, ezentúl tesz a helyzetek megoldásáért.

- Nincs más megoldás. Új szarvast kell lőnünk. – mondta. Nyomasztotta a feladat. Ő csak közelharcot tudott vívni. – A legkönnyebben a folyópart mellett találunk rájuk. Oda kell menniük inni. De a vérszag forrásától távol fogunk csak rájuk találni.

Chris eddig hallgatott, most megszólalt. Teherként nehezedett rá végső céljuk és jelen helyzetük is.

- De hát a szarvasok ártatlanok. Nincs is közük bajainkhoz.

Frank ezt mondta:

- Az emberek is ártatlanok, akiket meg kell mentenünk az óriáspoliptól. Ennyi áldozatot hozni kell... Nem szarvasok vagyunk. Különben is a trianiak megeszik a tengeri szörny által ellopott helyett. A természet rendjébe illő vadászat, amit teszünk.

Chrisnek eszébe jutott, amit Warulf mondott neki a triani kultúráról:

„A közös vacsorán egy szószóló megköszöni az állat lelkének, hogy biztosította életbenmaradásukat. Így állnak az élőlényekhez, és soha nem ölnek fölöslegesen.”

- El kell jutnunk a part következő olyan szakaszához, ahol tudnak inni az erdei állatok. – mondta Frank.

Chris bólintott. Továbbvezette csapatát a part mellett. Zengtek körülöttük a bogarak, izzadtak, s fájó lábbal taposták a magokat szóró növényeket. A fák körbevették őket, már nem látták, merre jár a nap. Hűvösödni kezdett. S ekkor meglátták: a következő kanyarulatban ismét leért a sziklapart teteje a vízfelszínig.

Alig haladtak tovább, amikor Chris feltartotta a kezét és megállt. Megviselten ezt mondta:

- Ha valóban oda járnak inni az állatok, nem mehetünk közelebb, mert megéreznék szagunkat. Innen kell tűzgolyóval lelőnöm az állatot. Nem kell varázsigét mondanom, s szinte hangtalanul repül, így eltalálhatom. – hangja egyszerre volt fáradt és feszült. - Csak mutassatok az állatra, ha látjátok, semmiképp ne szólaljatok meg!

Társai bólintottak, s mindannyian leültek a magasánövő fűbe. Chris élesen nézte a vízre nyíló partszakaszt. Drake és Frank figyelme időnként elkalandozott, de a lány folyamatosan figyelt: belső tűz hajtotta, hiába vált egyre fáradtabbá.

Drake oldalt hirtelen meglátta, amint Chris karjaival tüzet ló a part felé. Frank meglátta a vörös lövedéket, s ismét figyelt. A tűzgolyó átsuhant a partvonal felett, el a magas növényekig. Becsapódott egy barna állatba, ami épp kilépett a növények takarásából. Az állat lángbaborult. Futni kezdett a víz felé, de összeesett, s vonaglani kezdett. Végül többször rázkódott, s után nem mozdult többet. A tűz fokozatosan elenyészett.

Drake jóvá akarta tenni, hogy nem vette észre a szarvast. Előhúzta kardját, s vezetni kezdte társait a tetem felé. Ránézett Frankre: a mérnök arcát nem takarta el sisak, s látszott, hogy vöröslik szégyenében. Drake megszólalt:

- Chris... bocsánat.

- Így legalább biztos nem adtál hangot. – válaszolt a lány.

A partvonal ereszkedni kezdett a folyó felé. Ők hárman óvatosan kerülgették a virágokat, s anélkül értek a tetemig, hogy bármi megtámadta volna őket. Meglátták: egy szarvas teteme volt. Drake kivont karddal körbenézett, majd így szólt.

- Frank... fogjuk meg és húzzuk a tengerpartra.

Chris komorsága enyhülni látszott.

- Köszönöm. – mondta. – Leváltom, aki elsőként elfárad.

Frank megfogta a szarvas egyik lábát, s arcán látszott, hogy hihetetlen kihívásnak tartja a távolságot.

Chrisnek támadt egy ötlete. Felélénkülve mondta:

- Pergető energiát szórok a tetemre.

Ujjait hirtelen a tetemre irányította, koncentrált, majd leeresztette kezeit és társai felé fordult.

- Megtettem, amit tudtam. Szerintem nagyon könnyű lesz húzni.

Drake próbaként meghúzta a szarvast, s felderülten így szólt:

- Így egyedül is elhúzom. Indulás a tengerpart felé!

- Szólj, ha kell, és leváltalak. – mondta Frank elkeseredetten.

Késő délutánra járt, mire kiértek az erdőből. Drake könnyedén húzta maga mögött a szarvast. Tovább követték a folyót a fákkal csak ritkásan teleszórt dombok között.

- Chris. – szólalt meg a lovag. – Én meg merem támadni a tintahalat ma este, de nem tudom, Ti is elég erőt éreztek-e még magatokban.

A lányon hálás mosoly jelent meg. Ezután tekintete távolivá vált, amíg mérlegelt és döntött. Végül felderülve mondta:

- Köszí, Drake. Én is meg merem támadni ma. Puhatestű: mind a kard, mind a tűzlövedékek gyorsan kivégzik. Ha nagy a szörny, az a hátránya, hogy lomha.

- Reméljük. – mondta Frank. A léghajójára gondolt, amiből már csak két alkatrész hiányzott, hogy ismét bárhová repülhessen. – Kitartok mellettetek. A szarvast húzva talán túl fáradtá váltam volna, de így vállalom a kihívást.

Végül elérkeztek a deltatorokolatig. A folyó először három nagy ágra szakadt, két nagyméretű, növényekkel telenőtt szigetet fogva közre. Chrisék ismét látták az egyik magas fenyőről lógó fémmalkatrést, ami zuhanásakor meghasította a fát.

Drake a köves part menti tengerbe húzta a tetemet, majd megvágta kardjával, hogy vére a tengerbe folyjon.

Ezután a tetemtől távolabb vonultak a köves partra, s mind a hárman harcra készen vártak. Úgy érezték, a végítéletre: elborította őket a stressz, ezzel együtt teljesen tisztává tette figyelmüket. Nem tudták, meddig várnak.

A víz egyszer csak felzubogott, s egy óriási kék tintahal emelkedett ki belőle. A csapat tagjai döbbenet nézték méretét. Az állat valóban akkora volt, amekkorának a vadász a polgármesternek elmesélte. Karjaival mindhárom szigetig elért. Sok, polipszerű karjain tapadókorongok voltak.

Chrisen már eddig is az látszott, hogy lélekben maximális terhet cipel, a lény megjelenésére csak szeme izzott fel méginkább.

- Jó nagy. Hosszú lakoma lesz belőle. – dörmögte Drake.

Chris tűzlövédékkel támadt a vízilényre, a rácsapódó karok elől prögőbukfencekkel ugrott el. Drake a kardját forgatva átvágta a partra kilövellt tintahal karokat.

A tintahal haragosan felvörösölt, s mindhárom emberre kiterjesztette támadását. Többször felkapta az ellene küzdőket, s csak a karjának csapódó tűzlövédék, Frank örvénylő lángostora és Drake vágásai miatt engedte el őket. A levágott végtagokba kapaszkodva értek földet, ezért nem sérültek meg komolyan.

A karok által rájuk zúdított hideg víztől sokszor nem is láttak. Kavicsok csapódtak be a fejük körül olyan erővel, ami betörte volna koponyájukat.

Christ elugrott egy kar elől, a kartól mindkét irányban két másik kar csapódott a köveknek, a jobboldaliak pont Chrisre ragadtak. A tintahal felemelte a lányt, s karjai meghajoltak, hogy messzire hajítsák.

Frank íves tűzcsapást indított a két kar ellen, s azok átvágták a dobásra készülő karokat. Chris a tengervízbe esett, s tűzlövédéket lőtt, miközben menekült ki belőle.

Éppen kiért a partra, s mindhárman jobb küzdőpozíciót kerestek, amikor az óriás tintahal minden karjával felnyomta fejét a tenger fölé, s kitétotta száját.

Azonnalránk vetimagát! – gondolta Frank. Minden esztét bevetette, s egyszerre szórt tűzörvényt és vágó jégcsapokat a lény szájába.

A lény feje hátuljából pedig porként tört elő a nedvesség, szájából pedig vér kezdett ömleni. A tintahal idegen hangot adott ki, Chrisékben semmilyen érzelmet nem keltett. S ezután ernyedten esett össze. Chrisék harci állásban várták a hirtelen támadást, de több csáp nem repült feléjük.

A partot ismét csak a hullámok hangja töltötte be, ők hallották a ruhájukról a kövekre eső sós vízcseppek hangját is. Mindhárman remegtek. A tintahal a víz tetején lebegett, karjait csak a hullámok mozgatták.

Drake a tintahal szemeibe nézett, s azok hosszú időn át nem mozdultak.

A lovag váratlanul tapsolt egyet. A szemek továbbra is fókuszálatlanul meredtek a semmibe.

A lovag ugrott egyet, jobb öklét magasba lendítette.

- Ez az! Megöltük! – kiáltotta.

Mindhárman úgy érezték, az őket elárasztó stressz és tiszta figyelem enyhülni kezd. Normális lelkiállapotba kezdtek vissza térni.

Frank még alig kapott levegőt.

- Ez kemény csata volt! – lihegte.

- Húzzuk ki azelőtt a partra, hogy elsodorja a víz. – Drake hangja és karjai is remegtek. – Várjatok... Ti ne fogjátok meg! Hátha mérgező, csak nekem van vaskesztyűm.

Chris és Frank figyelte, amint a lovag a kőpartra vonszolta a tetemet. Utána visszatért barátai közé.

- Köszönjük, Drake! – mondta lelkesen Frank.

Chris váratlanul megfordult, s teljesen civilizált tartást vett fel. Kimérten sétálni kezdett a Kapu irányába.

- Menjünk, szóljunk a Polgármesternek! – mondta. Társai a hideg víztől remegve követték őt a sziklás dombok között.

Alkonyodott. A Főkapuban már meggyújtották a fáklyákat. A barnaruhás íjász örök csodálkozva néztek a víztől és tintahalvértől áztatott, közeledő társaságra, de odaérve Chris csak ennyit mondott:

- Megöltük a szörnyet.

Több ór ujjongásban tört ki.

- Nagyszerű!

- Mehetünk a partra!

Néhányan tapsolni kezdtek.

- Örök hála!

- Élve visszatértetek!

- Nehéz szívvel engedtünk ki reggel!

A belépőkről döntő vezetőjük feltartotta kezét.

- De meg kell várnunk a Polgármester rendeletét. – mondta. – Addig minden marad a régiben.

A csapat felé fordult.

- Menjetek be nyugodtan. Értesítsétek mielőbb a Polgármestert, örülni fog a hírek!

Chris társait vezetve áttörtetett a folyosókon, nagy ívben elkerülve a lakosokat. A Polgármester ajtaja előtt Ambriusnak Chris egyetlen mondatot szólt, s ő rajongó szemekkel azonnal megnyitotta az ajtót a véres és csöpögő társaság előtt.

A hivatali szobába belépők zajára a polgármester felnézett, riadt döbbenet suhant át rajta, de utána szája mosolyra húzódott.

- Megöltük a szörnyet. – mondta tömören Chris.

- Kint van a parton. – tette hozzá.

- Ambrius! – kiáltott Ezerius boldogan. – Azonnal hívjon össze egy felderítő csapatot, 10 fővel indulunk a deltatorkolathoz!

Chrisék is csatlakoztak a kísérethez. Az utolsó sor domb tetejére felérve meglátták a nyugvó nap vörös fényét visszatükröző folyóágakat, s a köves parton a hatalmas, ernyedtetemét a lábasfejű lénynek.

A Polgármester Chrisék felé fordult:

- Köszönjük szépen. – mondta hálásan. - A két sziget ismét alkalmassá vált arra, hogy szabadidőnket töltsük rajtuk. A szárazföldről védetten. A feljáratokat holnap reggel megnyitom!

A lány szeme összeszűkülte. Frank odahajolt hozzá.

- Chris... leesnénk, ha ma próbálnánk leszedni az alkatrészt. Ha állványzatot kérnénk, ránk sötétedne, mire felállítanánk. Erőt kell gyűjtenünk holnapra.

Chris gondterhelten bólintott. Szemeiben olthatatlan láng égett.

* * *

Másnap reggel Chris a fogadóstól kölcsön kért egy fűrész, majd a szigetre nyíló kijáráthoz vezette barátait.

A kijáratot őrző, barna íjásruhát viselő őr hálásan szólt hozzájuk:

- Köszönjük, hogy megölték a szörnyet! Végre mi is lazíthatunk egy kicsit. Gyerekeink évek óta nem voltak a kontinensen a szabadban, mióta elszaporodtak a szörnyek. Most a kis szigetekre újra ki tudnak menni.

- Ennek örülünk. – válaszolta Chris.

Kimentek a felszínre. Bár hallottak róla, hogy a kijáratok lezárásakor nem voltak emberre veszélyes ragadozók a szigeten, Chrisék figyelték az őket körülvevő környezetet, védekezésre készen.

Végül odaértek a mamutfenyőig, aminek behasadt kérgéről lógott a fémhurok. Mindhárman felfelé néztek a magasba, mérlegelve, hogyan szedjék le.

Drake megszólalt:

- Ne kérjünk a Polgármestertől segítséget az alkatrész megszerzéséhez? Talán gurulódarukkal gyorsan leszednék.

Frank válaszolt.

- Azonnal segítene, de ettől még egyedül kell megoldanunk. Nem használhatjuk őt ki. S tartsuk magunkat annyira, hogy le tudjuk szedni a fáról.

- Én segítséget kérek. – mondta Chris. – A leghamarabb vissza kell indulnom Ronért. De nyugodtan próbáljátok leszedni, hátha fölöslegessé válik a daru, mire visszajövök. A presztízvesztés nem érdekel.

Chris visszaindult a lejáráthoz.

A két férfi nem szállt vele vitába. Tudták, hogy eredménytelen lenne, s nem is érezték joguknak.

Frank övére akasztotta a fűrész, elkapta a mamutfenyő egyik alsó ágát, és mászni kezdett felfelé. Drake feszülten nézte.

A fenyőnek sűrűn nőttek az ágai, így a mérnök szinte létraként használta azokat. Bizonyítani akarta, hogy a triani mérnökök nélkül is képes megszerezni az alkatrészt, de mászás közben elbizonytalanodott.

Mi van, ha megjavítom a léghajót, és azt visszaszerzi a Birodalom? Mielőtt elmenekültünk, beletörődtem abba, hogy ártó rendszert segíték fenntartani. Most pedig azzal is kárt okozok, hogy felkészítem a hajót egy Birodalom elleni akcióra?

Végül felért az alkatrészig.

Ráér megtalálnom, mi a helyes cselekedet, ha működőképessé tettem a hajót.

Lekiáltott a lovagnak:

- Drake! Menj távolabb! Leesés közben bármerre pattoghat az ágak között. Elkezdem átfűrészelni a kérget!

- Rendben, eltávolodok! – a lovag távolabb ment, majd így szólt. – Kezdheted fűrészelni!

Frank érezte, hogy átnedvesedett, omlós kérget vág ketté, így számára is meglepően gyorsan átfűrészelte az egészet.

A fémhurok leesett, és néhány ágról továbbpattant, megremegetve az egész fát. Végül tompa puffanással a földre esett. Frank felderült: nem akadt bele újabb ágba a hurok. Mászni kezdett lefelé.

Chris éppen megérkezett a Polgármester által küldött triani mérnökkel, hogy megvizsgálják a kiinduló helyzetet.

Mikor Frank leérkezett, Chris a triani mérnökhöz fordult:

- Merius úr, köszönjük, hogy reggel idefáradt. További szolgálatra mégsem lesz szükség.

A triani mérnök szétnézett mindhármukon.

- Ismételten köszönjük, hogy megszabadítottak minket az óriás tintahaltól! Mióta a kontinensen elszaporodtak a szörnyek, a két sziget az egyetlen hely a felszínen, ahol gondtalanul tölthetjük a szabadidőnket.

- Remélhetőleg a kontinensi szörnyek ideje se tart örökké. – válaszolta Drake.

A triani mérnök távozott, Frank pedig megvizsgálta az alkatrészt.

Végül ezt mondta:

- Csak tisztítani kell. Sérülésmentes.

- Induljunk vissza a hajóhoz. – szólt Chris.

Vezetni kezdte társait. A földalatti településen visszaadták a fűrészelt a fogadósnak, majd a dombok között áthaladva eljutottak a léghajóig.

Frank először a szivartól balra felfüggesztett rotorhoz mászott, és visszaszerelte a motorba a hiányzó fémhurkot. Ezután a raktérbe ment, és a léghajó egyszerű tartalék anyagaiból összerakta a hiányzó szelepet. Végül felmászott a fémszivarra, és beépítette a szelepet a helyére, ahonnan a korábbi kiugrott.

Frank visszatért a fedélzetre társaihoz.

- Minden készen állt az indulásra. – szólt.

Chrisék hárman összenéztek.

- Frank... - szólalt meg Chris. - Téged nem kérhetlek, hogy segíts Ront kiszabadítani. De ha vállalkozol rá, kérlek juttass el minket a Palotáig. Menekítsd el a léghajót, s mikor kijutottunk Ronnal, tűzgolyókat fogok a levegőbe lőni, hogy visszatérhess. Örök hálára kötelezel, ha elvállalod.

Ha nálam marad a léghajó, biztos nem szerzi meg a Birodalom!

A lány kérésének nem tudott nemet mondani. Ezt mondta Chrisnek:

- Nekem most nincsen senkim. Nincs kiért vigyáznom magamra. Nem gátolhatlak meg, hogy Ront kiszabadítsd.

Chris arca felderült. Drake összecsapta kezeit.

- Köszönjük! – kiáltotta a lovag. *Kerülő nélkül utazhatunk egészen a Palotáig!*

Frank odaállt a vezérlőpulthoz.

Mindeddig csak ártottam a szabadságharcosoknak. Akkor is, ha léghajó specialistaként csak közvetetten. Nem öregedhetek meg szégyenben!

- Indulhatunk? – kérdezte.

- Persze! – vágta rá lelkesen Chris.

Frank meghúzta a kart. A léghajón remegés futott végig. Lomhán indult, de egyre gyorsabbá vált.

- Ezaz! – kiáltotta – Működik!

- Akkor indulás! – szólt elszántan Drake.

Eltávolodtak a földtől. Frank előretolt egy kart, s a léghajó megindult előre. A léghajó specialista utasításaira a jármű lomhán megfordult, ő a fém napórával egybekötött iránytűt használva célba vette a Császári Palotát.

Ismét egyenesen haladtak. Frank előretolt egy másik kart, s gyorsuló ütemben száguldani kezdtek.

Chris a hajóorrba állt, s úticéljuk felé nézett.

- Ron... - szúrte ki fogai között – Már csak egy kis ideig bírd ki!

Behatolás a Palotába

Három napon át száguldottak céljuk felé. Egyetlen vihar miatt sem kellett kerülniük.

Az Északi Birodalom partjainak közelébe érve barátságtalan szél támadt szembe velük. A léghajó ráadásul kiszámíthatatlanul imbolyogni kezdett: rendszertelenül kavargott körülötte a levegő. Frank ilyet még sosem látott.

A napfény szürke és barátságtalan volt, betegítő benyomást keltett. Azt sugallta, bármikor éles eső és jég kezdet záporozni az égből, de a felhők ritkásak voltak. Nem vetült árnyékuk a léghajó fedézetére.

Átérték a partvonalon, s a szárazföld felett suhantak tovább. Chrisnek az a benyomása támadt, mágikusan szennyezett az időjárás: fekete eső és barátságtalan jégdara hullna villámokkal kísérvé, ha a felhők összesűrűsödnének.

A fedélzetről lenézve látták, hogy félelmet keltve fellépő árnylények dolgoztatták az embereket rabszolgaként. Partmenti védőerődökön és drágakőbányákban dolgozott a legtöbb rabszolga.

Egyértelmű volt: az árnylények teljhatalommal irányították át az embercsoportokat különféle munkákra, miközben Nordakus Birodalmát építették. A feketén gomolygó rabszolgatartók minden bizonnyal a lehető legtöbb információtól is elvágták őket, egyszerű parancsokkal utasították az embereket, indok nélkül. A rabszolgák egymás közti eszmecserejét is gátolniuk kellett, bennük félelmet keltve, hogy sehol ne törjön ki lázadás. Megfélemlített besúgókkal és nyilvános büntetésekkel elérhették, hogy senki ne ossza meg gondolatait társaival.

Frank arra gondolt, ezektől az árnylényektől senki nem tanulhatja meg a problémák közös megoldását. Egymás szükségleteinek tiszteletben tartását se. Az árnylények valószínűleg gátlástalanul törtettek Nordakus kegyeiért, aki saját érdekének gondolta, hogy erkölcsöt és együttműködést nem ismerő akarnokok irányítsák rabszolgáit.

Akármerre mentek léghajójukkal, csak árnylényeket gomolyogtató, megszállt katonákat láttak kék vértetben. Árnylényektől mentes, kék vértetű eredeti császári katonákat sehol nem láttak. Drake szerint jó esély volt rá, hogy akik nem vállalták az árnylények magukbafogadását, azokat Nordakus kiirtotta, mert fegyverforgatóként szembeszállhattak volna a nektromantával.

Chris a rabszolgatartó árnylények által hajtott kényszer munkákat látva arra gondolt, Nordakus semmi újat nem alkotott. Csak a létező elemeket keverte meg. Az egészséges harmóniát pedig tönkretette.

Chris végignézett az Északi Birodalom felett. Az időjárás a kettősfrontok elektromosságával volt töltve, szárazvillámok villogtak, a felhők kiszámíthatatlanul áramlottak. A nap fénye bántóan fényes volt, de meleget nem adott, s szürke homállyal fedte be a messzeséget. A természetes és a természetett növényzet is haldoklott.

Nordakus semmit nem alkotott. - gondolta - Csak káoszt szított, szétverte azt, ami létezett.

Frank intett társainak, hogy utoljára átbeszéljék az akciót. Chris szólalt meg.

- Miután Drake és én kiszálltunk a Palota délre nyíló kapujánál, vidd délre a hajót! Így látod majd, mikor Ronnal kiérve tűzgolyót lövök a levegőbe.

- Figyeljetek! – szólt Drake. – Ha a létra végébe kapaszkodva ereszkedünk le a kapuhoz, akkor csak rövid ideig kell a hajónak ott megállnia. A létra ellensúlyai eléggé lelassítanak süllyedésünk.

Frank válaszolt:

- A Birodalom eresztett le ezzel a módszerrel páncélos katonákat, tehát egyértelműen működik. Bár ők ritkán használták ezt, mert egyszerre vagy sok embert telepítettek a terepre, vagy egyet sem, hanem a levegőből pusztították.

A csapat tagjai egymásra néztek.

- Mindent bele! – szólt Chris komolyan.

A sötét égbolt alatt meglátták a soktornyú Császári Palotát. Délről közeledtek a Palotabirtok felett. Közben figyelték a felszínt, de se katonát, se árnylényt nem láttak a növények között.

Meglátták, hogy a kastély északi oldalán a Birodalom Seregszemléjét tartották. Frank sietve a Palota takarásába vezette a léghajót.

Közeledtek a déli kapuhoz. Az nyitva állt, de nem álltak benne őrök.

- Sok sikert! – mondta halkán Frank.

Chris és Drake bólintva elköszöntek, és lementek a hajó kijáratához.

Frank megállította a léghajót, ekkor Drake kinyitotta a kijáratot. Ezután ő és Chris megkapaszkodott a kötélvégre végében, s Drake átkapcsolta a létrát rögzítő fémkart.

A kötélvégre vége süllyedni kezdett, ahogy a létra kitekeredett, de sebességét az ellensúlyok biztonságos szinten tartották.

Drake és Chris földet értek a Kapuhoz vezető kőpadlón. Amint elengedték a létrát, az visszacsavarodott a léghajóba. Frank megfordította a hajót dél felé és gyorsulva távolodni kezdett.

Drake és Chris ellenállás nélkül lépett a kastélyba a nyitva hagyott, őrök nélküli kapun. A Palota fáklyasorokkal megvilágított folyosóra érkeztek, amiket színes mintázatú bársonykárpitok és díszesen hímzett szőnyegek borítottak.

Mindenre elszántan nézték a fáklyasorokat, de senkit nem láttak.

- Drake! Lehet, hogy a trónterembe kell visszatérnünk. Abból az irányból érzem Ron jellemét sugározni. – mondta Chris.

- Tehát még öntudatánál van. – válaszolta Drake.

- Vezetek! – szólt Chris. – Mágikusan egy körön belül érzem, merre vezetnek a folyosók és ott jelen van-e ártó mágia.

- Követlek. – mondta Drake.

Rohantak végig a díszhímzésű szőnyegekkel borított folyosókon. A halálos veszély bizonyos értelemben kitisztította elméjüket.

Befordultak a Kastély közepén átvezető széles kőfolyosóra, s olyat láttak, amiről Christ érzékei nem figyelmeztették:

Ködből álló, egymásból növvő koponyákat formáló, elektromosan szikrázó rémet láttak. Az feléjük fordult és siklani kezdett a folyosón. Chris jéglövedékeket lőtt rá, ezek nem lassították le. Villámokat szórt a rémre, de az sértetlen maradt.

Chris hirtelen ötlettől vezérelve a hátuk mögé lőtt egy elektromosan szikrázó lövedékcsomót, majd Drake-t magával húzta a legelső oldalfolyosóra. A rém tovább suhant a még mindig szikrázó, távoli falba csapódott elektromos lövedék felé.

- Az árnylányeket módosította Nordakus? – suttogta Chris. - Nem tudom, de végeredményben mindegy. Azt már tudjuk róluk, hogy az elektromosságot érzélik. A testünknel erősebb elektromos jelek eltakarnak minket.

Elértek az egyik olyan ajtóhoz, ami a Császár egykori hivatalának és személyes helyiségeinek teret adó belső részlegre nyílt. Kinyitották, s benéztek a legszélső helyiségbe: az a hírnököket és tisztségviselőket fogadó Tanácssterem volt. A hosszú falakról díszként lógtak a zászlók, selyemfüggönyök, dárdák, címerek, kardok és páncélok.

Egy hosszú asztalsor futott végig a termen, felületén különböző árnyalatú fafaragványok voltak egymásba illesztve.

Az egyik széken nagydarab, páncélba burkolt alak ült, válláról vörös palást lógott hátrafelé. A nyíló ajtó hangjára felállt, s Chrisék felé fordult.

Egy elszenesedett, vágásoktól eltorzult, nyáladzó zombi harcos volt. Chris felismerte: *a Ront is könnyedén legyőző bunkerbeli vívómester! ... élőholtta változtatva.*

Chris és Drake az ajtónyílás mögött kétirányba taszították egymást, az élőhalott harcos pedig nekik rontott – és átsuhant köztük a nyitott ajtón. Drake megfordult, s mielőtt a zombi harcos szembefordulhatott volna velük, a lovag átvágta az élőhalott térdét.

A mágia által mozgatott holttest négykézláb rohant Drake felé, Chris a lovagot másolva a támadó végtagjait vágta át éles jéglövedékekkel.

Miközben felaprították a zombit, Chris benyomása egyértelművé vált számára: az élőhalottak erősebbek voltak az élőknél és több vágásba került elpusztítani őket. De harci technikájuk az élő személyek alá süllyedt.

A test már nem mozgott. Drake és Chris csak egymás lihegését hallották. Egymásra néztek, és beléptek a Tanácssterembe.

Úgy érezték, az egész Palota halálos koporsóként borul rájuk. Nem tudták, mivel kerülnek szembe a következő teremben.

De elmentek a túlsó ajtóig, és kinyitották.

Egy kővel burkolt, tűzvésztil védett folyosóra érkeztek. A folyosó bal oldalt elkanyarodott, s a kanyartól kék színű, szélén sárga díshímzésű szőnyeg vezetett tovább.

Drake már biztos volt benne: ez a folyosó vezetett a trónterembe. Ezen a díszhímzésű szőnyegen kezdtek menekülni Chrisszel.

Kövezték a kék szőnyeget. Elérkeztek egy aranybevonatú csavarodó ívekkel díszített, fehér ajtószárnyig. Chris ránézett Drake-re. A lovag bólintott. A lány nagy levegőt vett, és kinyitotta az ajtót.

Az íves tetejű kő oszlopcsarnok egyértelművé tette, hogy itt veszítették el barátjukat. Elkeseredett indulattal beléptek a trónterembe...

... s meglátták Ront!

Vezérkari ruhában a Birodalom seregszemléjét nézte az egyik ablakon át.

Éles napfény sütött rá: arca olyan volt, akár a kő. El volt szakítva az emberektől. A lent felvonulókat csak távoli, apró pontoknak látta. A tömbökben masírozó katonákon váltakozva sűrűsödtek füstként össze az őket megszállt fekete árnylények.

Chris odakiáltott neki:

- Ron!!! – Rohanni kezdtek felé a kő oszlopcsarnokban, Ron Chris hangját hallva azonnal elfordult az ablaktól.

Arcán látszott, hogy a lány feltűnése egész lelkét élettel töltötte meg. Haladni kezdett Chris és Drake felé.

- Chris! Miért jöttetek vissza? – kérdezte.

- Hogy magunkkal vigyünk! – válaszolta Chris. Ő és Drake megállt a fiúval szemben.

Ron pislogott egyet, s a szavakat kereste.

- De... én nem mehetek. – egyre inkább legyűrte a szomorúság. – Sajnálom.

Chris épp meg akarta fogni Ron két felkarját, de látta: a fiút bebörtönözte a szenvedés. Chris csak azzal segíthetett, hogy megkérdezte:

- Miért?

- Mert én már a Birodalomhoz tartozom. – felelte elkínzottan Ron. - Én sem vagyok más, mint egy árnylény... Nordakus teremtménye vagyok. Ahogy a Császár is az volt.

- Az vagy, ami mellett döntesz. – Vágta rá indulatosan Chris, támogatóan Ron szemébe nézve. – A jövőd számít, amit választasz, nem a múltad. Az pedig egyáltalán nem számít, amiről nem te döntöttél... Figyelj: minden múltbeli rosszat eltöröl az, amikor jó jövőt választasz. Azt mindig választhatod. Mindig visszatérhetsz. Ha erre van szándékod, már nem tekinthet Téged senki rossznak.

- Engem már csak a Birodalom tehet naggyá. – mondta Ron elkeseredetten. Legyőzötte.

- A valódi nagyság épít másokat, nem megfélemlíti őket, hogy ne legyenek együttérzők... Te nem a Császár vagy! Saját döntésed van! Sorsod független Ingeniusétól!

Ron nézte Christ, s beléhasított a felismerés: Chrissie elfogadta őt! Árnylényvel szennyezett múltja ellenére. Árnylényvel szennyezett jelene ellenére.

- Neked megvannak az érzéseid, félelmeid... Saját akaratod van!

- És barátaid is vannak... - tette hozzá Drake.

A falak felfénylettek, a róluk leváló fényhártyák a trón fölé sűrűsödtek, s megjelent Nordakus a trónszéken ülve. Ránézett Ronra.

- Strago Admirális! – mondta kimérten. – Térjen vissza az ablakhoz. Az embereinek Ön ad erőt és kitartást.

Ron kivonta a kardját és szembefordult Nordakusszal.

- Meneküljetek! – kiáltotta barátainak.

Nordakus megeresztett egy gyors vigyort.

- Nem mentek ti sehová! – mondta élesen. Elhúzta maga előtt tenyerét, s az aranyíves, fehér ajtajú kijáratot kitöltötte egy láthatatlan fal.

Látta, hogy Ront hiába manipulálná érzelmileg. Nyíltan kell őt összetörnie.

- Árnyszülött! – mondta lassú gúnyjal. – Öld meg őket!

Ron egy pillanatra megingott. Azonnal összeszedte magát. Védelve Nordakus és Chris közé állt.

- NEM!!! – ordította Nordakusra. – Nem vagyok árnyszülött! Ugyanolyan ember vagyok, mint bárki más!

Nordakus szúrós szemmel rámeredt, homlokát összeráncolta a koncentrációban.

S Ronból fekete füst kezdett terjengeni, körbevéve őt.

- ELÉG! NEM VAGYOK... ÁRNYSZÜLÖTT!!!

Chrisre gondolt. Szereti Christ. Nem öletik meg vele!

Koncentrált, a parancs ellen feszült, figyelmét elterelve a füstöt hasogatta kardjával. Kétségbeesetten igyekezte kipréselni magából a gyilkos szándékot, hogy megszabaduljon tőle. Önkívületben, sprintelve pördült egyet, közben kipréselte magából.

Minden rossz érzés alól felszabadult.

A többiek látták, hogy Ron pördült egyet, s lelki erőfeszítésével két árnylényt taszított ki magából két irányba. Azok a falak felé száguldtak, de lefékeztek az ütközés előtt. Megjelent vörösen izzó szemük, a társaság felé nézve.

Ron ismét látta maga körül a csarnokot. Körbenézett, s meglátta a két gomolygó fenyegetést.

- Chris! – szólt melegen zengő hangon. – Mene...

Nordakus közbevágott:

- Nagyon erős az akaratod, Ron! De minden hiába! – sujtott le hangjával. Közben érezhetően erőt gyűjtött, hirtelen mindenkire rátört a rosszullét. - Élve nem jutsz ki innen!

Nordakus kétirányba mozdította kezeit.

Chris mágikus előtanulmányai miatt rádöbbsent, a mágus mire készül.

- NEEM! - kiáltással előretört, és félrelökte Ront.

Nordakus tapsolt egyet, kezéből fénylövedék tört ki, s **ELTALÁLTA CHRIST!**

Barátai ordítottak, a lány pördült egyet, s elterült a padlón.

- CHRIS! – kiáltotta Ron és odarohant hozzá. A lány levegőért kapkodott. Ron szemébe nézett és ezt mondta:

- Ron, én... Sajnálom...

Feje élettelenül hátrabukott. Egész teste elernyed.

Ron azonnal megnézte Chris pulzusát. És hiába várt, reménykedve. Egyre rémültebbé vált.

Végül nem menekülhetett a bizonyíték elől:

Chris meghalt!

Ott térdeltek mellette ketten, és egyikük se tudott segíteni.

Ron meghallott egy hideg, számára jelentéktelen hangot:

- Hát, ugyan nem így terveztem, de így is jó. Nincs rosszabb, mint elveszteni egy közeli barátot... De sajnos nekem más dolgom van, úgyhogy mennem kell! Árnylányeim, gyertek velem!

Fény villant fel, s ez odavonzotta Ron érdektelen tekintetét. Látott egy fehér ruhás alakot a vörös székről eltűnni, fekete árnyakat fogva.

És felfogta Nordakus üzenetét, ám nem érdekelte. Visszafordult Chrishez.

Felvette őt, és követni kezdte fekete páncélos társát. Nem látta maga körül környezetét, **S NEM TUDTA AZ IDŐT VISSZAFORGATNI!**

KÉT PERCET SE KELLETT VOLNA!

...

Nindzsaként tudta, mit kellett volna tennie: magával rántania Christ. Az árnylányek elleni küzdelem legyengítette. Nem kapcsolt azonnal.

Chris, aki kihozta őt a gyötrő árnylányek alól, máris meghalt. Nem adhatnak egymásnak szeretetet. Mit tegyen most?

Öngyilkos nem lehet, mert a túlvilágon nem kapná meg jutalmul Christ. Amíg él, mindig a tőle telhető legtöbbet kell használnia ennek a világnak.

Talán rájuk támadnak az élőhalottak. Hiú ábránd. Nordakus kizárt, hogy erre utasítsa őket. Társát védve se kerülhetne a túlvilágra, Chris oldalára. Ebben nincs is joga reménykedni, mert ki kell kijuttatnia élve a Palotából.

A léghajón, a világtól elválasztva csak Chrisnek élhetett volna. De Christól meg volt fosztva. Itt ült a faburkolatú térben Chris ágya mellett, és nem beszélhetett vele. El volt tőle választva. Nordakus még a múltból is kapaszkodott belé.

Megmenthettem volna! Csak magammal kellett volna ragadnom!

Majdnem sírt a feltörő önvádtól.

S ekkor meghallotta emlékeiben Mestere, Maturo hangját:

- A bűn tudva és akarva van elkövetve. Ha bármelyik hiányzik, a lélekben nem jött létre a bűn. Mert az belső szándék, amit döntés hoz létre. Persze minden helyzetben törekedni kell az elvárható tájékozódásra, ezáltal vagyunk tisztességesek. A körülményei senkit nem tesznek bűnössé. De senkit nem is mentenek fel.

Ront erő árasztotta el: ő megmentette volna Christ. Tisztában kellett ezzel lennie: nem őrajta múlt a halála.

Eszébe jutottak társai. Sok idő telhetett el. Christ azt akarná, segítsen rajtuk. Felment a lépcsőkön, a billegés miatt kapaszkodva. Drake-t és barnaruhás férfit a fedélzeten találta.

- Mi van Chrisszel? – kérdezte a mérnökruhát viselő ember. Ron csak szomorúan nézett maga elé.

Halványan látta a tájat madártávlatból, mintha alattuk imbolyogna. Még sose látott ilyet, de nem érdekelte.

A férfiben megfagyott a vér.

- Értem. – mondta dermedten. Egy ideig hallgatott, majd eszébe jutott: - Sajnálom. – *És én hoztam vissza! - gondolta - A Birodalomba, amit szolgáltam!*

Ron a fekete páncélos lovaghoz fordult.

- Drake... Köszönöm, hogy eljöttetek értem. – A lovag leverten hallgatott. Ron a mérnökhöz fordult. - És Önnek is, uram.

- Szólítson Franknek. – válaszolt ő keserűen.

Ron a meghalt Chrisre gondolt, s hogy sok hasonló ember életét veheti el az a fenyegetés, ami őt megölte. El kell törölnie ezt a fenyegetést. Ennyivel tartozik Chrisnek.

- Figyeljetek. Nem tudom, hogy mit tervez Nordakus, de mindenképpen meg kell akadályozni.

Az eget kezdte szemlélni. Gyakran látta, hogy Nordakus ezt teszi.

- Annyit tudok, hogy valamilyen eseményre vár. De nem tudom, mire.

Drake követte Ron tekintetét. Eszébe jutottak ismeretei, amik a deklani kultúrában ragadtak rá.

- Hmm... Hátha valamilyen időfordulóra, vagy valami ilyesmire.

Ron figyelmét a válasz felkutatására összpontosította. Ezt mondta:

- Koralban van egy nagykönyvtár. Ott van a legtöbb esélyünk találni egy könyvet ebben a témában.

Társaira nézett, reakciójukat várta. Ők leverten bólintottak.

- Induljunk a Középkontinensre! - szólt Ron komoran.

Frank és Drake ismét bólintott, s a léghajó specialista elindult a fedélzeti kezelőpult felé.

Mindhárman arra gondoltak, hogy a varázsló tervének kiderítésében segíthetnek. Még ha nem is látják előre, mennyire válik szörnyűvé a nekromanta legyőzéséhez vezető út, s meddig tartanak ki rajta Ron mellett.

De Frank úgy döntött, tesz a Birodalom ellen, ami Christ meggyilkolta. Drake pedig már eldöntötte: ő többé nem elszenvedője az eseményeknek. Változtat a világon!

A nindzsa a Császári Palota irányába fordult.

- Nordakus. – mondta teljesen határozottan, vérfagyasztóan halkán. – Visszajövök, és bosszút állok Chrisért.

* * *

A vezérlőpultnál Frank felnyitotta egy nagyméretű köreszköz tetejét. Alatta egy súlyos iránytű mozgott. Megnézte, a köreszköz széléből magasodó függőleges tüskék közül melyik árnyéka mutat a kör közepe felé, így a nap állása alapján bemérte a Középkontinens Fővárosának, Korálnak az irányát.

Módosított a karok állásán, úticéljuk felé igazította haladásukat.

Az óceán fölött sikló léghajó mindhárom útítársat elvágta a világtól. Csak veszteségük lebegett a szemük előtt. Ron időnként bátorító szavakat idézett társainak Maturo Mestertől, de szavai után egy idővel mindig megújulva tört fel bennük az önvád. Ezt nem enyhítette eléggé az sem, hogy egymás számára társaságot nyújtottak.

Frank a felhőket nézte, és megszólalt:

- Sajnálom, de muszáj egy hadikoporsóba tenniük Christ, hogy ne fertőzzön össze minket. A raktérben vannak koporsók.

Ronnak a szíve szakadt meg, de egyet kellett értenie. Ezt mondta:

- A koporsót hozzuk fel a lakósintre, nem vesszük Christ a rakományok közé.

- Egyetértek. – zengett Drake hangja.

Ron úgy érezte, összeomlik. Felállt, s a lépcső felé indult. Drake követte.

A hálósoba előtti étkezőbe vitték a koporsót, és óvatosan behelyezték Christ. Miután leszögellték a koporsó fedelét, Ron összeroskadt mellette és sírt. Egy koporsóba volt zárva az életét megmentő lány, holtan. Intett Drake-nek, hogy hagyja ott. A lovag arra gondolt, hagyja Ront megélni érzelmeit, nem kezdi vigasztalni. Leverten távozott.

Ron hosszú idő múlva kimerült, s szétnézett a mozdulatlan étkezőben. A koporsót már rögzítette Drake-el. Itt nem maradt dolga. Visszament a fedélzetre, hátha valamiben segíthet társainak.

Létfontosságú volt, hogy ne örüljenek meg. A hajó kezelését se tudták akkor végezni. Ezért megállapodtak, hogy a kisebb szigeteken is kivétel nélkül kikötnek, s beszélnek a földi emberekkel.

Egyetlen szigetet se láttak a láthatáron. Drake az eget nézte, és megszólalt:

- Ron... Deklanban hallottam arról, hogy hegymélyi kristályok meg nem történtté tudják tenni a halált. De a részleteket nem tudom. Csak annyit, hogy a feltámasztott ember ismét természetes haláláig él, s nem jelenik meg rajta a természetellenes torzulás. A Világegyetem nem tiltakozik az ellen, hogy ismét élnek.

Ron szeme egy pillanatra felcsillant, de mosolya már reménytelen volt.

- Koral Könyvtárában van a legtöbb tudás összegyűjtve a világon. Ezügyben is ott kell kutatnunk, mert a mágiának is az a legkiterjedtebb könyvtára. Ezt onnan tudom, hogy szüleimmel a Középkontinensen éltem, s utána ugyanazon a földrészen végeztem el a nindzsa képzést.

Ront remény töltötte el azt illetően, szembe kell-e szállniuk Nordakussal. Az volt a benyomása, nem a hatalomvágy útját járják ezzel. Mert Chris feltámasztásának útjával egybefonódott, ami felé kutatásuk vezette őket.

Kutatás a legendák után

Frank elmondta útítársainak, hogy a Középkontinens légvonalban három nap távolságra van, de a viharfelhők haladása miatt bármikor szükséges lehet kerülőutat tenni, ezért öt nap úttal reális számolniuk. A viharok ellen Drake és Ron felváltva őrködött éjszaka, szigeten kikötni azonban csak a harmadik napon tudtak. Itt Frank tanácsára minden módosítást elvégeztek a léghajón, ami egyértelművé tette, hogy nem a Birodalmat szolgálja és senkire nem jelent veszélyt.

A halott lányt szállító léghajó az ötödik nap hajnalban áthaladt a Középkontinens partjai felett, s egészségesen fénylő, színes tetejű házakból álló falvak fölött haladt el. Délelőtt a léghajó már a Főváros felé közelített. Faroktollára festve immár az Ellenállás szimbóluma virított: a Fehér Állarc. Alsó zsaluablakai mind nyitva voltak, így át lehetett látni a hajótesten: egyetlen ágyú se volt rászelve. Ron nem tudta, a Korali Őrség rájuk lö-e, visszafordítja-e őket. Ha merénylettől tartanak, rájuk támadnak.

A Korali Őrség valójában varázsgömbbel már átvilágította az egész hajót, s majdnem félkész állapotából, valamint készleteinek hiányából kikövetkeztette, hogy szökevények utaznak rajta. Ellenőrzés nélkül engedték őket eljutni a légikikötőig.

Frankot hirtelen szégyenérzés borította el: meglátta a Korali Léghajókikötőt, s ez sokkal nagyobb és bonyolultabb volt, mint a Birodalom egyetlen, gigászi, földalatti légikikötője. Hatalmas leszállórekeszeket fogtak körül vastag fedett folyosók, s a vámőrség kapuin lehetett csak az elkerített folyosókra belépni. A legváltozatosabb árukat pakolták ki a leszállórekeszekben parkoló léghajókból, akár egy óriási piacon.

S a Korali Léghajók! Aranylő felületükön irányváltásukat előrejelző színes vonalak futottak végig, s ovális felszínükön ezernyi mérőszerkezet kapott helyet. A fedélzetet állítható árnyékolótáblák védték a napfénytől, s a pilóták mágikus segédszakokat viseltek.

A léghajók fedélzete tele volt eszközzel, az alattuk lévő szintek ablakait díszes függönyök borították belülről.

Frank arra gondolt, ilyen úrhajókat a Császár parancsára sohasem építettek. A Birodalomban masszív monstroomokat dobáltak össze, amiket ő egyedül is karban tarthatott. A Középkontinensen egyértelműen odafigyeltek az építők kezük munkájára: teljes szívből alkottak. Mert maguknak építették, vagy a lehetséges vásárlóikat kellett elbűvölniük versenytársaik ellenére.

Ezek nem a katonaság léghajói voltak: utazókat, tudósokat és kereskedőket, vagy portrékáikat szállították szerte a kontinensre. A Birodalomban csak a Császár parancsára utaztak léghajón, s katonai küldetést hajtottak végre.

A Frank által vezetett Birodalmi Léghajó nagyobb volt, mint az aranylő kereskedőhajók. Franknek problémát okozott, hogy fényjelzések nélkül kellett keringenie, miközben eléggé nagyméretű leszállóhelyet keresett.

Vajon melyik hajó élne túl egy karambolt? – gondolta - „Többet észzel, mint erővel!” tartja a mondás, viszont megváltozott a világ a Birodalom és a Középkontinens közötti utolsó háború óta.

Végül látott egy elég nagy, s kieső parkolóhelyet, és leszállt ott. A díszollas ruhájú vámőrök azonnal előjöttek, hogy fogadják a léghajót. Amint Ronék kiléptek a hajótest ajtaján, meglátták magukkal szemben az őroket.

- Üdvözljük Önöket Koralban! – szólt a vezetőjük, akinek vállán a kék papagájtollakon felül egy vörös is volt. – A gyülekezetek és az önkormányzat segítségnyújtó fogadóépületeit rögtön megtalálják a légipterrel a városba lépve. – mindhárom útítárs nagyot nézett. - A léghajót egy nap alatt teljesen helyrehozzuk, fegyverek nélkül. Reméljük, talpraállás után kereskedőink között üdvözölhetjük Önöket!

Ron lépett előre, mert ő ismerte a Középkontinensi kultúrát.

- Köszönjük. – mondta. – Talpraállásunkat Koralnak köszönhetjük, ez mindig húzni fog afelé, hogy barátsággal legyünk iránta. Engedelmeinkkel szeretnénk indulni a városi könyvtárba.

Az őrok bólintottak, vörös tollas vezetőjük így szólt:

- Északi irányban léphetnek a városba a legszélesebb főfolyosóról, amit nyugatra érnek el.

Ron vezetésével Frank és Drake megindult a belépőkapu felé.

- Fel se írják nevünket? – kérdezte barátaitól Frank.

- Itt nem aknázták alá tervszerűen a bizalmat. – válaszolta Ron. – Hosszú idő óta kialakult az emberekben, hogy segíthetnek egymáson, munkájuk pedig minősíti őket. Az Északi Császárság vélekedése megbukott: nem a hatalomvágyat hozta létre az emberekben, hogy megbízható közösségek tagjai.

Az ablakos őrszobában ülő vámőr intésére áthaladtak a belépőkapun, majd Ron társait vezette az árnyékolt és esőtől védett folyosórendszeren keresztül Koral irányába. Időnként ki kellett kerülniük a gurulólapokon szállított árukat. Megtalálták a széles főfolyosót, s észak felé haladva eljutottak a fehér sziklából épült városfalig. A kapun át beléptek a légipterre, ahol a legváltozatosabb gyümölcsöket és árukat látták pultokra rakva, amik fölül színekből mintákat alkotó cserepes tetők borultak. Ron tovább vezette társait észak felé.

Úticéljukról észébe jutott Chris. De nem kellett erőlködni, figyelmét könnyen lekötötte a környezet, amin át kellett haladniuk.

- A Könyvtár a város északi részén épült Palotát tölti meg. – mondta Ron. - Frank, látni fogod, hogy a Középkontinens sem egységes. Sokféle ember él itt.

Frank és Drake csak ámult a pultosok áruin. Soha nem láttak ennyi vagyont egy helyen, s szépségük, összetettségük, igényességük is páratlan volt. Réz- és fémpikkelyes, valamint mintás védőkesztyűk, zenélő díszdobozok is a kínálat részei voltak. Frank tekintetét a virágmintás tányérok is lekötötték: a Birodalom alattvalójaként korábban csak egyszerű fehér tányért vehetett.

A pultok között egy tollas-leveles természeti ruhákba öltözött sámán botját feltartva kiabálta:

- Az tart életben mindannyiunkat, ha törődnek velünk! Pénzért csak addig vásárolhatunk, amíg az eladó munkaideje tart! Egymást keressétek, ne a fényes tárgyakat!

- Közhelyek. – kommentálta Ron, miközben haladtak északra.

Frank szeme ragyogott.

- A nagy igazságok mindig közhelyekké válnak. Attól még nagy igazságok maradnak.

Ron belegondolt, s igazat adott a mérnöknek. Ha követnék az emberek, amit már tudnak, sok szenvedést elkerülnének. Kis közösségekben lehetőségük van érdemben fejleszteniük gondolatvilágukat.

Közeledtek a következő fehér városfalig. Miután átléptek kapuján, meglátták a segítségnyújtó épületeket egy tiszta vizű szökőkút körül.

A szökőkútnál koldusok hallgatták egy napformájú papírlapot függőlegesen a fején viselő sámán szavait.

A szökőkúton túl a lakott településrész terült el. A házak íves ablakai és színes tetői élénk látványt adtak.

Az út mozaikkövekből volt kirakva, szándékosan hézagokat hagyva a fűnek. Árnyékot adó gyümölcsfák és színes virágok sora szegélyezte az utakat. Frank a növényekre nézve ezt gondolta:

Ha egy ilyen helyre egy birodalmi alattvaló beszabadulna, annyi virágot vinne magával amennyit tud, hogy eladja otthon. Itt senki le se tépi őket.

Ront úzte célja, Chris megmentése, ahogy a Mindenek Házán is ez hajtotta keresztül. Sokszor járt átutazóként Koralban, de elsősorban térképekből és beszélgetésekből ismerte a várost.

Drake még nem látott akkora várost, mint Koral. Lenyűgözte a települést több védelmi kerületre osztó masszív városfal, s a számtalan szakmához tartozó épület is. Rajongó csodálatot érzett a város iránt.

Most már fölfelé haladt útjuk, a hegyek által körbezárt völgyben. Meglátták északon tornyosulni a kupolás Palotát, aminek egészében a Könyvtár terült el. Közeledtek a Palota kertkapuja felé, ami fölött cirádás betűkkel virított a *Könyvtár* szó.

Drake oldalra nézett, s az egyik házon ezt a feliratot látta:

„Jósda”

„Segítünk kifürkészni jövőjét!”

Drake a fekete hajú fiúhoz fordult:

- Ron, talán ők meglátnak mégvalamit, ami az ügyünkhöz tartozik.

- Tőlük kíméljen meg a jóég. – morogta Ron. – Hogy mi van a másik lelkében, azt csak a másik megnyilvánulásai alapján tudjuk meg. Hogy milyen sorrendben jönnek a kártyák, hogyan állnak a bolygók, hogy gomolyog a varázsgömb, az mind az anyagi világ. Nem vegyül a kettő. Minden vallás csalónak tekinti a jóvendőmondókat, mert a felszínből indulnak ki, nem a rejtett szándékból. Ők a felszínes hasonlóságokat kötik össze, amik valójában nem függenek össze. S aki vélt többlettudás alapján késlelteti saját cselekedetét, vagy előrehozza, szinte mindig elbukik. Mert az alapján kell cselekednie, amit lát, felelőssége látókörein nyugszik. Hogy mit lát helyesnek, ne módosítsa alaptalan állítások miatt.

Ron meglátta a sziklás fal tövében El Trano házat és üzletét.

Donald ráér. Chris az első.

Elhaladtak néhány koldus mellett és beléptek a Könyvtárt határoló vastag, fehér városfal kapuján.

Oldalt is futó, hűvös kőfalak által határolt botanikus kertbe érkeztek, ami tele volt ültetve apró virágú színes gyógynövényekkel. Kék taláros mágusok gondozták a virágokat. Az egyik mágus élénk tekintettel köszönt nekik.

- Legyenek üdvözölve a Fűszernemesítő Nagykertben! Remélem, megtalálják a Könyvtárban, amit keresnek! Ennél nagyobb könyvtár sehol sincs!

Ronék barátságosan visszaintettek, majd továbbhaladtak a kert közepén futó, fehér mozaikkövekkel hézagosan kiépített füves úton, végül elértek a Palotakapuig.

Beléptek, s egy színes mozaikpadlójú, díszmintás falikárpitokkal borított, a tartóoszlopokból induló plafonívek csúcsainál drágakövekkel díszített, tágas és hűvös csarnok szélére érkeztek. Faragott fakorlát választotta el őket a csarnok belsejétől, amit könyvespolcok sorai töltöttek meg, rájuk guruló fémlétrák voltak függesztve.

A fakorlát egy pulthoz vezetett, ahol könyvtárosok fogadták a belépőket.

Ronék sorba álltak, s végül az egyik könyvtáros elé érkeztek. Ő egy fiatal lány volt, világos, de letisztult ruhában.

- Üdvözlöm Önöket, Kate Ursin vagyok. Először lépnek a Könyvtárba?

- Igen. – válaszolta Ron.

- Ez esetben tájékoztatom Önöket, hogy nálunk, a fogadó könyvtárosoknál szükséges megadniuk, milyen témában keresnek információt, s mi a téma termében lévő szakértőhöz irányítjuk Önöket. A Könyvtárat a Korali Piac tartja fenn, ezért használata heti három belépésig ingyenes.

- Köszönjük. – válaszolta Ron - Két téma érdekel minket: az Életkristály, és a közeljövő jelentős időfordulói, főleg amik hódításokkal kapcsolatosak.

- Máris keresem... - a fiatal hölgy többször lapozott az előtte lévő vázlatpontok között. – Hatalom, mágia... történelem kezdete... emberiség lázadása a Sárkányok ellen... Életkristály... megvan: a Mágia Hatalomtörténete feliratú teremben tud a szakértőnk, Edon Tranquil tájékoztatást adni. Késedelem nélkül elérhető, jelenleg nincsenek nála látogatók. Tranquil úr az életmágiák és a történelmet megmozgató harci mágiák szakértője. Azokban az ősi mítoszokban is jártas, amik ezeket a témákat tárgyalják, de olyan régiek, hogy keletkezésük korának valódi országait, eseményeit már nem ismerjük.

A hölgy rámutatott a terembe vezető széles, barna szőnyegre.

- Ezen a folyosón haladva keressék „A Mágia Hatalomtörténete” feliratú, szekrény sorok által elkerített szekciót. A nyolcadik tágas terem lesz az.

- Köszönjük. – bólintott Ron elszorult torokkal. Vezetni kezdte társait. A szőnyeg magas könyvespolcok között haladt, két oldalt tágas terekre nyílt, amiket könyvszekrények kerítettek el a csarnok többi részétől.

Ronék olvasták két oldalt a homlokfákra írt szekcióneveket, s a témák termeibe is benéztek.

A legelső terem círádás felirata az alábbi volt: „1/A Asztronómia – közeli, mozgó égitestek”. A teremben színes, belülről világító üveggömbök keringtek a levegőben egymás körül, a naprendszer bolygóit és holdjait szemléltetve. Ronnak könnybe lábadt a szeme.

Chris hogy élvezné ezt a helyet!

Rádöbbsent: Chris élvezheti majd! Ha sikerrel járnak, utána elhozhatják őt ide. És sikerrel kell járniuk. Ha van megoldás, meg kell találniuk.

Az átellenben lévő szoba felirata a következő volt: „1/B Asztronómia – távoli, állónak látszó égitestek”. Ezek nehezebben voltak kutathatók, mozgásukat is csak később fedezték fel. Ronék benéztek a szobába: itt térben keringő fénylő pontok szemléltették a galaxist.

Tovább haladtak a barna szőnyeggel borított folyosón.

A termék fokozatosan közelítettek az emberek országaihoz és egyre kisebb méreteket tanulmányoztak. Ronék elhaladtak a glóbuszokat és térképeket tartalmazó termék között, majd a természeti földrajzra épülő gazdasági és technikai könyvszekció mellett. Ez utóbbi arról tárolt szakkönyveket, hogyan lehet a természet változásait követve időre elvégezni a földmunkákat, s hogyan lehet a napszakoknál részletesebb időmérést pontosan megvalósítani.

Az ötödik szobában az anyag apró részeinek összekapcsolódását mutatták lávalámpák, bennük mágikusan összekapcsolt, különböző színű viaszokkal. A szekció tárgyalta a jelenkor technikai megoldásait, s jövőbemutató fejlődését, amennyire kimerítően emberileg be lehetett mutatni. A hatodik szoba már távolodott a múlt és az ismeretlen felé: itt őslények csontvázai voltak kiállítva, s egy glóbusz jelezte, melyik kontinensen ásták ki őket.

A hetedik szoba áttért a csak gondolatokkal tanulmányozható filozófiára és erkölcsre: az egészséges alapgondolatok gyűjteménye volt.

A nyolcadik szobához érve meglátták „D/2 - A Mágia Hatalomtörténete” feliratot. Ron sejtette, hogy ebben a szobában a megértés keveredik az erőszakkal, a káoszban rendet tevést akár erőszakkal is megkísérlők történetei szerepelnek. A kilencedik terem feliratára egy futó pillantást vetett: „D/3 – Átkok, káosz és világpusztítás” – Ron megborzongott. Belépett a nyolcadik terembe, társai követték.

Az egyik sarokban vízszintesen lebegő hosszú üvegcsék mutatták be a mágia ellentétpárjait: az egyik üvegvégben például tűz, a másikban jég keletkezett. Gyógyító fény és sebző sötétség. Parazsat az üveg közepére taszító lebegésbűbáj és az üvegfalra szívó vonzóbűbáj.

A terem másik sarkában egy kék taláros, vörös szakállú mágus élénk tekintettel olvasott egy asztalnál, amit színes szövésű székek vettek körül. A belépők zajára érdeklődve felnézett és felállt.

- Üdvözlöm Önöket! – szólt derűsen. – Edon Tranquil vagyok. Miben segíthetek?

- Üdvözlöm. – mondta Ron. – Előre is köszönjük segítségét. Én Ron Strago vagyok, lovag barátom Drake Karson, mérnök barátom Frank Daren. Az Életkristályok felől szeretnénk érdeklődni: léteznek-e még, s ha igen, milyen helyszíneken. Arra is kíváncsiak vagyunk, közelít-e olyan időforduló, ami a mágikus hódítás veszélyének teszi ki a világot.

A mágus szeme felcsillant.

- A két kérdés összefügg. – válaszolta. – Ha megfelelő, szóban elmondom, amit szükségesnek tartok tudni róla, s utána leírom a további szakirodalmak címeit.

A mágus belépett a nagyobb térbe, az ablakon át kinézett a fényre, majd lendületesen járkálni kezdett.

- Az Életkristály Legendájával kezdem, ami egybefonódik a Sárkányok Legendájával. A kettő együtt része az Emberiség Lázadása alaptörténetének, egyik legrégebbi legendánk.

Sarkain megfordult és a társaságra nézett.

- Ez hosszú beszámoló lesz. – elfolytott egy nevetést. – Foglaljanak helyet. Köszönöm. A legenda a következő:

Az emberiség eredetileg békében élt a Sárkányok felügyelete alatt. A Sárkányok tanították az embereket, hogyan kerüljék el a betegségeket, mely növények a gyógynövények, amikből gyógymódokat kísérletezhetnek ki, hogyan készíthetnek a fémből evőeszközöket, stb.

Az embereknek azonban egy idő után elégük lett abból, hogy a Sárkányok őrizték őket, és ők mondták meg, mit helyes építeni, és milyen eszközöket megengedett kifejleszteni. Az emberek önállóan akartak kísérletezni, hogy megtudják, mi jó és mi rossz. Elkezdtek a Sárkányok útmutatása nélkül alkotni: az evőeszközök mintájára kardokat készítettek, a tűzijáték alapján ágyúkat, a növényekből mérgeket, s az önjelölt embervezetők egyszerre tagadták meg tudásuk megosztását, és ígérték követőiknek, hogy a dicsőségbe vezetik őket. A Sárkányok csak hatan voltak, így nem tudták megakadályozni ezen zsarnokok hódításait. De tovább tanították az embereket arra, hogyan tudtak a legtöbbet segíteni társaikon, miközben a zsarnokokkal a legkevésbé szállnak szembe.

Kezdetől fogva hat sárkány tevékenykedett, ők voltak az Emberiség Őrzői: a Tűzsárkány, a Jégsárkány, a Bronzsárkány, a Kristálysárkány, a Levélsárkány és a Tollsárkány. A zsarnokok uralma idején továbbra is tanították a távoli alattvalókat.

A zsarnokok nem örültek, hogy a sárkányok legalább az elégedetlenséget csökkentik, mert féltek, hogy ha a tanítások eléggé elterjednek, nem marad követőjük. Ezért közvetlenül fellázdak az Őrzők uralma ellen. Sárkányt azonban közönséges fegyverekkel nem lehetett ölni, mint amilyen a számszerj vagy a nyílpuska. A mágusok hatalma is kevés volt ehhez.

Azonban az Első Zsarnokok mágusai megalkották a Sárkányvértet, amiket minden létező mágiával átítattak, elsőprő erő sugárzott róluk. Ezeknek már elég nagy hatalmuk volt a Sárkányok elpusztítására. A vértékből sokat készítettek, mert a zsarnokok katonáikat küldték fellelkesítve a sárkányok ellen, saját életüket nem kockáztatták.

A Sárkányok azonban olyan erővel támadtak a harcban, amivel könnyen elpusztították az embereket. Az egyik sárkány tüzet fújhatott, a másik jeget, de karcsapásaikkal, vagy farokcsapásaikkal is egyszerűen a levegőbe repíthették az embereket, akik utána nyakukat törve zuhantak a földre.

A Zsarnokok seregei elbuktak. Ekkor az Uralkodók arra utasították az őket szolgáló mágusokat, hogy fejlesszék ki a vértet viselő harc közbeni folyamatos gyógyítását. A mágusok sikeresen megalkották az Életkristályokat, a katonák megkapták ezeket vértjeikhez. De ha csak egy vért marad meg, segítségével könnyen teljhatalmú zsarnokká lehet válni az egész földön, még ha csak egy közkatona sárkányvértje is ami megmaradt. Az Életkristály ráadásul örök életet adna a zsarnoknak. Ezért mind a hat sárkány

összegyűlt, s megkezdték hadjáratukat: az összes sárkányvértet és életkristályt elpusztították, főleg az őket viselőik ellen küzdöttek. A vérték készítőit és a megalkotásukat leíró feljegyzéseit is elégették. Ez alkalommal a legerősebb vértéket viselő Zsarnokokat is megtámadták és megölték, mert ők maguknál is tartottak Életkristályokat.

Az Életkristályokat és elkészítésük feljegyzéseit szintén elégették, bár egyes legendák szerint néhányat magukkal vittek, más Életkristályokat pedig készítőik rejtettek el.

A Levélsárkány és a Tollsárkány életét vesztette a hatalom páncéljai és kristályai ellen indított végső hadjáratban.

A túlélő négy sárkány egyetlen, legmagasabb rangú vértet hagyott meg, hogy olyan embernek adhassák, aki méltó rá, ha világhódító zsarnokkal kellene szembeszállni. A Sárkányok ezután kivonultak az emberiség életéből, távoli helyeken szálltak meg. De annyira továbbra is védtek az emberiséget, hogy az egyetlen vértet magukkal vitték, s darabokban őrizték a világon elszórva, hogy az emberek ne hozzassanak létre önmaguk számára börtönt.

Őnök azt kérdezték, hol lehet találni Életkristályt: az ősi feljegyzések szerint nagy hű szükséges ahhoz, hogy a Kristály hosszú időn át fennmaradjon. A Bronzsárkány pedig ismert volt arról, hogy a meleg égtájakon szeret tanítani. A Tűzsárkány állítólag átvette a Levélsárkány helyét a Krante-erdőben, de ő is bármédig képes megőrizni egy Életkristályt.

Ron úgy érezte, keserűség tölti el, helyzetéből nem tud szabadulni.

- Fel lehet támasztani embereket az Életkristállyal? – kérdezte, végső esélyként.

A mágus rápillantott.

- Igen. – bólintott lazán. Ront meleg, intenzív véráram töltötte el. – Az Életkristályokat eredetileg a Zsarnokok rokonainak feltámasztására alkották az őket szolgáló mágusok, ismét a Sárkányok tilalma ellenében. A Sárkányok szerint csak az elhunytakat fosztották meg a további lelki fejlődéstől azért, hogy visszarángatták őket erre a világra. De a Zsarnokok teljhatalmat akartak: rokonaikhoz se akartak alkalmazkodni. Ezért végül kivégeztették a feltámasztottakat, az Életkristályokat pedig immár csak maguk és seregeik életbentartására használták.

- Hogyan lehet egy Életkristállyal feltámasztani valakit? – kérdezte Ron. Lábai megfeszültek, csuklóját másik kezével szorította.

Tranquil úr a válasz keresésére koncentrált emlékeiben, közben karjaival néhányszor meghajtotta a levegőt, felfrissítve magát. Végül ezt mondta:

- A legendák szerint a halott mellére kell helyezni a fehéren világító életkristályt, s a feltámasztást végzőnek szeretettel kell gondolnia az elhunytára, miközben az elhunyt arcába néz. Amíg valaki képes erre, addig visszahozhatja vissza a halálból az elhunytat, aki azonnal egészségessé válik. De az Életkristály csak egy Sárkányvérttel együtt használható, vért nélkül senkinek nincs elég hatalma ahhoz, hogy feltámasszon valamit. A Sárkánykard nélkül is képes a vért feltámasztani bárkit – ez minden legendában közös, tanulságokat szoktak belőle levonni.

Ron gondolkozott: a Krante-erdőbe menjenek, vagy a Dhoran-kontinens sivatagi hegységének izzó barlangrendszerébe? Feltette az utolsó kérdést:

- Hogy néz ki egy Életkristály?

A mágus barátságosan Ronékra nézett, s máris mondta:

- Nagyméretű, átlátszó, és fehéren világít. De senki nem találkozott ilyen kristállyal, csak a legendák őrzik emlékét, ha egyáltalán létezett. – megértően csóválta fejét. – Egyetlen hiteles feljegyzés sincs arról, hogy embert sikerült volna visszahelyezni az életbe. A feltámasztásmágia néhány percre képes erre, de az Életkristályról szóló ősi mítoszok szerint a feltámasztott ismét természetes haláláig él, és egészséges: a természet nem tiltakozik az ellen, hogy ismét életben van.

A legenda konkrétan megőrizte az Életkristályok megjelenését. De ilyen kristállyal se tudunk feltámasztani soha senkit. Igaz, az általunk ismert világító kristályok fennmaradnak forró levegő nélkül is.

A Sárkányvértet is meg kell szerezni!

- Hol őrzik a sárkányvértet a sárkányok? – kérdezte Ron.

A mágus azonnal válaszolt:

- Maguknál tartják darabjait. De mindegyik sárkány hozzáállása sérült az emberekhez, általában kérdés nélkül megtámadják a látogatókat. Az északi, havas szigeten lakó Jégsárkánynak ezt a tulajdonságát, egyáltalán létét frissebb, hiteles feljegyzések is megerősítik. A Törpöket viszont továbbra is tanítja a Kristállysárkány. Akik hisznek a legendákban, azok szerint lehetséges, hogy ő bátorítja a törpöket a kereskedelem kiterjesztésére: ezáltal tervezi ismét kiterjeszteni a békét az emberiségre.

Az aranyszínű sárkányvért négy darabból áll: a Sárkányvértből, a Sárkánysisakból, a Sárkánypajzsból és a Sárkánykardból. Négy sárkány maradt, az ősi feljegyzések szerint írásuk idején mindegyik őrizte valamelyik darabot.

Tehát sárkányok és a forrongó földmag állja utunkat Chris feltámasztásához. Rajtuk kell átküzdenünk magunkat.

A mágus szétnézett a társaságon.

- Második kérdésük pedig az időfordulókra vonatkozik.

Drake megdöbben, hogy a mágus még ezt is fejben tartotta. Remélte, hogy Ron hitelt ad az Életkristályról szóló szavainak, bár biztos volt benne, hogy a fiú bizonyíték hiányában is mindent megtesz, hogy megszerezze a Kristályt és a Vértet. Tovább hallgatták a varázslót:

- Egyetlen időfordulóról tudunk, s erről a Létsíkok könyve ír. A kódex szerint – Tranquil egy távoli könyvre bökött - a világ több párhuzamos létsíkból áll, ezek egymás körül keringenek egy nagy rendszert alkotva. Átfedés a létsíkok között, kapcsolódási pont nem létezik, de amikor létsíkok nagyon ritkán közel kerülnek egymáshoz, akkor magasan képzett varázslócsoportoknak sikerült kaput nyitni a közelivé vált létsíkra. Csak ekkor lehetséges a kapu létrehozása. Néhány létsíkot így már felfedeztek, de a többit még nem ismerik.

Kétezer éve, 3312-ben egy magas máguscivilizáció létsíkjára nyitottak kaput, ami univerzumunktól eltérően nem gömbvilágokból áll, hanem sajtuniverzum: tömör föld lyukait világítják be középen égitestek. Nem az űrön átsuhanva, hanem ásva lehetne másik lyukak növényekkel borított felületére eljutni.

A létsík mágusai megígérték, hogy 1000 év múlva, amikor már saját világuk gondjait megoldották, segítenek világunk gondjait is megoldani. Az a létsík úgy kering, hogy pont ezer évente lehetséges kaput nyitni rá.

Idén lesz az 1000 éves évfordulója annak, mikor Emual Trailne vezetésével, 4312-ben három mágus másodszor nyitott kaput arra a létsíkra. Kiderült, hogy addigra már elpusztították az Árnyak. Sokan azt feltételezik, a létsík mágusai kerestek egyre erőszakosabb módszereket minden probléma megoldására, s végül gátlástalan, izzó indulatból álló árnylényekké váltak. Hiszen eredetileg az Árnylények se lehettek rosszak. Persze az is lehet, hogy egy korábbi létsík élőlényei váltak az Árnyakká, s a máguscivilizáció világát már invázióval hódították meg.

Bár a kapunyitáskor a három mágus meglátta a pusztulás képeit, mégis teljesen megnyitották a kaput a rom-univerzumra, mert az onnan sugárzó nagyon erős mágikus rezgéssel akarták teljesen felvirágoztatni világunkat. Ekkor újabb dolgot kezdtek észlelni: a terjeszkedő Árnylények minden űr-univerzum égitestjeiből, sajt-univerzum lyukainak felületéből, felhő-univerzum színes áramlataiból kiszívják az energiát. Nem adnak semmit a létsíkoknak, csak élősködnek rajtuk. Ezért kénytelenek mindig új világokra vándorolni. De céljuk pontosan a pusztítás: a fekete árnylények élvezik, hogy egyre kevesebb világ létezik miattuk.

Amikor a három mágus megnyitotta a kaput, özönlenni kezdtek belőle az árnylények, hogy ezt a világot is elemésszék. Két mágust megöltek, a harmadik halála előtt megpróbálta lezárni az átjárót, de csak félig sikerült neki.

Hőstette ellenére sötét árnyék vetül személyére: az összes, ősi volta miatt a konkrétumoktól már elszakadt legenda fenyegető erőként írja le a harmadik mágust. Sorsáról több történet is kering: például lehet, hogy még most is arra vár, hogy megnyissa az átjárót, és követőket toboroz. A szóbeszéd szerint két árnylény is megszállta őt: ezáltal örök életűvé tették, de közben gyötrik őt, egyszerre töltve meg elégedetlenséggel és hatalomvágygal. Más korabeli hiedelmeket is megőrzött a kódex: hogy az Árnylényektől hatalmat nyerni kívánó varázslóközösségek tovább éltek, és várták annak az időnek az eljövételét, amikor az Árnyak szolgálatába állva uralhatják az emberiséget.

De arról már elveszett a feljegyzés, pontosan melyik napon nyitotta meg a három mágus a kaput.

- Megvan a kapcsolat, Ron! - szólt Drake - Nordakus valószínűleg kaput akar nyitni az Árnyak létsíkjára... Ez nem történhet meg!

- Akkor viszont hogy lehettek neki már a nyitás előtt árnyharcosai? – tűnődött Ron.

- Nordakus, a Birodalmi Főtanácsos? – kérdezte felélénkülve Tranquil. – Erről értesíteni fogom a Főtanács lakóövezetemhez tartozó képviselőjét. Tudjanak arról, ha veszély üti fel fejét... Egyébként Trailne mágus segédjét is Nordakusnak hívja a legenda.

- NORDAKUS??? – kiáltott döbbenetben mindhárom vendég. Ron szétnézett barátain.

- De... 1000 évet nem élhetett...

- Talán mégis... - szólt Frank - Ennek csak úgy tudunk utánajárni, ha visszamegyünk. Azt biztosan tudjuk, hogy erre az időfordulóra vár. Tehát az Árnylények létsíkjáról támogatást szerző mágusok nem haltak ki, egy kis csoportjuk továbbra is rejtőzködött.

- És Nordakus most visszatér, hogy leigázza a világot. – következtetett Drake.

- Ha ő az örök életet kapott mágus – mondta távolba meredve Ron -, Nordakust valószínűleg a benne lakozó másik lélek jelenléte folyamatosan gyötri, bármekkora hatalomra is tesz szert. Ezért is elégedetlen.

Tranquil így szólt:

- Ez esetben beszámolok Önöknek mindenről, amit még tudok a harmadik mágusról: az egyik mítosz szerint őt eredetileg Aventurin-nak hívták. Minden rosszat ki akart úzni a világból, hogy az emberek testvériségben éljenek, halhatatlanként. Ezért a sötétséggel szállt szembe, az fölé kívánt nőni. Szándékosan hagyta nyitva félig a kaput, hogy megcsapolja az Árnylények indulatból álló energiáját. Az árnylények azonban kihasználták uralkodásra vágyását. Lelkét megmérgezték, s idővel elérték, hogy módosítsa világképét: ő végül befogadta magába a Legfőbb Árnylényt, a Zuhanást, hogy cserébe bármilyenné átformálhassa a világot.

Ron ezt mondta a szakértőnek:

- A fekete árnylényeket uraló jelenkori mágus átvette az Északi Birodalom felett az irányítást. Ismer vele szembeszállásra vállalkozó személyeket?

- Akik komolyan vehetőek, azok nem hisznek ezekben a több ezer éves mítoszokban. – válaszolta Tranquil.
– A többieket nem tartom tanácsosnak összetoborozni.

Ron kénytelen volt igazat adni a mágusnak. Csak az hihet Nordakus árnylényeiben, aki már látta őket. Az elhivatott térítőknél csak az értékrendje tért el az átlagtól, nem indulnának hadba bebizonyítatlan ellenséggel szemben. Láthatatlan ellenségük az ellenségeskedés és a szenvedés. Akik pedig a kilátástalanságból kitörve, a hírnévért harcba szállnának Nordakus ellen, azok eleve nem megbízhatók. Valószínűleg kárt se tudnának tenni a nekromantában, de Ronékat veszélyeztetnék az összezapáskor.

Nekik kell szembeszállniuk a nekromantával. Maturo Mester csak nindzsaiskolát tart fenn, de soha nem toborozhatott.

Ron felállt.

- Tranquil úr – kezét nyújtotta felé – köszönjük előadását.

- Őszinte részvétem, ha elveszítettek valakit. Kívánom, hogy egészségben éljék le életüket. Hiszem, hogy a túlvilágiak is ezt kívánják.

- Köszönjük. – mondta Ron.

Tranquil kezét fogott mindhármukkal, s ők elindultak a Könyvtár kijárata felé. A portához visszaérve megköszönték a könyvtárosnő segítségét, s kiléptek az épületből a fénybe.

Egy ideig haladtak a botanikus kert fehér mozaikköves kivezető útján, majd Ron vezetésével letértek az egyik vékonyabb, fehér köves útra. Végül megálltak egy árnyékot adó fa alatt. Itt megbeszélték, milyen cselekvéssorokat választhatnak.

- Először keressük meg a sárkányvértet és a kristályt, és támasszuk fel Christ. - mondta Ron. - Csak utána szóljunk a veszélyről Koralban. Így megakadályozzuk, hogy ők küldjenek csapatokat a páncélzat

darabjaiért, s utána meggátoljanak minket Chris feltámasztásában. Lehet, hogy azzal érvelnének, nem tehetik kockára a páncél épségét egyetlen személyért.

- Rádadásul a fellépésre is könnyebben rávesszük őket, ha a vérttel érkezünk. – mondta Drake.

- Ron! – szólt a lovag. – Én is hallottam Deklanban a legendák egyik változatát. Ebben a változatban is szükséges a Sárkányvért az életkristályok működésre bírásához. A vértzetet a Sárkányok a világon azért rejtették el szétszórva, hogy a zsarnokok ne szerezhessenek örök életet. Amikor az életkristályokat a zsarnokok nem mások feltámasztására használták fel, hanem saját örök életük fenntartására, mindig emberi kapcsolataikat vesztett szörnyetegekké váltak. Végül fizikailag is rúttá: idővel kiütközött rajtuk rosszá vált természetük. Akik a legtávolabbi éltek közülük, azokat nem forradalmárok ölték meg, egyúttal a kristályt is megsemmisítve. Hanem öngyilkosok lettek, mert minden örömet elvesztettek az életükben. De addigra már rengeteg kárt okoztak.

- Tehát azokról szól a legenda – következtetett Frank -, akik az elsők között kezdték el használni a Kristályt, és még a Sárkányok végső támadása előtt eltorzultak.

Ron így szólt:

- A sárkányok lehet, hogy erre emlékeznek, ezért is bizalmatlanul állnak majd hozzánk. De minket ez valójában nem fenyeget. Mi feltámasztani akarjuk Christ.

- De legalább az egykori barátság emlékét tisztelik. – tette hozzá. – Hiszen távoli helyekre vonultak, nem harcolnak az emberek ellen.

Barátaira nézett.

- Mindenesetre azt most már tudjuk, hogy ha sikerül is elvonnunk a sárkányoktól a sárkányvért darabjait, megölni még nem leszünk képesek ezeket az ősi lényeket. Így dühödt sárkány ered majd a nyomunkba, az elől kell majd megszökniük a léghajóval. Amit fák alatt kell elrejtetniük, hogy mikor a feldühített sárkány másfelé próbál levadászni minket, elmenekülhessünk. A valószínűtlenebb irányba kell elrejtünk a léghajót, felszállás után pedig továbbmenekülnünk: lakatlan terület, lehetőleg a tenger felé.

Frank bólintott. Ezt mondta:

- A Krante-erdő tűzsárkánya nem őrizte volna magánál az Életkristályt. Mert rendszeresen vadászni kell mennie, s addig a Kristály hűvösben lenne, tehát amortizálna. Az Izzó Barlangokban lehetnek elrejtve Életkristályok. Oda kell mennünk utoljára, különben nálunk menne tönkre a kristály.

- Igazad van. – mondta Drake.

- Köszönöm, Frank. – mondta halkán Ron. - Chris nevében is.

- Ron, mi a Krante-erdőben már voltunk. – mondta Drake. – Kezdjük ismerős terepen a kutatást!

- Én csak az erdő szélét ismerem. – válaszolta Ron. - Mire lehet egy sárkánynak szüksége?

Frank válaszolt:

- Vízre, élelemre, rejtkehelyre, ahol meghúzhatja magát, és mindnek elég nagyoknak kell lennie.

- Nindzsaként kaptam kiképzést arról, hogyan ismerjünk fel lehetséges rejtekhelyeket. Haladjunk a Krante-erdő folyója felett a léghajóval, és keressünk ilyen pontokat!

- A folyót tápláló források ráadásul barlangrendszerből törnek ki. – mondta Frank.

- Köszönöm. – mondta halkán Ron. - A kardot viszont ráérünk Chris feltámasztása után is megszerezni.

Társai egyetértően bólintottak.

A nindzsa a fehér sziklás városfalra nézett.

- Bocsássatok meg – szólt -, el kell számolnom Donald El Trano kereskedőnek a különlegesen őrzött kristályok megszerzésére irányuló akciónk megghiúsulásáról... – lesütötte szemeit - és társaim haláláról.

- Rendben, induljunk. – mondta Drake. Frank támogatóan bólintott.

Kimentek a botanikuskertről, s a fehér sziklás fal tövében álló ház felé indultak, amiről az alábbi cégér függött: „Donald El Trano - távolsági kereskedő”

Lehet, hogy csak a titkárát találom bent... ez esetben nála hagyok üzenetet.

Ron belépett az üzletbe három társával.

S pont Donald ült az íróasztal mögött! Ismertetőjelévé vált, letisztult zöld ünnepi öltözékében, keménykalapjával és vörös nyakkendőjével.

Az ajtó fölötti csengők hangjára felnézett, s Ront meglátva ösztönösen, komoran bólintott. De hangja szivélyes volt.

- Á, Ron! Már régen láttalak.

- Donald! – Ron elébbement a kérdéseknek. – Már mindenfelé kerestelek, de mindig elmentél, mire megérkeztem.

- Megtaláltad a kristályt? – kérdezte El Trano semlegesen, de balsejtelemmel.

Ron egyenesen válaszolt. Tudta, hogy a kereskedő nem fog örülni a küldetés kudarcának, de legalább tudja róla, hogy ez történt. A Birodalmat sikerült megfosztaniuk az egyik kristályától.

- Igen... - Ront hallva a kereskedő szemei kitágultak – de megtámadtak minket, és a harc közben úgy láttuk, mindannyiunkat megölnek. Ezért összetörtük a kristályt.

A kereskedő ezúttal nyíltan bólintott komoran.

- Helyes – szólt röviden. - Legalább nem maradt a Birodalomé.

Ron lesütötte a szemét.

- A többiek meghaltak. Csak én tudtam megmenekülni.

El Trano ezúttal keserűen fújtatott.

- Sajnálom. Természetesen a veszteség emberi szempontból a legnagyobb. De hogy milyen értékesé tették magukat, mutatja, hogy hiányuknak az egész birodalomellenes összefogás a kárát látja: társaid a Birodalom elleni portyák profi harcosai voltak.

Elgondolkodva nézett maga elé. Ron természetesen nem kért fizetséget, csak a Kristály elpusztítását vállaló előleget tartotta meg. De kereshet Ron felbukkanásán úgy, hogy az a nindzsának is előnyös. A fiú szemébe nézett.

- Ron, érdekel téged három jégköpeny? Bármilyen magas hőt el lehet viselni bennük. 2000 aranyért adom a hármat.

Az Életkristály után kutathatunk ezekben a köpenyekben!

Ron kézfogásra nyújtotta kezét.

- Donald! Bár nem tudod, mekkora segítséget adtál most, nélkülözhetetlenek a köpenyek ahhoz, ami számunkra a legfontosabb!

- Egy kereskedő mindig igyekszik jobbítani ügyfelei körülményeit. – El Trano kezét fogott.

A Korali felfogás. – gondolta Ron. - Ezért nem utálják itt egymást az emberek. Minél többet adnak egymásnak, annál többet kapnak vissza, az egyoldalú követeléseket nem támogatják.

- Viszlát, Donald! - szólt.

- Minden jót! – válaszolta a kereskedő.

Ronék kiléptek a házból a színes tetejű épületekkel szegélyezett korali utcákra.

A Számúzott Őrzők

Mikor visszaértek a léghajójukhoz, a vámőr tájékoztatta őket, hogy az őrség befejezte a helyreállítási munkálatokat.

- Reméljük, idővel kereskedőinkként üdvözölhetjük Önöket. – mondta.

Tényleg megélhetnék szállítmányok továbbításából. – gondolta Frank.

Beszálltak a hajótest közepének aljából nyíló ajtón át, s miután elérték a léghajó túsó végéből induló fa lépcsősort, felfelé indultak a fedélzet irányába-

A lépcsősor kétszer fordult, elértek az étkezőnek és hálószobának helyet adó középső szintre. Ron meglátta a koporsót, s ezúttal a látvány nem csak belenyilalt, hanem elszántságát is feltűzelte.

Tovább haladtak felfelé, végül kiértek a fedélzetre. Frank a vezérlőpulthoz ment és álló helyzetben emelkedésre utasította a léghajót.

Ismét megjelent szemük előtt a Léghajókikötő folyosórendszere, s az általuk közrefogott, árujukat pakoló léghajók.

Frank a Krante-erdő irányába állította a léghajót, s száguldani kezdtek északi irányban a Dhoran-kontinens felé.

Délután elhaladtak a dhorani partok felett. A Krante-erdő fölé érve követni kezdték a folyót, s a fedélzetről figyelték a terepet. Ahogy a folyam vékonyodott és szétágazott, ők követni kezdték az elágazásokat, így több, a folyamba torkolló kisebb vízfolyás forrását is megfigyelték. De Ron egyiket se látta rejtekhelyre alkalmasnak.

Végül a folyó fő sodrásának egyik, barlangból feltörő forrása fölé értek.

- Itt van valami – mutatott Ron a forrás egyik oldalára. Ott nem csak barlangnyílások voltak: egy-két fa ki volt döntve, csak a tuskója maradt meg. A bokrok és az aljnövényzet is le volt taposva, mintha nagyméretű lénynek kellene a hely, mikor a barlangból jön ki.

Frank komor tekintettel bólintott.

- Keresek leszállóhelyet. – mondta. – Ha egy tisztáson szállunk le, abba az irányba pont nem keresne minket a sárkány, mert láthatóak lennénk.

Frank talált mezőt nem sokkal a forrás mögött, ott szállt le. Fáklyákat vettek magukhoz, majd bezárták a léghajót, és a tuskókra nyíló barlag felé indultak.

A barlangba lépve cseppkősorok tükrözték vissza fáklyáik fényét. A járatok többfelé ágaztak. Ronék haladni kezdtek a barlangban, mindig a legvastagabb járatot választották. Benne haladni csak a barlang falából kilógó kiszögellésen tudtak, mert a földalatti folyó a legvastagabb járatok közepében folyt.

Végül elértek egy földalatti forráshoz. A magasban több helyen is vízfolyás tört be, a nagyobb folyóba folyva.

Kisebb függőleges vízfolyásokat is láttak, ezek felülete tükörsima volt.

Az egyik mögött csillogott a Sárkányvért!

Ron kivonta a kardját és körbenézett, a többiek is harci pozíciót vettek fel.

Talán alszik a sárkány, vagy elment vadászni.

Ron közeledett a vérthez.

Az egyik oldalsó nyílásból hirtelen hó zúdult rájuk.

Odanéztek, s meglátták a vörös Tűzsárkányt, pikkelyei alatt naracssárga parázs izzott.

- A vértet senki sem viheti el az engedélyem nélkül! – szólt a Sárkány. - Én pedig nem adom meg az engedélyt!!!

Ron megragadta a vértet és odébb ugrott.

Tűz csapódott a tükörsima vízfolyásnak, ahol egy pillanattal előbb Ron állt. A vértet fogó nindzsa a sebesen haladó folyóba ugrott, társai követték. Fáklyáik így kialudtak, már nem adtak könnyű célpontot. Csak a Sárkány izzása látszott.

Frank jeget lőtt a sárkány homlokának, így a lény átmenetileg elvesztette látását. Ronék teljes csendben hagyták, hogy a sebesen zúduló víz elsodorja őket. A barlangkanyarulatból még látták, amint a sárkány szédülten hunyorog.

Onnantól, hogy a Tűzsárkányt eltakarta előlük a barlangfal, Ronékat a folyó teljes sötétségen sodorta át. Ron erősen kapaszkodott a vértbe. Végül a forráson keresztüljutva kiértek a felszínre. Itt gyorsan kimásztak a partra és a léghajó felé rohantak.

Megkerülték a barlangnyílást, s mögöttük tűz és dühödt zaj tört ki belőle: a Sárkány előjött!

Ronék felrohantak a fedélzetre, Frank meghúzta a karokat. A rotorok forogni kezdtek, a léghajó megemelkedett. Frank északi irányba állította a hajót, s az gyorsulva repülni kezdett a nyílt óceán felé.

Frank visszanézett.

A Sárkány az ellenkező irányba: Trian felé repült, tüzet okádva!

Frank azonnal tűzgolyót lőtt a sárkány felé. A tűzgolyó lehagyta a sárkányt: az megfordult, kereste a lövedék forrását.

Meglátta a léghajót.

Száguldani kezdett felé, de a léghajó már gyorsabban repült, s még mindig gyorsult. Északra haladt, kiért a nyílt óceán fölé.

A Sárkány hiába követte volna. Utolsó próbálkozásként tűzgolyókat lőtt a léghajó irányába, de Frank a növekvő távolság miatt egyre könnyebben manőverezte ki őket.

Ronék a fakorlátokba kapaszkodtak, s végül még látták, hogy a Sárkány földre száll a barlangnyílásnál.

Mindhárman leültek, hogy visszaszerezzék erejüket.

- Okos ötlet volt a tűzgolyó. – mondta Ron. – Számtalan embert mentettél meg.

Sokáig hallgattak. Végül úgy érezték, ismét képesek a normál tevékenységekre.

- Következő célunk mi legyen? – kérdezte Drake.

- A Jégsárkány barlangjának helyét minden léghajó-specialistának megtanították. – mondta fáradtan Frank. – Tényleg semmivel nem sikerült a Sárkányt elpusztítani, pedig a Birodalom megpróbálta. Még az agresszív mágikus támadásokat is bevetették az élőlény ellen. A birodalmiak ki akarták termelni a drágaköveket a havas kiskontinensről, a sárkány miatt nem tudták.

- Tehát azt a helyszínt pontosan ismerjük. Legyen az a következő úti cél. – mondta Ron.

Megnézte a kezében tartott Sárkányvértet: könnyű, vékony vért volt, anyaga egyszerre emlékeztetett a bronzra és a bőrre.

Drake is a vértet nézte.

- Ron... - szólt a lovag. – Ha ilyen könnyű ez a páncél, akkor szerintem viseld Te. A harci erődet úgy növeli meg, hogy közben alkalmas maradsz a bonyolult nindzsa mozdulatokat elvégezni. Engem tökéletesen véd a fekete páncél, amit elkészítettem.

- Rendben, Drake. – válaszolta Ron.

Magára illesztette a sárkányvértet: megadta az esélyt, hogy a vértzetnek már ez a darabja is erőt adjon, bár még egyedül volt.

A léghajó suhant a havas kiskontinens felé, a Jégsárkány barlangját megcélozva.

Drake vívott Ronnal, s kiderült, hogy a vért energikusabbá tette, s később fáradt el. Ron ezért úgy döntött, magán hagyja.

- Minél több darabhoz jutunk hozzá, annál többet segíthetek a következő sárkánnyal szemben. – mondta.

Ahogy északra értek, egyre több felhő borította be az eget. A szél csípte őket, de Ron csak alig. Frank elmondta társainak, hogy nem lett erősebb a szél, csak hidegebbé vált.

Végül meglátták a havas kiskontinenset. Nagy pelyhekben hullt a hó már az óceán fölött is.

Szerencséjük volt: ez a sárkány se volt a nyílt ég alatt, amikor megközelítették rejtekhelyét. Gond nélkül leszálltak a barlangnyílás mögött.

Megvárták, amíg az intenzív havazás befedi léghajójukat, s csak utána indultak égő fáklyákkal a barlang felé.

A járatokba beérve meglátták, hogy mágiával megtöltött jégcsapokban kéken izzó fények áramlottak, világítást adva.

A fáklyáikat ennek ellenére maguknál tartották.

Semmilyen hőforrást nem éreztek a barlangban, reszkettek. Helyenként, zafír, rubint, türkisz és egyéb drágakövek türemkedtek elő a barlangfalból.

A barlang végéhez értek, amiben ott aludt a Jégsárkány. Sötétkék pikkelyei pontokban verték vissza a jégcsapok és a fáklyák fényét. A Sárkány mögött egy sziklára volt kitűzve a Sárkánysisak.

Ron két társára nézett, intett nekik, hogy maradjanak ott. Saját fáklyáját átadta Drake-nek, hogy a meleggel ne ébressze fel a Jégsárkányt.

A lény közelébe érve megkapaszkodott a barlangfal kitüremkedéseiben. Először mindig gondolkozott, majd lassan mozgott, így nem keltett zajt. A barlang falán mászva eljutott a Sárkánysisakig. Itt ismét gondolkodott, majd olyan szögben emelte le lassan a kiszögellésről, hogy nem csapott zajt. De ha véletlenül nekiütötte volna a sziklának a sisakot, lassú mozgása miatt azzal is alig keltett volna zajt.

Végül a falon mászva ismét a sárkány elé került, s leért a földre. Visszament társaihoz.

Hirtelen két sárga szem meredt rájuk élénken.

A sárkány felébredt!

- Pusztuljatok, Betolakodók! – kiáltotta.

Ron fejére tette a Sisakot és elvette Drake-től az egyik fáklyát.

Futni kezdtek a folyosón a kéken izzó jégcsapok között, de tudták, hogy ez nem menti meg őket.

A Sárkány csak behúzott szárnyakkal haladhatott végig a folyosón, tehát nem gyorsíthatta magát szárnyai lökésével.

Ron valamennyit már tapasztalt a mágiából: például az ellentétes erők nem viselték el egymást.

A fáklyáját odanyomta a baloldali jégcsapsorhoz, s a jégcsapokból kék izzás tört elő, beterítve Ronék mögött a folyosót. A menekülők érezték: halálos hideg kezdett terjedni mögöttük.

Drake másolta Ront, a jobb oldali jégcsapsorban eresztett léket.

A Sárkány megállt. A porzó hideg energiákon ő se haladhatott át, mert átmenetileg mozdulatlaná fagyott volna.

Ronék hallották, amint egyre intenzívebben lélegzik mögöttük.

Futás közben hátranéztek, és meglátták, hogy kék lángokat kezdett okádni utánuk.

De ezeket is elgáncsolták a meglékelt jégcsapok által eresztett mágikus energiák.

Ronék sikeresen kimenekültek a barlangból a szakadó hóesésbe. A jeges ösvényeken taposva a léghajó felé igyekeztek.

Elég rég találkozhatott a Sárkány emberekkel, ha így rendezte be lakhelyét. Elfelejtett azzal számolni, hogy fáklyát hozunk világításnak. – gondolta Ron.

Végül megérkeztek a léghajó fedélzetére. Frank lesöpörte a havat a vezérlőkarokról, s beindította a léghajót. A felpörgő rotorok ledobták magukról a havat. Frank a karokat irányítva elkezdte az emelkedést egyenes úton, és a teljes sebességre gyorsulást.

A léghajó felszállt, s gyorsulva távolodni kezdett a barlangtól. Ron és Drake nem kiáltott, hogy látná a sárkányt közeledni.

Frank rátérhetett repülésük távlati céljára: fenntartotta teljes sebességüket, s hosszú ideig tartó, enyhe fordulásokkal állította irányba a léghajót, a Sivatagos Hegyek izzó barlangjai felé. Végül a repülő jármű egyenes úton száguldott teljes sebességgel az óceán fölött.

* * *

Mindhárman kimerültek voltak. Az idő melegegett, de ez nem segített rajtuk eléggé.

- Ron! – szólt Drake. - Ha nem pihenünk legalább két napot, nem éljük túl a következő sárkány elleni küzdelmet.

Frank megkönnyebbülten nézett rájuk. Láthatóan ő is ezt érezte, de csak most tudta meg, hogy nem csak ő vált harcképtelenné.

Ron figyelte saját közérzetét, bár társai nélkül amúgy se indulhatott volna az akcióra.

- Igazad van. – válaszolta belátóan Ron. - Csak a felkészülésre elég időt hagyva menthetjük meg Christ.

Alkonyatkor két napra letáboroztak egy óceáni kis szigeten. Pihenésre használták az időt: fürödtek a tengerben, halásztak és gyümölcsöt szedtek.

Második nap alkonyatkor tovább indultak úticéljuk felé.

- Az Izzó Barlangok bejáratának helye ismert. – mondta Ron a fedélzeten Franknek. – Neked tanították, hogy mérjed be?

- Igen. – válaszolta Frank. – Ami jelentős nyersanyaglelőhely vagy mágiaforrás, az iránt általában érdeklődött a Birodalom. Egyenesen oda tudunk repülni.

- A hegyekben oázisok vannak – tette hozzá -, a barlangnyílás közelében is van egy. Azt javaslom, ott horgonyozunk le, mert akinek nincs repülő járműve, az a déli zöld mezők felé menekülne. Ha csak lehorgonyozunk, akkor az Életkristály megszerzése után, a felcsavarodó létrával visszaszállva gyorsan távozhatunk.

- Te vagy a léghajó-specialista. – mondta Ron. – Ha rajtaütések után sikeresen távoztak a Birodalom ügynökei ilyen módon, akkor tegyük meg.

- Gyakran használták ezt a menekülési módot. – válaszolta Frank.

Áthaladtak a Dhoran-kontinens partjai felett, a kontinenst kettészelő óriásfolyamtól egyre inkább északra repültek. A fák egyre gyérebbé váltak, végül sivatagos tájon haladtak át.

Elértek a sivatagban magasodó sziklás hegyekig, s meglátták a narancssárgán izzó barlangnyílást. Mögötte, a hegyek között megtalálták az oázist. Itt Frank lehorgonyozta a léghajót.

Magukra vették a jégköpenyeket, s leereszkedtek a kötélletrán.

A köpenyek egész elviselhetővé tették a sziklafalakról, valamint a mélyben elterülő sivatag felől sugárzó hőt.

A barlangbejáraton belépve a csapat tagjai szédelegni kezdtek a forróságtól. Csillámló vörös homokon haladtak át, izzó alagutak kereszteződéseit hagyták el. Folyamatosan ittak kulacsaikból, de egyre rosszabbul érezték magukat. Talpukat forrón marta csizmájuk talpa minden lépésnél.

Az egyik folyosón befordulva vörös sárkánygyíkok és arany skorpiók támadtak rájuk. Ron és Drake pengékkel, Frank jégvarázslatokkal verte vissza őket, a menekülő állatok denevéreket riasztottak meg.

Ron, Frank és Drake egymásra néztek: nem alaptalanul érezték, hogy foltokban elviselhetetlen hó tör rájuk. Az állatok mindannyiuk köpenyét megszagatták.

- Christ csak így tudjuk feltámasztani... - nyögte Ron.

- Ameddig van erőnk, keressük a kristályt! – sujtott le Drake hangja, bár erőlködött. – Csak azzal együtt távozzunk a barlangból!

- Én is! – szólt Frank.

Forró csizmatalpukat taposva továbbhaladtak az izzó homokkal borított folyosón.

Annak végéből oldalra egy nagy csarnok nyílt.

A Bronz Sárkány pihent benne, ébren. Ránézett Ronékra.

- Jé, Emberek! Nem is tudom, mikor láttam utoljára embereket.

Ron kivonta kardját, de a sárkány csak kacsintott.

- Nem támadsz meg minket? – kérdezte döbbenten Ron.

- Miért támadnálak? Én békés sárkány vagyok. Miért jöttetek?

- Szeretnénk feltámasztani szerelmemet, ezért szükségünk van az Életkristályra. De a Sárkányvértre is szükségünk van, mert csak az képes elérni, hogy az Életkristály működjön.

- Ez az utolsó olyan vért, amivel sárkányt lehetett ölni. – mondta merengve a sárkány.

- A kardra is szükségünk lesz, mert a Christ megölt nekromanta világalomra tör, s hogy legyőzzük, erős fegyverek és jó páncélok kellenek.

- A Kardot a Kristálvsárkány őrzi. Ő úgy tudom, még mindig a Törpöket tanítja. Nálam az utolsó általunk ismert Életkristály van, és a Sárkánypajzs.

- Látom, a Sisakot és a Vértet már megszereztétek. – folytatta a Sárkány. – Milyen benyomást keltetek? – elgondolkozott.

- Hmm... Hát jó. Vigyétek. – Sárkány elmozdította egyik kezét, s láthatóvá vált alatta a Sárkánypajzs. Az Őrző félrehúzta a pajzsot, s mögötte felragyogott fehéren **AZ ÉLETKRISTÁLY!**

A Sárkány lefelé fordította a pajzsot, beletette a Kristályt, majd felemelte és Ronék felé indult, szárnyaival időnként lökést adva gyorsította mozgását.

Mikor közelükbe ért, a levegőbe szagolt. Megtorpant, s határozott hangon megszólalt:

- Páncéljaitokon érződik Krante tűzsárkányának és Snavier jégsárkányának támadó lehellete. – Ron és Drake megszorította kardját, Frank kezeit támadóállásba helyezte. - Nem bíztak bennetek?

Ron szavaival elébevágottnak társainak:

- Pontosan. Biztosítva se látták, hogy csak jóra használjuk a vértet, valamint érezhették, hogy múltamban a nekromanta árnylányei uralkodtak rajtam. – a sárkány szemébe nézett. – Tudom, miért mondom. Tisztán kell látnod, a legtöbb tudást meg kell adnunk, hogy tudásodat hozzáadva a legfelkészültebben ítélj.

A sárkány elkeseredetten sóhajtott.

- És társaim Titeket nem ítélték eléggé felkészültnek, hogy a Sárkányvértet viseljétek?

Tovább szökdellt feléjük, végül megállt, és átnyújtotta Ronnak a lefelé fordított pajzsot, közepén az Életkristállyal.

- Tessék, használjátok, amire kell.

Ron teljes felszabadulás árasztotta el. Próbálta megőrizni figyelmét, hogy visszajuthassanak Chrishez.

- Köszönjük. – mondta, s átvette a két tárgyat. Akaratával kényszerítette lábait az állva maradásra.

Eszébe jutott a legendákban szereplő kérdés:

Meg kell szereznünk a kardot? Ha igen, itt kell hagynunk a Kristályt a forrásban!

- A kard szükségtelen a feltámasztáshoz? – kérdezte.

- Persze. – mondta mosolyogva a Bronzsárkány. – A kard mindig csak támadáshoz kellett.

Frank csodálkozva meredt a lényre.

- Sok szerencsét! – búcsúzott a száműzött bronz Őrző.

Frankből kitört a kérdés:

- Miért más a véleményed, mint társaidé?

A sárkány elmosolyodott.

- Ha rossz szándékúak lennétek, jobb megjelenést értetek volna el, és arrogánsabb lenne fellépésetek. Egyébként én társaimmal ellentétben tudom, hogy ezt az életkristályt nem lehet örök élet elnyerésére használni. Erről nem tudtam meggyőzni őket. Csak egyszeri feltámasztásra. A zsarnokokat pedig ki támasztaná fel?

Ronra nézett.

- Megkaptad, vigyed szerelmedhez.

Szétnézett a társaságon.

- Ami pedig a vértzet harci képességeit illeti: meg kell adni az emberiségnek a szabadságot a teljesítésre. A lehetőséget a jóra. A szabad akaratot kell biztosítani, akkor válhatnak igazán erényessé. Igaz, ennek törvényszerű kockázata, hogy a rosszat is választhatják.

Annyi dolgotok maradt, hogy küzdjétek át magatokat a sárkánygyíkokon és skorpiókon a kijáratig. Ha sikerül, alkalmasok vagytok Chris feltámasztására és a nekromanta legyőzésére.

Ron arcát vörös düh borította el, de lendített nindzsakardjával, megfordult, s a kijárat felé indulva szólt Drake-nek és Frank-nek.

- Hiába kérnénk, hogy oldja meg problémánkat. Induljunk!

Haladni kezdtek visszafelé, át a folyosórendszeren. Meglátták a távolban a fénylő sivatagra nyíló kijáratot.

Ekkor sárkánygyíkok sziszegését és dobbantásait hallották, s az egyik oldalfolyosóból denevérek támadtak rájuk.

Mindhárman ölni kezdték a denevéreket, de Ronról már szétszaggatott szövetként lógott a jégköpenye. Halványan még észlelte, ahogy a halott denevérek vérszaga elriasztja élő társaikat.

Társai látták, ahogy a denevérek elmenekülnek, s ekkor Ron a földre hanyatlott. Elájult a hőtől.

Frank és Drake küzdeni kezdtek Ron életéért: magukhoz vették az Életkristályt és a pajzsot, és sietve kivitték Ront a hegyalatti izzó barlangrendszerből. Visszaindultak a léghajóhoz.

Ron majdnem belehalt Chris megmentésébe.

Ronnak az volt a benyomása, a hőség miatti lázálom zárta magába. Nordakust látta, mint korábbi látomásában.

Nordakus a Palota legmagasabb tornyának kőkorlással szegélyezett tetején állt. A torony sarkaiban varázsgömbök álltak, a gömböket drágakövek mintáiból kirakott vezetékek kötötték össze.

A nekromanta mániákusan nevetett, mintha az töltené el eufóriával, hogy megszerezte a végső hatalmat.

- Itt az idő! – kiáltotta kéjelegve.

Hangja erővel telt meg, s ismeretlen szavakat mondott, amik visszhangozva megsokszorozták magukat: varázsszavak voltak! *Ron rádöbben: Nordakus olyan szintű varázsláshoz kezdett, amihez varázsszavak kellettek!*

- Aer! Nom-dona! Sin-el-aron! *Talona!*

A kék égen szürke viharfelhők gomolyogtak fel a látóhatárig. Kéken fénylő jégeső kezdett esni belőlük, és hatalmas, kéken ragyogó vízgolyók.

Nordakus csavarodó mozdulattal széttárta kezeit, s vele szemben, az egymást keresztező kristályvezetékek fölött egy vörösén izzó, fekete füsttel szennyezett, örvénylő átjáró jelent meg.

Az átjáró túloldaláról vöröslő szemű árnylányok néztek Nordakus felé, pusztító indulattal.

Nordakus arca eszelőssé torzult.

- Gyertek! – kiáltotta, s parancsolóan a mélyben lévő mezők felé mutatott.

Kezét követve átlátszatlan, feketén gomolygó Árnylények özönlöttek ki az átjáróból, vörösen izzó szemükből gyilkos indulat sugárzott. Végigterjedtek a Torony tetején minden irányban, majd leugrottak a pereméről, fekete vízesésként. A talajt elért árnylények siklani kezdtek a Palota körül szétterülve. Kivonták magukból mocskos füstöt eresztő kegyetlen fémkardjaikat, s válogatás nélkül mészárolni kezdték nem csak a rabszolgákat, hanem az árnylényekkel megfertőzött kék páncélos katonákat is. A vérbefagyott katonákból kiszabadult árnylények csatlakoztak a vérengzéshez.

Nordakus a toronytetőn hallotta a sikoltásokat, s élvezettel nevetett. Gyönyörködve nézte az átjáróból özönlő fekete lényeket.

Nordakus árnylényei mindenkit megöltek a Császári Birtokon. Ezután átlátszatlan fekete tornádóként forogni kezdtek, s magukból tüzet lövellve lángrobbantották a füvet, a bokrokat és a fákat. Száguldani kezdtek, felszántva-sebezve a földet, megvetően magasba szórva a murvát. Perzselő viharként távolodtak a Palotától minden irányba. A mocskos, ragadó füst és tűz benyomását keltő Átjáró pedig tovább ontotta magából az izzó szemű fekete árnylények seregeit.

Nordakus végignézett a pusztuló mezőkön, majd gyönyörködve visszairányította a tekintetét Átjáróra. Látta, hogy az invázió sikeres. Euforikusan tobzódott a korlátlan hatalomban.

- Ez az! – sziszegte öntelten vigyorogva. - Most már senki sem állíthat meg! Enyém a világ! – elvetemült kárörömré váltott: - Vagy legalábbis... amit meghagyok belőle.

Az árnylényeket az óceán se állította meg: afölött is átsiklottak. Szétterjedtek az egész gömbvilágon, s az összes kontinenst felperzseltek, tobzódva a sikoltva menekülő lakosság pusztulásában. A szárazföldeket porrá égették, majd alászálltak az óceánba, s méreggé változtatták azt. A vízfelszín mocsok és elpusztult halak töltötték meg, az óceán pedig magába mosta a kontinensek helyén maradt szennyes hamut. Csak a szárazföld töredékei maradtak a beszennyezett, holtta vált vízfelszín felett rombadöntött szigetekként. Ronnak az volt a benyomása, Nordakus szándékosan hagyta néhány, civilizációközpontnak számító nagyváros romját a tengerszint felett, hogy gyönyörködhessen a teljeskörű pusztításban, amit elvégzett.

A mágus csak a Császári Palotát hagyta állni sziklaalapon. Ron nem tudta, mennyi idő telt el. A nekromanta a Torony tetején állt, mágikus szobrok által fenntartott energiaszentély védte. Ront az az érzés rohanta meg, hogy immár a következő gömbvilágok meghódítását és megsemmisítését tervezi.

Ron a léghajó hálósobájában ébredt fel. Az ablakok nyitva voltak, a nyílt óceán terült el alattuk. Már észak felé repülhettek, mert az idő hűvösebb volt.

A Bronzsárkány miatt majdnem kudarcba fulladt Chris feltámasztása!

Ron kimászott az ágyból és felment a fedélzetre. Hideg szél fúj az arcába.

Drake és Frank felderült arccal üdvözölte őt.

- Támasszuk fel Christ. – mondta Ron. – Ugye minden megvan hozzá?

- Igen, Ron. – válaszolta Drake. - A Kristályt takaróba csomagoltuk Chris mellett, hogy ne húljön ki.

- Köszönöm. – válaszolta Ron. - Induljunk.

A lépcső felé fordult, társai követték.

Lementek a koporsóhoz.

Kinyitották.

Ron a már elszíneződött arcú lány mellére tette a Kristályt. Nem tudta, van-e oka reménykedni. De azt tette, ami Tranquil olvasmányaiban szerepelt: fölé hajolt és szeretettel gondolt rá.

A Kristály egy pillanat alatt felragyogott, s a következő pillanatban már csak Christ látták, aki ismét teljesen egészséges volt.

A lány kinyitotta szemét.

Feltámasztották Christ az utolsó Életkristállyal! Ilyenben senki nem is reménykedhetett!

Chris meglátta a fölé magasodó, aggódó arcú Ront.

- Ron! Én... olyan rossz volt... nem lehettem Veled! Pedig a túlvilág fényes és meleg... De szörnyű volt, hogy hiányoztál.

Ron magához ölelte Christ. A lány bátorítóan simogatta Ron haját.

- De most már élsz megint. Ismét velem vagy, és a barátaiddal.

- Igen... - Chris örömmel szorította Ront.

Végül elengedték egymást, és Chris mindhármukra nézett.

- Tudom, hogy három sárkányon küzdöttétek át magatokat. – mondta hálásan. - Köszönöm mindannyiótoknak.

Megfogta Ron karját.

- Ron! Ígérd meg, hogy nem hagysz magamra.

- Megígérem. – a fiúból az elkötelezettség szólt.

- Chris – mondta Ron – nem tudjuk, kell-e pihened a feltámasztás után, de szerintem még pihenj. Átjövök Veled a hálószobába.

A lány önállóan és fürgén kilépett a koporsóból, s átvezette Ront a hálószobába. Itt leült az egyik ágyra.

Ron gyógyteát készített neki, utána beszélgetni kezdtek. Chrisnek tetszett, hogy Ron rutinból készítette el a gyógyteát.

- Utáltam, amikor otthon Anyukám a zöldségeskert egész napi gondozása után takarított, apukám meg leült a festményeit készíteni. – mondta Ron. - Azt mondom, egy házaspár tagjai közül mindig az végezzen el több teendőt, akinek épp több az energiája. Az a jó, ha mindketten mindenre képesek, s ha időnként egymás feladatait átveszik.

- Egyetértek. – nézett Chris Ron szemébe. – Bár a kihívásokat szeretem megoldani, mielőtt elveszi tőlem valaki. De jó, ha akkor segítenek, amikor már nem bírom.

Beszélgetésük után Ron hagyta pihenni a lányt. Közben átfutott a fiún a gondolat: Chris már azelőtt szerette őt, hogy feltámasztotta volna. Még korábról, mint hogy a fekete árnylényektől megszabadult volna. És annak ellenére kapja Christól a szeretetet, hogy múltbeli gyengeségeit, mint az Ellenállás vezetőjének megölését, sose fogja tudni visszaforgatni.

Ron rádöbrent: Chrisben élt a valódi nagyság. Ő másoknak adott, szeretetet, ami segít erkölcsi következtetésekre jutni. Így szerettei valóban boldogan élhetnek, és ezt a lelki egészséget tudják terjeszteni is.

- Chris... - a lány rögtön bizalommal figyelt Ronra - hamarosan meg kell beszélünk négyünknek, mi legyen Nordakussal. Úgy látjuk, árnylényeket akar szabadítani a világunkba. Hogy milyen céllal, azt nem tudjuk, de ha az árnylényeken múlik, gömbvilágunkat felégetik. Nekem ezt a legendát megerősítő látomásom volt.

Chris ezt válaszolta:

- Nem tudtam meg semmit Nordakusról a túlvilágon. Mert tudtuk, hogy a feltámasztásomon dolgoztok. De szerintem a látomásod is felszólítás arra, hogy állítsuk meg a feketemágust.

- De ha ekkora a vész, miért nem avatkozik be a Teremtő közvetlenül, hogy a veszélyt elhárítsa?

- Ron: ami nem károsodhat, azon nincs mit szeretni. A napot és az égitesteket se félti senki. Mi magunk nem fejlődünk, ha nem lenne a rossz, amit legyőzzünk. Ezzel szemben akik árnylényévé váltak, a lehetséges rosszat nem elhárítani akarják, hanem maximálni.

A túlvilági emlékeimet hamarosan elvesztem, de nincs bennük semmi, ami segítene megoldani ezt a próbát. Azt itt, a földi tudásunkkal kell megoldanunk. Ha pedig a túlvilágról valamit el akarnék mondani, azt azonnal elfelejteném. Emlékeimben csak az ott tanult általános összefüggéseket őrizhetem meg.

Chris kinézett az ablakon.

- Egyébként teljesen jól érzem magam. Nincs miért a szobában maradnom, de ígérem: odafigyelek a közérzetemre. Menjünk a fedélzetre!

Ron követte a lányt. A nap által sütött hajótetőn ülve elmondták neki az Árnylények legendáit, és azt is, hogy a Sárkányvértet megszerezve próbálnák Nordakus útját állni.

Chris gondolkozott, majd ezt mondta:

- Ha a Portál története igaz, akkor amit Nordakus tervez megidézni, az egészében tőle függ. Ha valamelyik legenda igaz: az árnylényévé változott lelke, vagy a testébe fogadott Legfőbb Árnylény meghal, akkor nem lesz, aki a portált lelki energiájával fenntartsa. Ha készített is hozzá szerkezetet, az nélküle nem indítható be, Nordakuson kívül senki nem tud vele más világokra kapukat nyitni. Ezt a hatalmat biztos megtartja magának. Önző és bizalmatlan zsarnok, de ez a gyengesége is: csak magára van utalva. Sose válhat teljesen körütekintővé, hiába törekszik rá, ahogy a zsarnokok teszik. S ha baj éri, külső erő nem fog a segítségére sietni.

A portálnyitó varázslatot segítő szerkezet nem tudja megnyitni a Portált teljesen, ha mi Nordakust feltartjuk, mert ő ehhez túl kevés külső eszközt fog használni.

- Ha a legrosszabb esettel állunk szemben: ha Nordakus árnylény, hogyan öljük meg? – kérdezte Drake.

- Ha élőlény, akkor lélek, s ha lélek, akkor halhatatlan. – válaszolta Chris. – A Teremtő senkit nem teremtett pusztulásra. Nordakust csak meggyengíteni tudjuk, s elűzni ebből a világból.

A Teremtő nem zárja el a gonosz útra térteket, amíg nem mindenki szúrta le a tanulságot, és döntötte el, melyik oldalra áll. Addig a mi feladatunk visszaúzni a gonoszt és hitelteleníteni üzenetét. És a Teremtő senkinek nem veszi el a szabad akaratát átmenetileg sem, hogy visszatérítse a jó útra. Mert azzal ölné meg ténylegesen.

De a kár, amit egy élő okozni akar, lehet rosszabb annál, mint ha őt gonosz lelkiállapotban küldjük a túlvilágra. Szándékaiért ő a felelős, ezért van, hogy jogos erővel fellépünk: a gonoszra lesujtva kell nevelő hatást adnunk a világnak. Ha majd a Teremtő elzárja a rátartian rosszakat, az térhet csak vissza közülük, akinek megjön majd az esze.

A Teremtő csak azt tekinti igazi bajnak, ha valaki gonosz szándékok mellett dönt. A szenvedést ezért nem hárítja el, csak felső határt húzott neki intenzitásban és időben, azzal, hogy halandóságot adott. Bármennyire is igazságtalan a szenvedés – magunké vagy másoké -, kihívásnak kell tekintenünk, hogy legyőzzük és gyógyítsunk.

Miután Nordakust legyőztük, gondoskodnunk kell arról, működjenek együtt a felszabadított alattvalók, ne egymással hadakozzanak, hogy végül egy másik gátlástalan mágus vagy hadúr tegyen rendet az Északi Kontinensen.

Ron ezt mondta:

- Könnyű lenne együttműködést hirdetni, ha az állam segítené mindenki megélhetését. De ezt még a Középkontinens se teszi meg. S amíg alattad sincs védőháló, csak a nyomorba jutás kockázatát növeled, ha adakozol. Közben azt látod, te se tudod ellátni az összes nyomorgót. De követelőzni kezhetnek, hogy adakozz még többet.

Ezért azt mondom, szervezeten kellene az embereknek segíteniük egymáson. Az egy faluban lakóknak odafigyelniük egymásra, stb. Az a természetes állapot, hogy mindenki támogatja egymást, boldog és örökké él, nem az, hogy irtjuk egymást. Ezt kellene mindenkinek észben tartani.

- Nordakust időben hatástalanítanunk kell. – mondta Frank. – Energiánkat majd akkor fordítsuk a béke megtalálására, ha neki vége.

- A Sárkányvértből már csak a Kardot kell megszereznünk. – mondta Ron. – De mi lesz, ha rabul ejt a hatalom élvezete?

Chris válaszolt.

- Szánalommal kezdted használni a pajzsot, gyógyítással. Nem is vágytál uralkodni soha. Nem fog rádtörni ilyen vágy. Tudod, hogy szeretetet nem vehetsz fenyegetéssel, és téged szerető személyek adnak igazi biztonságot. Az a jó, ha mindenki együttműködik.

Ron arra gondolt, a teljhatalom azt jelenti, minden parancsát kötelesek teljesíteni, mert félnek tőle. De ekkor segítséget nem kapna. A teljhatalmú zsarnokot is megdöntik előbb-utóbb, mert hiányos tudására senki nem figyelmezteti, de kevesek fenyegetésével is sokakat ellenségévé tesz. Önszántukból csak rendes embereknek segítenek.

Chrisszel se maradhatna együtt zsarnokként. Vagy zsarnokként viselkedik, vagy megértően segíti Christ. Válogatni ezt a kettőt nem tudná, még ha a lány el is nézné neki, ahogy kormányoz.

Chris a garancia arra, hogy nem válik zsarnokká.

Chris megérezte, mi zajlik Ronban. Ezt mondta neki:

- Nem magadért, nem hódításra vágyva kerested meg a Sárkányvért darabjait. Hanem hogy rajtam segíts. Más személyért használtad a sárkánypajzsot. Hogy gyógyíts. Ugyanerre használnád továbbra is. Hogy mindenkit kiemelj nyomorúságos állapotából. Megszüntesd a világra leselkedő fenyegetést, elháríts sok jövőbeli szenvedést. Te a vérteteket harcra használva is embertársaid felemeléséért tennél, nem leigáznád őket.

Nem hatalomra törünk, hanem a zsarnokságot akarjuk megszüntetni.

Támogatom, hogy vedd fel a kardot is, és induljunk hadba Nordakus ellen.

Ronnak eszébe jutottak nindzsa mestere, Maturo szavai: „Ne gondolatok külső körülménynek olyat, ami rajtatok múlik. Ha ettől megszabadítjátok magatokat, észreveszitek, hogy lehetőségek egész tárháza áll nyitva előttetek!” Csak Maturo azt nem mondta el, mire használják felfejlesztett képességeiket, és hogy ismerjék föl a mindenkire érvényes erkölcsi határt, amit maguknak is meg kell húzni.

Útmutatást keresett emlékeiben, hogy mit válasszon. Gondolatban végigjárta a Chrissel történt találkozása óta szerzett összes emlékét.

S ekkor észrevette, hogy vészhelyzet idején mindig a nindzsa tanításokra támaszkodott. Nélkülük elbukott volna. Téves előítéletet alakított ki: valójában részesült szellemi tanításban náluk.

Az átlag nindzsákra gondolt. Le kellett vonnia a tanulságot: gyarlóságaik oka nem az etikai képzés hiánya volt. Hanem ők maguk nem figyeltek a tanítókra, ezért nem alapozták meg saját későbbi gondolkodásukat.

Elhatározta: Nordakus legyőzése előtt tanácsot kér egykori mesterétől.

- Figyeljetek... - mondta – Szeretnék tanácsot kérni Maturo-tól, a Középkontinens nindzsaiskolájának vezetőjétől.

Társai megértették, hogy Maturo útmutásait hallva fogja Ron egészen magabiztosan használni a vértet.

- Merre induljunk? – kérdezte Frank. – Az erdős északi hegység felé?

- Nem. – válaszolta Ron. – Olyan helyen van a nindzsaiskola, ahol nehezebb elrejtőzni, ezért nem annyira kézenfekvő célterület, ha egy hatalom a nindzsák ellen fordulna. Egy dombba van építve a középső, dombos területen, ahol a fák csak ritkán nőnek. Bár az aljnövényzet magasabbra nő ott, mint az emberek, nem ez véd minket elsősorban. Hanem hogy csak éjszaka van be- és kijárási az iskolából. A dombok között mi tájékozódunk éjszaka is, erre idegenek képtelenek.

- A léghajóval messzebb kell majd leszállnunk. Szabályzatuk szerint ha nem éjszaka érkezünk, soha többé nem fogadnának minket.

A Nindzsaiskola

Ronék a zöld növényzettel borított domboldalakból kiugró fehér sziklák között gyalogosan közeledtek a Domb felé.

- Alapvetően úgy állnak az érkezőkhöz, hogy csak nindzsa vezetheti őket a rejtekhelyhez. – mondta társainak együttérzően Ron. - Figyelik, ki közelíti meg a bejáratot, de alapesetben nem támadnak rá.

Elérkeztek az egyik sziklás dombhoz. Itt Ron lépcsőzetes fehér sziklákon vezette társait lefelé egy mélyedésbe, ami fölé bokrok borultak.

Elérkeztek egy bejáratához, amit az őrszemek jelzései alapján már kinyitottak, így Ronék késedelem nélkül léptek a fogadócsarnokba. A kívülről fehér sziklaporrall borított bejáratot az ügyeletes nindzsa visszazárta.

A fogadócsarnok recsegő parkettával volt burkolva, a mennyezet alatti sűrű gerendarács pedig tele volt aggatva kis csengetjűkkel, amik nyelvéből fonalak lógtak a földre. A csarnok egyes részein további zajt keltő tárgyakból rendezett labirintusok álltak. Ahogy Ronék néhány lépést beljebb haladtak, a lelógó fonalak beléjük akadtak, így ők csilingelő zajt keltettek.

- Szóval még mindig a bejáratnál gyakoroltatja Maruto Mester a lopakodást. – mondta Ron. – A terem berendezése egyúttal védelmi célokat is szolgál.

Az ügyeletes nindzsa bezárta az ajtót, majd így szólt:

- Szia, Ron! Régen láttunk!

A másik három vendég felé fordult.

- Hölgyem és Uraim, legyenek üdvözölve Maturo Mester nindzsaiskolájában.

- Szervusz, Dralion! – szólt Ron. – Maturo Mestertől szeretnénk tanácsot kérni. – hangja nyugodt volt, de egyértelműen komoly ügyre utalt.

Dralionon távoli mosoly suhant át. Arra gondolt, Maturo emberi minőségét mutatja, hogy korábbi tanítványai visszatérnek hozzá.

- Ron, biztos fordít rád időt még ma, bár zsúfolt napunk van. Amíg vártok rá, nyugodtan frissüljetez fel friss vízzel a gyülekezőcsarnokban.

Drake próbálta lesöpörni válláról a rálógó fonalat, de ezzel ismét csilingelést keltett. A többiek is kényelmetlenül néztek körül a rájuk lógó fonalak között.

A nindzsa elmosolyodott.

- Ne is fáradjatok azzal, hogy próbáltok zajtalanul közlekedni. Lopakodni nehéz, sokat kell gyakorolni.

- A jobbra lévő teremben céllovást gyakorolnak, őket nem szabad zavarni a koncentrációban. Legyetek szívesek a bal oldali gyülekezőcsarnokban várakozni.

Ronék beléptek a bal oldalról nyíló közösségi térbe. Ron fűgén haladt egykori otthonában, rá se nézve a berendezésre. Chris rajongva, tágra nyílt szemekkel fogadta be a látványt, a beszélgető nindzsákat és a falakra aggatott díszkulacsokat és dísztányérokat is. Ezek festett mintázata levélkötegeket formázott.

Frank kissé feszélyezetten követte Christ, Drake pedig komótos léptekkel haladt Frank nyomában. Ahogy elhaladtak a nindzsák mellett, beszélgetéseik foszlányait hallották.

- ...hiába, esélyed sincs...

- ...az új trükkömmel viszont...

- ha jók az értesüléseim, akkor a díj egy komplett nindzsafelszerelés lesz.

Ron kicsit felkavarta a nindzsa óvóhelyre visszatérése, de biztos volt benne, hogy mire elköszön, megerősíti őt a hely.

A teremből továbbvezető folyosó előtt álló űr feléjük kiáltott:

- Üdv, Ron! Régen láttalak!

Ron ránézett, felismerte, s teljes erővel belenyilalt társai halála.

Nem foglalkozott gondolataival, a helyzet kezelésére fókuszált. Odament volt iskolatársához és őszinte örömmel üdvözölte.

- Erlon! - Kezet ráztak. - Valóban régen találkoztunk! Mi történt azóta, mióta elmentem?

- Á, semmi különös! Te is jössz a versenyre?

Ron nagyot nézett.

- Milyen versenyre?

- Tudod, 10 évente rendezik meg a nindzsák tradicionális versenyét.

Ő négy év alatt kitanulta a nindzsa harcművészetet, de bevillantak emlékei a versenyről tanultakról.

- Ja, persze, már emlékszem.

Ron arra gondolt, a nindzsák szerint mindenki szándékaival irányítja sorsát. És csak az élőlényeknek van lelkük, az élettelen világnak önmagában nincs jelentése. De sokak szerint nagyritkán a Teremtő befolyásolhatja a világot, segítve gyermekeit. Ron biztató jelnek tekintheti, hogy pont a verseny előtt érkezett a rejtekhelyre. Útmutatással mindenképpen szolgál számára: vezesse-e társait Nordakus ellen? Döntött: él a valós lehetőséggel, hogy megtudja alkalmasságát.

- Végül is miért nem mennék? – válaszolta.

Erlon barátságosan rátette kezét Ron vállára.

- Jól van. – mondta. – Akkor majd ott találkozunk. – tekintetével egy pillanatra a maga mögötti folyosóra mutatott. - Bocs, de ide még nem engedhetlek be. Berendezik a versenyre.

Ron elindult a bejárattal szemben lévő széksor felé, Chris lelkesen követte. Frank és Drake is tartották a lépést. Miután leültek, Chris érdeklődve nézelődött, s hallgatta a nindzsákat.

Ron a lányhoz fordult.

- Chris, mondok néhány dolgot a nindzsákról. Olyat, amik nem hoznak Rád veszélyt. Például a levélmintás tányérok azért nem ábrázolják se harci eszközeiket, se harci technikáikat, mert a nindzsák csak egymás között mutatják be módszereiket. Ezek könyvben sincsenek leírva.

Ron átnézett a folyosón a fogadócsarnokon túli, céllövésnek helyet adó terem ajtajára, s emlékek törtek felszínre benne. Ezt is elmesélte Chrisnek.

- Maturo Mester a nindzsaiskolába felvetteket arra is oktatja, hogyan küzdjenek, hogy a legkevesebb járulékos kárt okozva hajtsák majd végre küldetéseiket. Humorosan teszi ezt, hogy legyen rá fogadókészség. Mert a növendékek elsősorban a küzdőtechnikát akarják elsajátítani. Maturo humora ellenére is szigorú fegyelmet tart fenn az iskolában.

Például szemtanúja voltam annak, hogy a legjobb céldobónkat, Tiert kizárta az éves versenyről, s három nap vízholdásra ítélte.

Ron látta, hogy Chris érdeklődve hallgatja. Ezért folytatta:

- Így történt:

A céldobó teremben ültem, arról beszéltünk néhányan, hogy nem tudjuk, hogyan előzhetnénk meg Tiert a versenyen. Larlon társam szerint elég volt hosszán gyakorolni, majd a versenyen erősen koncentrálni, hogy legyőzzük őt.

Felállt és elővett egy dobócsillagot, hogy bemutassa, milyen pontosan találja el a célt. Ekkor a fogadócsarnokból Tier lépett a terembe, s látta, hogy Larlon dobásra készül.

- Na majd megmutatom, hogy ki is a profi célbadobó! – szólt, majd Larlon szemébe nézve bólintott, hogy hajítson.

Mikor Larlon a céltábla felé hajította dobócsillagát, ő merőlegesen elhajította saját csillagát, s az a levegőben összeütközött a céltábla felé tartóval. Mindkét csillag beleállt a fapadlóba.

Néhányunknak tapsra állt a keze, de az összecsapódó fémek csendülésére hallottuk, hogy valaki feláll egy székről a szoba másik végéből nyíló, függönnyel elválasztott szobában.

A függönnyt félrehajtva Maturo lépett a terembe, szemei izzottak. Tierrel állt szemben.

- Vagyis... majd legközelebb megmutathatod! – mondta Maturo.

Mikor kiszabta a büntetést, hangsúlyozta, hogy a pörgő dobócsillagok összeütközve emberekre is pattanhattak volna. Ha megismétli, elbocsátják a nindzsaiskolából.

Nyomaszt, amikor eszembe jut Tier. A kristály megszerzésére irányuló akciónk során az utolsók között halt meg. Nálam számos dologban ügyesebb volt. Mégse ő vágta ki magát a csapdából.

Chris megfogta Ron karját.

- Részvétem. – mondta Drake. Fölállt, és az egyik asztalhoz ment, ahol vizet töltött magának egy kancsóból.

Társainak is hozott poharakat, vízzel töltve.

- Köszönjük. – mondta Chris, és ivott.

Észrevette, hogy mellette Ron hirtelen feszült figyelemmel nézni kezdett. Követte a fiú tekintetét, és meglátta, hogy Erlonnal egy fehér szakállú, kék díszruhát és tömött kék fejfedőt viselő férfi beszélget. A férfi mozdulatai egyszerre sugárzottak átgondoltságot és határozottságot.

- Ó Maturo. – mondta Chrisnek Ron. – Kövessetek!

Felálltak, és Ron mögött maradván haladtak a Mester felé.

Ahogy Ron Maturo-hoz közeledett, egyre feszültebb lett. Egyre több kérdéses pontot látott magában, s már nem tudta, alkalmas-e a küldetésre, amit vállalt.

Megállt Erlon mellett. Hallotta a Mester szavait.

- Minden készen áll a versenyre, hamarosan megtartom a megnyitó beszédet. Szólj Ornnak, hogy váltson le Téged.

Maturo gyors kézjelzéssel lezárta az egyeztetést.

Oldalra nézett, s meglátta Ront.

Maturo arca felderült. Megbecsüléssel szólalt meg:

- Nocsak, egy ismerős arc! Üdvözöllek, Ron.

Ron röviden fejet hajtott.

- Mester. Útmutatást szeretnék kérni.

Maturo bátorítóan válaszolt:

- Tanácsot tudok adni, de azt is mérlegelned kell, hiszen mindig többet fogsz tudni saját helyzetedről. De hát ezt úgyis tudod. Te voltál a legfogékonyabb tanítványom. Aki az etikát is megjegyezte!

- Legfogékonyabb?? – döbönt fel Drake.

Ron észbe kapott, és végigmutatott barátain.

- Maturo, ő itt Chrissie Wego, a barátnőm. A lovag Drake Karson, a mérnök pedig Frank Daren.

- Azon belül léghajó-specialista. – mondta bizalommal Frank.

Maturo szeme felcsillant.

- Örülök, hogy megismertük egymást. Figyeljenek, mondok valamit Ronról! – cinkosságot komolytalanul utánözve kacintott. - 4 év alatt sikerült elsajátítania a nindzsák harcművészetét! Ugyan nem fejlesztette mesterszintre a tudását, de ez így is nagyon szép teljesítmény.

- Ez igen! – szólt Frank felvillanyozva - Miért nem mondtad ezt nekünk, Ron?

Ron kényelmetlenül kerülte tekintetüket.

- Hát, sose kérdeztetek a múltamról...

- Ron, mikor megláttalak, azt hittem, a versenyre érkeztél. Első tanácsom: vegyél részt rajta. Sok mindent megválaszol, ami még föl se merült benned kérdésként. Így az általam adott útmutatást is több alappal mérlegeled majd.

- Mester, sürgős küldetésen vagyunk. Sok ideig nem maradhatunk.

- Két óra alatt az egész verseny lezajlik, ha ennyire ráérték. Nem kell fél napon át vigyázzállást végezni dühroham nélkül. Ha jelentkezel, összesen 6 fő indul majd a versenyen.

Ron Chrisre nézett, majd észbe kapott és barátaira is kérdőn nézett.

- Nézzük végig a versenyt. – mondta tömören Drake.

- Egyetérték. – szólt lelkesen Chris, miközben Ronra nézett rajongva.

- Engem is érdekel. – mondta Frank. – Még sosem láttam ilyet.

Ron bólintott.

- Mester, szeretnék részt venni rajta.

- Ron, szívesen látunk a versenyen. – mondta Maturo – Szólok, hogy hívják össze a növendékeket, itt tartom megnyitó beszédem. Hamarosan találkozunk!

A csapat tagjai visszamentek a székekhez. Egyre több nindzsa érkezett a terembe, egy idő után úgy tűnt, állandó a létszámuk.

Rövid, bonyolult változó dobpergés hallottak meg, amit gongütés követett.

A nindzsák leültek törökülésbe. Az Erlon helyett őrködő Orn elhagyta a folyosónyílást és közéjük ült, a kék ruhás Mester pedig a folyosó bejárata elé állt. Így szólt:

- Üdvözlök minden jelenlévőt a 10 évente megrendezett Csúcsversenyen. Ezúttal 6 felavatott nindzsa vesz részt rajta, mindannyian teljeskörűen elsajátították harcművészetünket.

- Versenyzők, álljatok mellém!

A felszólítottak előléptek a hallgatóság soraiból.

- Barduin... Erlon... Indius... Luros.... Orn... Ron.

- A verseny három részből áll: az első a lopakodás. Aki a legkevesebb zajt kelti, a bejárati csarnokon átlósan áthaladva, az nyer.

- A verseny második része a célbadobás. A résztvevők először megnézik célpont mozgásának változását, másodsorra pedig, a sebességváltozásokra emlékezve el kell találniuk. Egyetlen esélyük van. Egy mechanika mozgatja a célpontot, de mindenkinél máshogy, ezért a korábbi versenyzők megfigyelése nem teszi könnyebbé a feladatot. Mindenre ugyanaz a kihívás vár.

- Az utolsó kör pedig egy párviadal, ahol megadásra kell rábírní az ellenfelet – miközben nincsenek tiltott technikák, vagy egyéb korlátozások!

Maturo ünnepi beszéd karikatúrájára váltott:

- A díj a győztes számára a tény, hogy ő a győztes. Nem a felszerelése határozza őt meg. – a közönség soraiban morgolódni kezdtek, de ez hamar megszűnt. - Sem mások vélekedése. De nem is ünnepi beszédem, bár azt jónak tartom, ha úgy dönt, hogy hallgat rá. A Versenyt ezennel Megnyitom!

-Versenyzők és nézők, kövessetek a fogadócsarnokba és álljatok a falak mellé.

A szűk átjáron meglepően gyorsan átvonult mindenki, ezután Maturo a csarnok egyik sarkából szólt:

- Íme, az első állomás: a teremnek ebben a sarkában van a Kristály. Az átellenes sarokból ide kell érni, a legkevesebb zajjal, ezután pedig (zajt nem csapva) – kacsintott Maturo – majd ki kell menekíteni a kiinduló sarokba.

- Luros, Tied az első próba.

Luros kilépett a nézők közül, és a kiinduló sarokhoz ment. Megvárta, amíg elnémulnak a csengők.

Luros haladni kezdett a cél felé. Fölötte csak halkán szólaltak meg a csengők, de egy éjszakai ór még ezt is tisztán hallotta volna. Erlon ugyanígy teljesített.

- Ron, harmadikként próbálhatsz teljesíteni.

Ron is kilépett a nézők soraiból, és ugyanúgy a kiinduló sarokhoz ment, nem foglalkozva a zajjal, amit kelt. Társaihoz hasonlóan megvárta, amíg elnémulnak a csengők, s utána elindult.

Alacsonyan siklani kezdett a lelógó fonalak között, a csengettyűk alig szólaltak meg. A hideg fal mellett Chrisnek hirtelen az a benyomása támadt, hogy fekete gomolygás sugároz a fiú felől – *Azonnal fókuszálni kezdett Ronért!* ... De nem, csak az árnylények lenyomatát érezte. Ron tiszta volt, nyomuk pedig múltóban.

Ron átvette a Kristály Maturo-tól, majd ugyanilyen halkán visszaért a kiinduló sarokba. A Mesterre nézett, ő elismerően bólintott.

Néhányan tapsolni kezdtek.

- Köszönöm, de még három versenyző van hátra – szólt Ron.

A maradék három versenyző közül ketten az első két versenyzőnél halkabban teljesítettek, de egyértelműen Ron volt a leghalkabb.

- Az első fordulót Ron nyerte meg. – szólt Maturo a sarokból. – Húsz perc szünetet rendelék el, utána a második próba helyszínén találkozunk, amit korábban Orn és Erlon felváltva őriztek!

A közönség tagjai eltávolodtak a falaktól, megszólaltatva a csengőket.

Ron egykori barátját, Erlont látta közelíteni a fonalakon túlról. Mikor odaért, így szólt:

- Gratulálok, Ron! - szólt

- Kösz! – bólintott a fiú szerényen.

- Tudtam, hogy a lopakodáson bukok meg...

- Na ja, tényleg nem volt könnyű.

Ron arra a helyre nézett, ahol Chris nézőként állt, s meglátta a lányt nem messze. Haladni kezdett felé.

Maturo a versenyzőkkel őriztette a másik két próba helyszínét. Az önuralmukat akarta fejleszteni. Erlon biztos tanítóként maradt itt kiképzett nindzsaként, ezt kérdezni se kell.

Chris pedig Ron felé ment, gyorsan találkoztak.

- Keressük meg a többieket! – mondta Chris.

- Itt vagyunk! – szólt Frank oldalról. Drake mellette állt.

Ron ezt mondta társainak:

- Aki akar, igyon, és vonuljunk át a második próba helyszínére. A késelem szégyenét a verseny pontjaiba is beleszámítják.

- Induljunk! – szólt Drake. A többiek bólintottak.

Ron átvezette társait a gyülekezőcsarnokon, majd az Erlon által korábban őrzött folyosón.

Erdőket ábrázoló falikárpitokkal borított sarokfordulóhoz érkeztek, amiből lépcső vezetett a mélybe.

Ron levezette társait, s egy fehér kristályok által megvilágított hosszú terembe érkeztek. Távolabbi végét alul egy pult takarta el, mögötte az egész falat céldobószivacsok borították.

A terem közepén egy vörös vonal volt húzva, egyértelműen a céldobók számára. A vonal és a lépcső között már leültek néhányan a terem hosszanti szélei mellé, de Ronék az elsők között érkeztek. A vonal túlsó oldalára nem ment senki.

Miután megtelt a terem, Maturo középre állt, s így szólt:

- Emlékezzetek, mit mondtam a második próbáról! Először nézzétek, hogyan halad a cél, másodjára a terem közepén húzott vonal mögül találjátok el! Egyetlen lehetőségetek van.

- Orn, ezúttal Te kezdesz! – a Mester átadott neki egy dobócsillagot.

Maturo meghúzott egy zsinórt a fal mellett, s a távoli pult alól láncok és fogaskerekek halk morgása hallatszott. A pult mögött megjelent egy báb róka, s változó sebességgel haladni kezdett a szivacsok előtt.

Orn feszülten figyelt, s a második áthaladáskor az út kétharmadánál dobta el a csillagot, amikor a róka lassulni kezdett. De csak a róka orrát találta el.

Gyér taps hallatszott.

- Ron a következő!

Ron tudta, hogy egy próbálkozása van. Maturo meghúzta a zsinórt, és egy új, ép rókabáb haladt végig a pult mögött. Ron eldöntötte, hogy akkor találja el, amikor egyenesen halad, nem lassulás közben.

Másodszorra megvárta, amíg a róka befejezi a gyorsulást, és azonnal eldobta a csillagot.

Az kettévágta a rókát.

Ron nem csak tapsot, de éljenzést is kiváltott. Maturo felállt és tapsolt, jelezve a hallgatóságnak, mennyi megnyilvánulás megengedett. Ron kezeivel hang nélkül tapsolva kérte ugyanezt.

A terem elhalkult. Ron Chrisre nézett: a lány mosolygott. A pult végéhez érve két lifegő bábdarab süllyedt le.

A további körökben az összes nindzsa eltalálta a rókát, de senki nem olyan pontosan, mint Ron. Pedig volt, aki másolta taktikáját és egyenletes haladással megtett szakaszon hajította neki a csillagot.

Maturo ezúttal nem rendelt el szünetet. Átvezette a versenyzőket és a nézőket a következő terembe, amit fáklyák világítottak meg, közepén pedig nagyméretű kék szőnyeg volt leterítve.

A Mester kezeivel a falak felé intett, s a nézők helyet foglaltak a terem szélén.

- A verseny utolsó állomása a párviadal. - egyedül Maturo hangja hallatszott. - Bármilyen módon lehet támadni teljes erővel. De a cél nem egyszerűen az ellenfél legyőzése. Két szempontot pontozunk: Egy: a szabályok hiánya ellenére a nindzsa pontosan méri-e fel fenyegetést, s kitapasztalása után a biztos győzelemhez szükséges legkisebb agressziót alkalmazza-e? Kettő: ad-e lehetőséget a békülésre, ha ezt ellenfele kezdeményezi? A kezdeményezést észreveszi-e egyáltalán?

- Csak az első négy helyezett küzd meg egymással. Ők Branduin, Erlon, Orn és Ron. A párviadatok győztesei részt vesznek az utolsó küzdelemben. Így a kiesetteknél nagyobb kihívás vár a továbbjutókra, a győztesnek kell a legfárasztóbb teljesítményt nyújtania!

- Készüljön fel az első páros: Orn és Ron!

A vívók felálltak a szőnyeg két szélén, s udvariasan meghajoltak.

Küzdőpozíciót vettek fel. Ron előhúzta nindzsa kardját, Orn pedig két tört vett elő.

- Rajt! – szólt Maturo.

Orn törjeit forgatva közelített Ron felé, de lapjukkal sujtott le minden egyes csapásnál.

Ron rohanni kezdett ellenfele felé, majd elugrott a nindzsa mellett. Közben kardjával kicsavarta az egyik tört ellenfele kezéből. Mindketten lefékeztek majd a tör felé ugrottak. Ron ért oda elsőnek, s kirúgta a kardot a szőnyeg által jelzett küzdőtér szélén túlra.

Ron se alkalmazott veszélyes támadótechnikákat: ehelyett találkozásaikkor oldalra ugorva próbálta kicsavarni ellenfele végtagjait, hogy használhatatlanná fárassza azokat.

Orn kezéből kiesett a másik tör is: már egyik kezével se tudott fegyvert fogni. Összetette karjait, egyértelműen könyöklésre készült, és nekirontott Ronnak.

Ron kitért, közben gáncsként kitette lábát. Orn elesett, Ron szaltóval visszaugrott és rugdosni kezdte a földön heverő ellenfelét.

- Elég! – kiáltott Orn.

Ron azonnal abbahagyta a rúgásokat, de feszült testtel, támadóállásban nézett ellenfelére. Az nem mozdult.

Végül feltette a kezét. Valóban megadta magát.

- Ezt a küzdelmet Ron nyerte meg! – kiáltotta Maturo.

Ron távolságtartóan kinyújtotta karját, s Orn elfogadta a segítséget a felálláshoz.

- Most az egyszer legyőztek. – lihegte.

- Jó kis küzdelem volt. – válaszolta barátságosan Ron.

Maturo széttárta kezeit a hallgatóság felett.

- Következik Branduin és Erlon!

Orn visszaült nindzsa társaihoz. Ron leült Chris és Frank közé. Ezután a küzdők felálltak egymással szemben.

- Rajt! – szólt Maturo.

Ez a versenyzőpáros se ejtett vágásokat egymáson, de küzdelmük bírkózásba fordult át: egymásnak feszültek, s izületeik annyira recsegttek, hogy végül Erlon ordítva adta fel a küzdelmet. Egyértelműen több sérülést okoztak egymásnak, mint amennyit Ron okozott Ornnak.

Végül a döntőben Ron és Branduin küzdött meg egymással, Ron ezúttal gyorsaságát és erejét kénytelen volt kitérésre használni, mert Branduin egyértelműen nagyobb tömegű és erősebb volt nála. Ellenfele pontosan a tömegével próbálta kiütni Ront.

Többször is összeütköztek, amikből Ron azonnal, csavarodva tört ki.

Végül Branduin esett a földre, használhatatlan csuklókkal.

Ron várt. Branduin nem szólt, hogy feladja, így Maturo hangja zárta a fordulót:

- Ron győzött!

Ron röviden meghajolt és visszaült helyére. Branduin is összeszedte magát és visszavonult társaihoz, akik barátságosan megveregették a vállát.

Maturo előlépett, energikusan széttárta kezeit.

A terem elnémult.

- Most rögtön kihirdetem a végeredményt és elmondom a záróbeszédet!

- Mindhárom versenyszám alapján: a győztes Ron, a második helyezett Orn, a harmadik pedig Branduin!

A szólított személyek felálltak. Ronról egyértelműen folyt még az izzadtság, de Branduin a csuklóit is fogta.

A közönség megtapsolta a három nindzsát.

- Az utolsó próbán mind a négyen, akár győztetek, akár nem, igazi harcosként küzdöttetek. Félelmeitek ellenére nem engedtetek támadó ösztöneiteket elszabadulni, hanem önuralmatokat fenntartva, mérlegelve választottátok ki a harci technikákat. A Verseny Győztese ugyanezt tette: győzelme bizonyítja igazságát annak, amit belépéskor tanítottunk: a tisztánlátás, a hideg fej létszükséges ahhoz, hogy ne vezessenek bele csapdákba.

Maturo végigtekintett a hallgatóságán, ünnepélyesen egymásnak döntötte ujjait, s ezzel zárta beszédét:

- Ne feledje senki: attól még nem győztünk, hogy másokra kényszerítjük akaratunkat. El kell érünk, hogy szándékuk legyen az együttműködésre. Ehhez sok esetben nekünk is változnunk kell, s közös megoldást keresnünk.

Maturo széttárta karjait, majd leeresztette őket.

A hallgatóság felállt, és beszélgetve távozni kezdett.

Ron odament Maturo-hoz, három társa is köré gyűlt.

- Tanácsot szeretnél kérni? – kérdezte Maturo.

- Igen, Mester. Az Északi Birodalom Császárárt megdöntötte főtanácsadója, a nekromanta Nordakus. Ellene indulunk akcióra, hogy váratlan rajtaütéssel megdöntsük, mielőtt több kárt tesz világunkban. Ehhez összegyűjtöttük sárkányok által őrzött, mágikus hatalmú Sárkányvért darabjait.

Csak hogy Nordakus elmondta, hogy évekkal ezelőtt mesterségesen hozott engem létre egy birodalmi katona és két árnylény felhasználásával. Ezt Chrisnek is bemutatta egy vízióban.

Maturo nagyot nézett. Chris összeszorított foggal kétszer bólintott. Ezt látva Drake és Frank bólintott, megerősítve Ron szavait.

Maturo-nak eszébe jutott Ron gyors tanulása, s hogy az orvtámadásokban volt a legtehetségesebb. Így már hihető volt, amit mondott. Nordakus egyértelműen tudtán kívül akarta kulcspillantokban felhasználni.

- A két árnylényt azóta kiűztem magamból. De eredeti emlékeim nem jöttek vissza. Továbbra se tudom, ki vagyok.

Ha megszerezzük a Sárkányvért utolsó darabját, a Sárkánykardot, akkor már támadásra is használhatom a vért hatalmát. De nem vagyok biztos benne, hogy gonosz célok nem csábítanak el. Mert nem tudom, ki vagyok valójában.

A múltamban se lehetek biztos. Ha Chris víziója igaz, akkor Birodalmi Katona voltam. S ha igen, tényleg a Középkontinensen nőttem föl? Valódi szüleimet ölte meg a Birodalom? Mennyi emlékem igazi? Nordakus ennyi mindent nem tudhatott a Középkontinensről.

És a legfontosabb kérdésem: Hogy fogok ellenállni a rossznak?

Maturo maga elé meredt, időnként alig észrevehetően bólintott. Végiggondolta, amit Ron mondott neki, majd mérlegelte, milyen tudást adhat a fiúnak.

Végül így szólt:

- Ron, a múltad nem mondhatja meg, ki vagy. Döntéseid mondják meg, s azokat a jelenben hozod. Arról, hogy milyen jövő felé törekszel. Ez a szabadság mindenkinek megadatott, s elvehetetlen. A dolgod, ami elől nem bújhatsz el, az, hogy felelősen élj velem. Erre emlékeztess magad.

Ronnak eszébe jutottak Chris szavai. A lány is ugyanezt mondta.

Maturo hozzátette:

- Én azt mondanám, a Kard csak addig legyen nálatok, amíg hatástalanítjátok Nordakust – lefegyverzitek, vagy szükség esetén megölitek. Utána én személy szerint visszavinném a vért összes darabját a Sárkányokhoz.

Bátorítóan rájuk nézett.

- Jó, ha tudjátok: a Középkontinens katonasága több végzős nindzsát vesz fel, s azt is kérték, növeljem az iskolába felvettek számát. Ők is fenyegetésnek tekintik Nordakus Birodalmát, még ha nem is gondolják, hogy az egész világot elpusztítaná.

Ron arra gondolt, elbujdokolhat saját bizonytalansága miatt, de ettől a világot továbbra is fenyegeti a veszély. Ő pedig mindenképp dönthet amellet, hogy szembeszáll vele. Ez alól nem tud kibújni.

Végignézett társain.

- Nem menekülhetünk a felelősség elől. Meg kell döntenünk Nordakust.

Chrisre nézett.

- Téged is csak így tudlak megmenteni. – mondta halkan.

Sóhajtott, és megcsóválta a fejét.

- Induljunk, mert nem tudjuk, mikor nyitja meg a feketemágus az átjárót.

Chris rajongott Ronért, aki a Birodalom ellen indult. Ők azért indultak el nagy tetteket véghezvinni, hogy jót tegyenek az emberekkel: megmentésük őket, saját szerelmükhöz pedig méltóak legyenek. Nem ragaszkodnának a nagysághoz, amikor az már valójában alávalóvá tenné őket.

Követni kezdték Ront a kijárat felé. Mikor odaértek, a bejáratot őrző nindzsa elismerően így szólt:

- Gratulálok a győzelmedhez.

- Köszönöm. - Ronon mosoly suhant át, de máris eszébe jutott küldetésük. - Remélem, még találkozunk!

A Törp Királyság

A fedélzetre visszaérve Frank így szólt:

- Figyeljete! A Törpök nem biztos, hogy fogadnak minket. Lehet, hogy lelövik a léghajónkat. A Birodalom járműveit mindig félig romhalmazzá lőtték, mire azok visszafordultak.

- Az Ellenállás jele van a hajónkon. – válaszolta Ron, a Fehér Álarcra utalva. – Nyissuk ki az alsó ablakok zsaluit, ahogy azt Koral közelébe érve tettük. Akkor látni fogják, hogy nincsenek fegyvereink.

- Aki akar, még kiszállhat. – mondta Frank. Drake fejével röviden nemet intett. Chris egyértelműen Ront követte.

- Akkor indulás! – szólt Frank.

Beindította a rotorokat, és a levegőbe emelte a léghajót. Repülni kezdtek dél felé.

Egész nap csendes időjárásban haladtak. Este lementek a fedélzetről a hálószobába aludni. Drake őrködött a viharok ellen.

Ron álmában ismét a víziót látta Nordakusról: amint tornya tetején álva, színes kristálygömbökkel varázslatára ráerősítve beengedi az árnylányeket gömbvilágukba. Ron kardforgató keze görcsbe rándult, erre fölébredt. Látta, hogy a léghajó fedélzete alatti, faburkolatú hálószoba vette körül.

Délelőtt már a Törpök Szigetének partmenti települései fölött repültek. Ezek házai óriás tengericsigák vázaiból állnak, a belsőbb települések fölé érve pedig látták, hogy házaik bányákból kiemelt, üregessé faragott kristályok voltak.

Végül a parthoz közeli Főváros fölé értek, aminek felszíni része egy hegy kérgére települt.

A hegy egyik sík részéről Frank tűzgolyókat látott szállni függőlegesen a levegőbe. Az őket kilövő zöld köpenyes törp egyértelműen azt jelezte, oda szálljanak le a léghajóval.

Ahogy közeledtek a sík kiszögelléshez, valóban nem szállt feléjük tűzgolyó: a korábbi függőlegesen haladók csak jelezték a leszállóhelyet.

Egyedül a zöld ruhás törp várta őket, lándzsáját szorítva. Kíválóan felkészült vámőr volt, ezért küldte őt parancsnoka a vendégek fogadására.

Ron biztosra vette, hogy több ór figyelni őket, de elrejtőzve.

A Léghajó függőlegesen leszállt a sík kiszögellésre, a motorok leálltak. Ronék a fedélzetről indulva lementek a döngő fa lépcsősoron és kiléptek a hajótest közepéből nyíló kapun. Csak lándzsát fogó törpöt látták szemből közeledni, ő éles tekintettel figyelte a megjelenő embereket.

- Mi járatban érkeztek? – kérdezte a vámőr. Lándzsája végét határozottan a földre szúrta, tetejét oldalra döntötte: nem fenyegető pozíciót vett fel.

- A Kristálysárákánnyal szeretnénk beszélni. – válaszolta Ron. - Az Északi Birodalom egy nekromanta uralma alá került, és szeretnénk elkérni a Sárákánykardot, hogy megdönthessük őt.

A törpön komorság suhant át. De hallotta, hogy ahol az Ellenállás Fehér Álarca felbukkant, mindig csak igazságot tett. Lesujtott, de soha nem maradt ott uralkodni. Ezt előre kizárta azzal, hogy az általa védelmezettek se tudták meg, kinek tartoznak hálával.

A vámőr ezt válaszolta:

- A Birodalom flottái egyre agresszívabbak velünk szemben. A Középkontinens is észlelte az egyre sötétülő jeleket. A Királyunk épp meghallgatásokat tart. Kövessenek, a Kristálysárkány a Tanácsteremben dolgozik a Királyság egyik főtanácsadójaként.

A törp maga mellé húzta lándzsáját, és vezetni kezdte Ronékat a hegy belsejére nyíló bejárat felé. A négy ember a házak között haladva látta, hogy területük bővítve volt sátozott falú védett pultokkal, ezek boltokként szolgáltak. A házak lakóinak egy része itt töltötte munkanapját. Pultjaik cirádás fémekkel díszített árukkal voltak megpakolva, még a közönséges fejszék is igényesen voltak kidolgozva.

A törp átvezette Ronékat az állandó őrrel felügyelt barlangbejáraton, s egy oszlopos csarnokba érkeztek. Cseppkő falai és drágakövekkel kirakott mintái a napfényt majdnem a kinti erősséggel tükrözték vissza. Így kellemes fény árasztotta el az egész csarnokot, még a belőle nyíló oldalfolyosókat is. De az egész barlangrendszernek egyértelműen több helyen kellett a fényre nyílnia, hogy világos legyen.

A csarnokban széles asztalokra ételek és italok voltak kirakva, a folyosókról betérő bányász törpök szabadon választhattak maguknak adagokat az asztalokon tornyosuló réztányérokra pakolva.

A csarnok túloldaláról egy ajtó nyílt egy további teremre, amiben faragott hosszanti széksorok, keresztben pedig lépcsőkkel megemelt, díszes bársonyszékek álltak. A zöld köpenyes törp vezetni kezdte Ronékat a szemközti terem felé.

- Legyenek üdvözölve a bányatelepen! – szólt. - Ez a bányászok ebédlője. A Tróntermet magába foglaló Királyi Palota teljes egészében a föld alatt húzódik, egy bánya részeként. Uralkodóink ezzel is kifejezi, mennyire fontos a Királyságnak a bányászat, a kovácmesterség és remekműveink eladása a többi kontinensen.

Ronék elhaladtak egy asztal mellett, amire néhány törp huppant le.

- Huhh, néha pihenni is kell egy kicsit... - mondta egyikük, miközben a sült kacsacomb után nyúlt. Egy másik törp a párolt répát kezdte tányérjára lapátolni.

- Nem könnyű munka a bányászat, de sok pénzt hoz! – folytatta Ronék vezetője. – A Bánya ezért engedheti meg magának, hogy elkészítse bányászaink ételét. A kemény munka után mindig jólesik mesterszakácsunk kínálata.

Elértek a szemben lévő ajtóig, s átléptek rajta. A szintkülönbséggel védett, merőleges széksort páncélos őrök őrizték, néhány széken művelt megjelenésű, szakállas törp ült. A középső széken meglátták a Törp Királyt: egy sárkányokat ábrázoló faragott trónon ült.

Ronék a törppel együtt odaértek a Trónszék lépcsőjéhez.

- Thurimius Király, elővezettem a légtérünkbe érkezőket. Kihallgatást kérnek Felsőgedtől.

A Király barátságosan a csapat tagjaira nézett. Így szólt:

- Látogatók, mondjátok el, mi ügyben érkeztek!

- Felség, válság megelőzéséhez kérjük segítségét! – szólt Ron.

Elmondta a Királynak a Nordakus által jelentett fenyegetést, s azt is, amit a Középkontinens Könyvtárában megtudtak a létsíkok közötti kapukról. Thurimius királyon látszott, hogy felelősségteljesen gondolkodik, miközben Ront hallgatja. Mikor válaszolt, hangja gyógyító hatással volt a jelenlévőkre.

- Át kell gondolnom, mivel biztosítom legjobban népem fennmaradását... Tudom, hogy a Középkontinens már elkezdte bővíteni hadseregét, ezt mi is elvégezzük.

Ron szemébe nézett.

- A Kapuk több ezer éves legendája alapján azonban nem küldhetem a Királyság katonáit az Északi Kontinensre, halálos veszélynek téve ki őket – egy részüket pedig a biztos halálnak.

Hangjában együttérző bátorítás jelent meg.

- De azt támogatom, hogy a Sárkánykarddal legyőzzétek a feketemágust. Ekkor a tengeri összetűzések se nőnek meg, s minden megmentett élet egészségesen maradó családokat eredményez.

Ronon vörös düh futott végig. A törpök nem hajlandóak kiiktatni a fenyegetést. Neki viszont muszáj szembeszállnia Nordakusszal, hogy megvédje Christ.

A Király felállt a trónról.

- Kövessetek, a tanácssteremben pihenő Őrzhöz viszlek Titeket.

A Király fenyegetést kizáró, kényelmes tempóban haladt a trónterem oldala felé egy átjáróhoz, amit vastag bársonyfüggöny takart el két rétegben. A zöld köpenyes törp vezető Thurimius Király után indult, tartva a tisztes távolságot. Ronék követni kezdték vezetőjüket.

A Király vezetésével átléptek a bársonyfüggöny túloldalára, s egy hosszú terembe érkeztek, aminek falait színesen festett freskók díszítették. A falakból kidomborodó oszlopokról indulva vékony fafaragványok kúsztak fel a csarnoktető boltíves vonalain.

Ebben a teremben is hosszanti széksorok voltak kiállítva a tanácsnokok számára, de közöttük egy hosszú asztal terült el, az információk megosztásához.

A terem egyik végében pihent a Sárkány, kristálypikkelyei minden színben izzottak.

A csarnokba érkezők lépteit hallva kinyitotta a szemét.

A Király megállt a Sárkány fejével szemben és bólintott.

- Szeretett Őrzhő! – szólt – Látogatóink az Ellenállás jelét viselik. Szeretnék elkérni a Sárkánykardot az északon hatalomra került nekromanta ellen.

A Sárkány pislogott néhányat, majd elgondolkodva a négy emberre nézett. Érezte rajtuk a középkontinensi növények illatát.

- Látom, a vért többi részét már odaadták társaim.

Ron megszólalt:

- Őrző! Csak a nekromanta legyőzésére használnánk a kardot, utána vissza tervezzük vinni a sárkányvért darabjait az őket őrző négy sárkányhoz.

Rövid csend után távolságtartó hangon válaszolt a Sárkány:

- Tisztos elvi elhatározás, remélem a gyakorlatban is megmarad. Mikor megkísért, hogy valóban megszerezheted a hatalmat.

A királyra nézett.

- Felség, támogatom, hogy az idegek megkapják a kardot?

- Igen, Őrző. Nekünk megéri, ha egy csapat rajtaütéssel megöli a feketemágust.

A Kristálysárkány megvakarta az orrát.

- Adnál melléjük sereget?

- Nem. – válaszolta a Király komor határozottsággal. - Csak ők terveznek akciót Nordakus ellen, mielőtt elég erőssé válik háború indítására. Én a haderőnkkel rettentem őt el.

A Sárkány a távolba meredve gondolkodott.

Tényleg a nekromanta fenyegetésétől akarják megszabadítani a világot, ha sereg nélkül is szembeszállnának vele. Ennél jobban sosem lesz biztosítva, hogy a kardot kérői jó célokra használják.

Bólintott.

- Ez esetben odaadom a vértzet utolsó darabját. – mondta.

Egy aranyszínű kardot vett elő egyik szárnya alól, s átnyújtotta a négy embernek.

Ron előrelépett és átvette a Sárkánykardot.

Semmi nem változott. Nem lettem megvilágosodottabb.

Visszalépett társaihoz. A Sárkány figyelmesen nézte őt. Ron így szólt:

- Nincs miért késlekednünk. – mondta, vállán érezve küldetésük súlyát. – Indulnunk kell Nordakus ellen.

- Legyetek körültekintőek, és járjatok sikerrel! – szólt a Király. – Magatok számára a legnagyobb győzelem a vért ismételt szétosztása lesz. Aki értelmes, nem válik zsarnokká, hogy ne döntsék meg.

A csapat tagjai egyetértően bólintottak.

- Köszönjük, hogy átadtátok a kardot. – szólt Ron. - Remélem, világunk hamarosan örökre megmenekül, s utána ismét találkozunk.

A zöld köpenyes vezető intett, s ők köré gyűltek. Kivezette őket a Tanácsteremből. Ron észrevette, hogy mindhárom társa energikusan, megújult reménnyel lépkedett.

Mindenkit lelkesít a Sárkánykard megszerzése. Csak én nem érzek változást. Ugyanaz a tudásom, amit a múltban megszereztem.

De felelősséget kaptam. Úgy kell élnem a hatalommal, hogy megőrizzem Chris és a többiek életét. Csak ilyen módon támadhatunk Nordakusnak.

Visszaérkeztek a léghajójukhoz. A fedélzetre érve Drake megkérdezte társait:

- Ne pihenjünk?

- Nem tudjuk, mikor készül Nordakus megnyitni a kaput. – válaszolta Ron. – Most azonnal indulnunk kell. A léghajón pihenünk eleget.

Így folytatta:

- Mielőtt rajtaütünk Nordakuson, meg kell kérnünk Koralt, hogy küldjön seregeket az Északi Kontinensre. Ha vállalkoznak erre, én elkötelezetten vezetem őket Nordakus legyőzéséhez.

- Egyetértek! – szólt Chris és Drake lelkesen.

Frank meghúzta a karokat, és léghajó a levegőbe emelkedett. Frank meghúzott néhány további kart, s a léghajó elfordult.

- Koral irányba állítva! – szólt Frank. – Holnap délutánra odaérünk.

Előre tolt a egyik kart, és a léghajó sebesen suhanni kezdett a Középkontinens felé. A társaság tagjai türelmetlenül nézték az óceánt.

- Ron! – szólt Drake - Most már megtudhatjuk, milyen harci erőt ad a vért. Azt javaslom, vívjunk!

Ron ösztönösen Chrisre nézett.

- Chris, Frank, álljatok a fedélzet első végébe! – mondta - Mi középen vívunk Drake-vel.

A két megszólított félrevonult, a nindzsa és a lovag pedig egymással szemben küzdőállást vett fel középen.

Ron mozdult először, s összecsapott Drake-vel. Kiderült, hogy úgy tudott mozogni, mintha semmi súlya nem lenne se a kardnak, se a vértnek. Könnyű csuklómozdulatokat is használhatott a nekirontó Drake ellen.

Drake harc közben kifáradt, Ron légzése viszont alig vált intenzívebbé. Végül Drake összeroskadt, s így kiáltott:

- Feladom! – hangja rekedt volt.

Ron odament Drake-hez és felsegítette őt.

- Szóval ez a Sárkányvért által adott erő. – mondta nyugodt hangon Ron.

A távolba meredt, majd ezt mondta társainak:

- A Korali Nagytanács elé kell állnunk kérésünkkel. Csak civilizált tárgyalással érhetünk célt. A Nagytanács büszke arra, hogy megtalálja a különböző kérésekkel érkezők elvont céljait, és azokhoz ajánl olyan megoldásokat, ami minden félnek megfelel. Ehhez megfelelően sokat várnak el a tárgyalásra érkezőktől: ha valamelyik fél indulatossá válik, akkor se váltson közvetlen önérdeke képviselőjére. Hanem továbbra

is az általa látott legnagyobb közjót javasolja, szakmai alapon. Az indulatosabb fél hergeli maga ellen a hallgatóságot.

Ahogy Maturo mondta: észre kell vennünk, indulataink hol vinnének tévútra, és miért nem szabad nekik engednünk. Jóindulatúak csak magunkon uralkodva lehetünk.

- Reméljük, támogatnak minket. – szólt Drake.

Másnap délután landoltak a korali légikikötőben. A vámőröktől megtudták, hogy a Nagytanács csak délelőttönként ülésezik, így másnapra tudnak időpontot kérni a Kongresszusi Épületben.

Ennek megfelelően két napi tartózkodást fizettek ki a vámőrbódénál.

Ron benézett a fedett folyosóra, majd visszafordult társaihoz.

- Most vagyunk Koralban. – mondta. Azt egyikük se tette hozzá, hogy talán utoljára. – Azt javaslom, használjuk ki! Nézzük meg a várost!

- Ron! – szólt Chris. – Nagyapa feltámasztásakor azt kérte, keressük meg Edon Tranquilt a Nagykönyvtárban.

Vele találkoztunk az árnylények kapcsán!

- Chris, jövök veled. – szólt Ron. – Drake, Frank! Ha alkonyatkor találkozunk a hajón, megfelel?

- Én kipróbálnám a korali vendéglátást. – válaszolta Frank. - Azt hallottam, nagyon finom reggeliket készítenek.

- Szívesen aludnék máshol is, mint a léghajón. – mondta Drake. – Már a szobától tengeribeteg leszek.

- A környezetváltozás tényleg nem árt. – szólt Chris. – Térjünk be egy fogadóba éjszakára!

- Oké, keressünk egyet. – válaszolta Ron.

Észak felé áthaladtak a folyosórendszeren, majd a légipiacon. Végül a lakóövezeten haladtak keresztül, a Könyvtár felé közeledtek. Az egyik szökőkutat körbevevő kereszteződésnél megláttak egy fogadót. Betértek, s látták, hogy a padló egymásbaillesztett növénymintás parkettákból állt. Négy ágy volt felállítva íves szekrények és virágmintás tányérokkaal díszített falak között. A berendezés inkább emlékeztetett önkiszolgáló házra, mint fogadóra.

Az ajtóval szemközti pultnál egy fehér inges, kék szoknyás hölgy ült.

- Üdvözlöm Önöket! – szólt. – A szemközti cukrászdából szolgáljuk fel a reggelit. 25 garas egy éjszaka egy személyre.

- Egyszer vagyunk Koralban. – mondta Ron. Végignézett társain. – Mit gondoltok?

- Jó a hely, szálljunk meg! - szólt Drake.

- Tetszik. – mondta Chris.

Frank is támogató volt.

- Ez esetben szeretnénk kibérelni a házat, erre az éjszakára. – mondta Ron, és fizetett.

- A kulcsot odaadom. – mondta a hölgy. - Holnap napfelkeltekor szolgáljuk fel a reggelit. A délelőtti folyamán kell elhagyniuk a házat.

- Köszönjük. – válaszolta Ron. Frankhez fordult.

- Szerintem előbb visszaérkeztek, mint mi. Legyen nálatok a kulcs.

- Mi is bejárjuk a várost, Ron! – mondta Drake. – De napnyugtára visszaérünk.

A csapat tagjai szétváltak, Ron Chrisszel együtt a Könyvtárpalota felé indult. A Palotába érve sorbaálltak a korlátnál.

A könyvtárosnőhöz érve Ron ezt mondta:

- Edon Tranquil-hoz irányítottak minket, azt kérték, a lebegésbűbáj ügyében keressük őt.

- Köszönöm. Most éppen látogatót fogad, várniuk kell, amíg sorra kerülhetnek.

Ron Chrisszel együtt helyet foglalt a mintás kőpadlójú, árnyékos csarnokban. Megpróbálta elképzelni, mit él át a lány. De nem tudta, milyen emlékei vannak nagyapjáról.

Látták, amint az egyik mágus kijelentkezik. Ekkor az ügyintéző hölgy felállt.

- Akik Tranquil urat keresik lebegésbűbáj ügyében, tudja fogadni őket.

Chris és Ron felálltak, s bementek a barna szőnyeggel borított folyosóra.

Chris is megcsodálta a szobák fénylő, mágikus modelljeit a naprendszerrel és a többi jelenségről.

Végül odaértek a „Mágia Hatalomtörténete” témájú szobához.

Tranquil úr most egy világosabb kék talárt viselt. Ezek szerint nem rangját jelezte a színe, s nem is kellett egyenruhát hordania.

- Jó napot. – köszöntötte őket a színes karosszékekkel körbevett asztal mögül. – Miben segíthetek?

- Ön Edon úr? – kérdezte Chris. Hangja alig észrevehetően megremegett.

- Igen, én vagyok. Miben segíthetek, ifjú hölgy?

- Tudja, a nagyapám meghalt... - Chris hangja elcsuklott.

- Na... nem kell mindjárt elpityeredni. Ki volt a nagyapja?

Chris a földet nézte.

- Ronald Wego.

Edon szemei kitértek.

- Ronald??? Meghalt??? – a mágus hosszan kifújta a levegőt. - Őszinte részvétem. Az egyik legjobb barátom volt!

Chris az emlékeibe révedt, így uralkodni tudott magán.

- Tudja... azt mondta, keressem meg Önt. Valami lebegés ügyében.

- Épp van készen egy lebegés varázstekercsem, de mire kéne?

Ron most könnyebben tudott egyértelmű lenni, mint Chris. Beszélni kezdett:

- Mielőtt Chris nagyapja meghalt, említette, hogy van a kútban valami. Oda szeretnénk lejutni.

Edon Tranquil elgondolkodott, majd kétszer röviden bólintott.

- Értem. Odaadom a tekercset, de csak kétszer használható. Épp itt van nálam. – előhúzta egyik fém patentos zsebéből. - Tessék.

Chris enyhén remegő kézzel átvette a tekercset.

Neki ez sokat jelent, nem úgy, mint nekem a Sárkánykard.

- Köszönjük. – szólt Chris nyugodtabban.

Azt éli meg, eldőlt, hogy meg fogja tudni, mit hagyott rá Nagyapja.

A mágus komoran összpontosítani kezdett.

- Örülök, hogy megismerhettem, Miss Wego. – hangja bátorítóvá vált: - Ne keseredjen el. A Nagyapja jó helyen van odaát!

- Én is voltam „odaát”. Nem volt jó Ron nélkül.

- Idővel mind odakerülünk, az idősök megértik ezt. A búcsú nem végleges. Mi már eltávozott rokonainkra gondolunk, miközben egészségünk egyre romlik. – Elmosolyodott. – Én is közelebb vagyok már életem végéhez, ezért úgy köszönök el, a mielőbbi vizontlátásra!

- Viszlát! – szólt Chris. Belekarolt Ronba, s hagyta, hogy a fiú vezesse.

Megnézték a szobák világító, tudományos modelljeit és a dinoszauruszcsontvázakat. Chris a könyvekbe is belelapozott.

Épp a mezőgazdaságot tárgyaló szobában voltak. Ron is megnézte a gerincek címeit.

„Kertrendezés”

Saját házam sincs, nem hogy kertem... de Chris hasznosíthatja birtokán a könyvben leírtakat.

A „permetezés” címszó alatt léghajókról szóló könyvet is talált. Bonyolult rajzok mutatták be a léghajó működését, ennek megértése önálló szakma volt.

Franket megkérhetjük, hogy mutassa be, hogyan kell tájékozódni az iránytűvel, vezetni a karokkal és leszállni. Így ha napszúrást kap, vagy rosszabb történik, legalább le tudjuk tenni a hajót.

Nordakus legyőzése után lesz erre időnk.

Amikor a nap alkonyodni kezdett, Chris javasolta Ronnak, hogy a záróra bejelentése előtt hagyják el a könyvtárat.

Visszaindultak a fogadó felé. A látóhatárhoz közeli nap vörösen világította meg az íves ablakú házak fehér falait.

Elértek a cukrászdának és a szökőkútnak helyet adó kövezett kereszteződéshez. Ron bekopogott a fogadóba. Drake nyitott ajtót.

- Nemrég érkezünk meg mi is. – Mondta. – Pihenjünk, holnap a meghallgatáson frissnek kell lennünk.

- Ron, én figyelni fogom, hogyan beszélsz, tanulás céljával. – mondta Frank. – De ha a léghajóval vagy a Birodalom hierarchiájával kapcsolatosan kérdeznek, tudok válaszolni.

- Köszönöm, Frank. – Ron fáradtan elmosolyodott.

- Tényleg ideje lefeküdnünk. – tette hozzá.

A meghallgatás

Éjjel volt.

Vörös szemű árnylények suttoztak Ronnak, miközben fekete karjaikkal vállcsontjaiba akaszkodtak:

Soha nem szabadulsz tőlünk. Mindig rosszat akarunk, kegyetlenül. Választásunkat nem befolyásolhatod. Benned voltunk, ezért benned vagyunk. Bántod társaidat, mert mi bántjuk őket!

- Ne... Nem!

Ron forogva próbált kiszabadulni, s párnák nyomását érezte végtagjain. Föülte és körülnézett. A holdfényvel bevilágított, négy ágygal, polcokon illatos virágokkal berendezett fogadóban volt.

Csak álom volt.

Ránézett Chris ágyára.

Üres volt.

Ronon ijedtség futott végig.

Hol van Chris?

- Chris, itt vagy? – kérdezte.

Nem kapott választ.

Ron körbenézett a fehér holdfényt visszaverő szobában, és sehol nem látta a lányt.

Azonnal kiment a bejárati ajtón, és az éjjeli fényben keresni kezdte őt.

Anélkül haladt végig a házak között, hogy meglátta volna Christ. Csak a tücskök ciripelését hallotta.

Elérkezett a légi piac kapujáig.

Végigfutott hátán a hideg.

Chris, ugye nem mentél ki a kapun?

Oldalra nézett, végig az egyenes kőfal mellett.

Meglátott egy hosszúhajú személyt a két kőfal sarkában, a mesterségesen emelt dombon.

A lány kinyújtott lábakkal ült, a csillagokat nézte.

Ron haladni kezdett felé. Az örök a falról pont ráláttak, tehát biztonságos helyet választott. Ron közeledett felé, s meglátta:

Egyértelműen Chris van ott!

Végül mászni kezdett a dombon, a zajra Chris ránézett.

- Chris! – szólt halkán Ron. – Mit csinálsz itt egyedül?

- Csak... gondolkodtam... - mondta álmatag hangon a lány. – Nordakusról... Nagypáról... Rólad.

Ron majdnem odaért, de az első név megkavarta: félig ő is aludt. Megállt.

Chris barátságosan ránézett.

- Nem jössz ide, nézni velem a csillagokat?

Ron ismét cselekvőképes volt.

- Dehogynem. – szólt, és odaült a lány mellé.

Chris körívesen végigmutatott az égbolton.

- A Nagypám gyerekkoromban azt mondta, hogy minden élő embernek van egy csillaga... Ha születik valaki, új csillag keletkezik, ha meghal valaki, akkor kialszik.

Lassan megfogta Ron karját.

- Szerinted melyik a te csillagod?

Ron résztvett a jelenetben.

- Nem tudom. – válaszolta. – De a Tied szerintem az a szép piros ott...

- Miért? – kérdezte lelkesen Chris.

- Mert éppoly gyönyörű, és olyan egyedi, mint te.

- Ron... - a lány a fiúnak döntötte fejét.

Ronnak egy ideig simogatta Chris a haját, de nem aludhattak el. Ebben határozottnak kellett lennie. Végül így szólt:

- Chris... muszáj visszamennünk a fogadóba. Itt kint veszélyben vagyunk.

- Hát jó... mondta álmosan Chris.

Ron felállt, majd felsegítette Christ.

Kézenfogva mentek vissza az utcákon át, s miután beléptek a fogadóba, Ron bezárta az ajtót.

Most tapasztalta Chris erényét először hibaként. A hevessége sokszor előnyös volt. Segíthet a lány a Nordakus elleni harcban? Igen, eddig is hatékonyan harcolt. És a lány elnézte neki, hogy Nordakus megfertőzte egy időre árnylányekkel. Hibátlan személy nincsen. Chris például hajlandó félálomban a csillagokat nézni egy idegen városban. Másnak talán rosszabb a hibája.

* * *

Másnap reggel Ron a fehér kupolás Kongresszusi Épülethez vezette társait. Az épületbe belépve látták, hogy két körfolyosó volt kiépítve benne. A külsőt, ahová érkeztek, sokszínű, növénymintás szőnyeg borította, és narancsszínben világító szpesszartin kristályok világították meg.

A belső köríves fal mellett székek és asztalok álltak, a külső köríves fal mellett pedig néhány hosszú asztal állt tekerccsekkel megpakolva. Ezeknél a külső asztaloknál ügyintézők fogadták az érkezőket.

Ron odavezette társait az egyik ügyintéző hölgyhöz, aki hosszú fekete haját lófarokban hordta, fején kék kövekből kirakott vékony hajráf volt.

Az ügyintéző érdeklődve nézett rájuk.

- Üdvözlöm Önöket, miben segíthetek? – kérdezte.

- Üdvözlöm, Ron Strago vagyok. A Nagytanács elé szeretnénk járulni. Az Északi Birodalom egy időre admirális pozícióba emelt, így sok téren ismerem a Birodalom által jelentett fenyegetést. Ezekről szeretnénk beszámolni a Nagytanácsnak.

Az ügyintéző szeme felragyogott.

- Köszönjük az időt, amit erre szánnak. – mondta barátságosan, és az asztalon tornyosuló írószerek felé nyúlt. - Adok pergamentekercset és tollat. Legyenek szívesek, foglaljanak helyet itt a külső körfolyosón, s írjanak meg mindent, amit tudnak. Mikor végeztek, adják át nekem az iratot. Ekkor ügyszámot kapnak, s mivel korán reggel van, várhatóan még ma meghallgatja Önöket a Nagytanács.

A csapat tagjai helyet foglaltak az egyik üres asztalnál.

- Először beszéljük át szóban, mit írjak le. – mondta Ron társainak. - Gondolatban alkossuk meg a vázlatot, és szóljatok, ha valami fontos információt kihagynék.

Ron vezetésével átbeszélték a vázlatot, mindenki hozzátette, amit szükségesnek látott. Végül Chris felajánlotta, hogy az ő kézírásával készüljön a tekercs, mert akkor könnyen olvasható lesz. Ron ezt hálásan megköszönte, és a lánynak adta a tollat.

Miután elkészültek, leadták a tekerccset a kék hajráfot viselő ügyintézőnél.

- Köszönöm. – válaszolta ő. - A tekercs a T/3 ügyszámot kapja meg. Ezzel a számmal fogják behívni Önöket, a második, eggyel belsőbb körfolyosóról. Azt javaslom, ott várakozzanak!

Ronék követték a javaslatot, s helyet foglaltak a tanácsteremre nyíló ajtószárnyak közelében, amit katonák őriztek.

- A T/1-es ügyben kihallgatást kérőket a Nagytanács fogadja! – szólt egyszer az ór, s néhány, távoli kultúra ékszereit viselő kereskedő lépett be a kapun.

A B/1 és a T/2 ügy után Ronék reménykedtek benne, hogy hamarosan őket szólítják. Tettre készen várakoztak a hideg mozaikkövekkel és falifestményekkel borított folyosón.

- A T/3-as ügyben kihallgatást kérőket a Nagytanács fogadja! – hallották hirtelen.

- Ezek mi vagyunk! – szólt Ron. Felálltak, s ő visszafogott tempóban átvezette társait az ajtón.

A Tanácssterem a központi kupola alatt helyezkedett el. Rubintok világították be a termet, a padlót itt is sokszínű, növénymintás szőnyeg borította.

A tanácsnokok a terembe érkezőkkel szemben ültek, félkörívet formázó patkóban, ami hátrafelé lépcsőzetesen emelkedett, és összesen három széksorból állt. Többségük idős, szakállas férfi volt és mágusruhát hordott. De középkorú nők és fiatalok is voltak közöttük.

A széksorokkal szemben állt egy elnöki emelvény, de az első széksor közepén is magasított hely volt kiépítve. A kihallgatások alkalmával ez utóbbiban ült egy sárga ruhás mágus.

A varázsló megvárta, amíg Ronék beérkeznek a széksorok által körbekerített területre, majd így szólt:

- Üdvözlöm látogatóinkat, Airdun tanácsnok vagyok. A tanácsstagoknak felolvastam jelentésüket, amit megvitattunk, s most döntésünk tervezetéről szeretnénk tájékoztatást adni. Az Önök hozzászólásai alapján még változhat a tervezet, amiről végül szavazni fogunk.

Maga elé emelt egy tekercset.

- Helyzetelemzésünk jelenleg ez:

A Birodalom csak a haderejével próbálja fenyegetni a Középkontinent, de haditechnikánk legyőzhetetlen fölényben van a birodalmival szemben.

Egy pillanatra rájuk nézett.

- Köszönjük, hogy figyelmeztettek minket az Árnylények kapcsán. Edon Tranquil már korábban teljeskörű jelentést készített róluk a Tanácsnak.

Ismét a tekercset olvasta.

- Ebben az áll, Nordakus csak a korábbi kapunyitáskor a világunkba belépett árnylényeket tudta összetoborozni. A kapunyitás tudománya elveszett, Nordakus egyedül nem kutathatta ki. Erre több élet is kevés lenne.

Chrisre nézett, s visszafogottabban kezdett beszélni.

- Tehát a Chrissie Wego által leírt veszélyt, miszerint Nordakus gömbvilágunk bármely pontján képes lenne kaput nyitni az Árnyak létsíkjára, mágus szakértőnk alaptalannak tartja. Az örök életű mágus legendájára se talált bizonyítékot.

A tekercsre irányította tekintetét, de azt már csak forgatta kezében.

- A Nagytanács álláspontja szerint semmi nem szól amellett, hogy Nordakus biztos meg tudná hódítani a Középkontinent. Itt ugyanis az emberek mindig használhatták kreativitásukat, szabadon gondolkozhattak. Ezért összetettebb művészet, ipar és haditechnika jött létre.

A Sárkányvért ereje se indokolja, hogy feláldozzuk katonáinkat Nordakus megdöntésére. A vértről szóló legendák se bizonyítottak: az Önök csapata se tett idáig olyan hadi cselekedetet, ami igazolná a páncél erejét. Természetesen nem kobozzuk el az Önök tulajdonát képező vértet.

Ron felemelte kezét, erre a mágus elhallgatott, s mindenki rá figyelt.

- Tisztelettel megjegyzem – szólta Ron – hogy a lehetséges fenyegetéseket, a kockázatokat is el kell hárítani a fennmaradás érdekében.

Az emelvénynél helyet foglaló Arduin barátságosan válaszolt:

- De csak ha vállalható az áldozat, amibe biztosan kerül.

Végignézett négyükön.

- Önök kiszabadultak a Birodalomból. – mondta - Örüljenek, hogy elfordultak tőle.

- Ám pont azért, mert a jót választjuk, arra kell köteleznünk magunkat, hogy kijavítsuk amit elrontottunk, nem? – kérdezte Frank.

Arduin megrázta fejét.

- Ha bebiztosítottuk védelmünket, akkor nincs jogunk hódítani, pusztulást hozva az Északi Kontinens épületeire, lakosságára és saját katonáinkra. Túl nagy teherrel se köthetjük le erőforrásainkat, nem mehetünk tönkre az Északi Kontinens átalakításában. Az ottani lakoságnak kell fellépnie olyan államért, ami nekik is megfelel.

A Nordakus által elindított haderőnövelésre válaszul elkezdtek megerősíteni a Középkontinent, például léghajókat megsemmisíteni képes robbanó számszeríjak terveit rendeltük meg. Mindennek hírére is keltjük. De nem vezetünk be sorozást és nem áldozzuk fel hivatásos katonáink életét se az árnylények ellen. Semmi nem utalt idáig arra, hogy Nordakus általuk meg tudja hódítani a Középkontinent.

Ha tudnak új kulcsinformációval szolgálni, ami megváltoztathatja a Tanács véleményét, kíváncsiak vagyunk rá.

A csapat tagjai összenéztek. Mindent leírtak a tekercsre, nem tudtak további érvet mondani.

Végül Ron társaihoz fordult. A patkóban ülő mágusokig nem jutottak el szavai.

- Úgy tűnik, nekünk négyen kell szembeállnunk Nordakusszal, hogy megmentjük a világot. Csak mi tudjuk biztosan, hogy ez szükséges. Azonnal indulnunk kell, hogy megállítsuk Nordakust még a portál megnyitása előtt.

Chris, Drake és Frank egyetértően bólintott. Ron visszafordult a széksorok felé.

- Nem tudunk további érvvel szolgálni. – mondta fennhangon a képviselőknek. – Köszönjük, hogy meghallgattak.

Arduinon komorság futott át.

Talán nem is tartották a Birodalmat olyan fenyegetőnek. Ennek ellenére küldték volna katonáinkat az Északi Kontinensre.

- A T/3-as ügyet ezennel lezártuk. – mondta, és visszatekerve félretette a pergament. - Döntésünk tervezete nem változott. Kérem a Tanács tagjait, feltartott kézzel szavazzanak, ha támogatják a megfogalmazott határozatot, miszerint nem telepítünk hadsereget az Északi Kontinensre, csak a haderőbővítési programot hajtjuk végre.

Az összes tanácsstag felemelte a kezét.

Arduin végignézett a szavazókon, majd így szólt:

- A döntés egyhangúlag elfogadva. A Tanács elé járultakat ezúton kérem, hogy hagyják el a termet.

Ronék távoztak, még a Kongresszusi Épületből is kimentek.

A színes tetejű, íves ablakú házakkal szegélyezett utcákon haladtak délre, a Léghajókikötő felé.

- Van esélyünk megdönteni Nordakust, ha csak négyen szállunk szembe vele? – kérdezte Drake.

- Hogy sikerül-e megdöntenünk, másodlagos. – válaszolta Ron. – Mindent meg kell tennünk azért, hogy sikerüljön. El kell űznünk a világból azt a spirituális betegséget, amit a rendszere terjeszt. A szenvedésnél is rosszabbat kell száműznünk: azt, hogy arányaiban sokkal több ember választja miatta a gonoszságot. Mert vagy rabszolgák a birodalmában, vagy felemelkednek az árnylények által megszállt katonák közé, s kényelemből dirigálnak és büntetnek. Meg kell szüntetnünk, hogy ez az út olyanak látszik, mint am it megéri követni.

Mert valójában az általunk látott legjobb irányba kell forgatnunk a világot, miközben másoktól tanulunk. Eszerint leszünk megítélve halálunkkor.

Nordakus alig állít őrköt, mert egyszerű ember nem jelent veszélyt se rá, se árnylényeire. Ha őreit kikerülve sikerül eljutnunk hozzá, legyőzzük őt. A zsarnokok nem lehetnek zsarnokok azok nélkül, akik alattuk szolgálnak, és felnézve istenítik őket.

Mindenkit erő töltött el, ahogy hallgatta Ront.

- Menjünk vissza, felszabadítani honfitársaimat! – szólt Frank.

Lelkesen siettek a Léghajókikötő felé.

Ahogy haladtak a házak között, egyre több tapasztalatuk és hallomásból szerzett tudásuk jutott eszükbe a nekromanta mágikus képességeiről. Erősödött az az érzésük, hogy talán utoljára látják a díszes házfalakat. Mindannyian fokozatosan komorrá váltak, bár sebességük nem lassult.

Végül Chris mondta ki gondolatait.

- Figyeljete! – szólt. – Hogy túlélhessük a Nordakussal való összecsapást, vegyünk annyi éjtekerceszt, amennyit tudunk! A Korali légipiacon árulnak ilyen erős eszközöket. Minden vagyonunkat költjük erre, hogy egyáltalán legyen folytatása életünknek.

Drake és Frank egyetértően szólalt meg, csak Ron intett nemet fejével.

- Ha gonosz eszközöket használunk, miközben legyőzzük a gonoszt, utána nem leszünk ismét jóindulatúak. - mondta támogatóan Chrisnek. – Mert közben azt éljük meg, hogy gonosszá váltunk. Nem csak hosszú háború során, egyre inkább megalkudva keseredhetünk meg annyira, hogy elvetjük a jó utat, és megfelel nekünk az is, ha zsarnokok vagyunk. Hirtelen döntés után is azt gondoljuk majd, nem térhetünk vissza az emberek közé és önvédelemből uralkodnunk kell rajtuk.

- Én felfogom, hogy a kényszerből használjuk ezt a fegyvert. – válaszolta Chris.

- Csak hiszed, Chris! – Ron féltően megragadta Chris két felkarját. Emlékeztette magát, hogy nem akar a lelkébe gázolni. Orrán át lélegzett, hogy visszahiggadjon. – Kérlek, az éjtekerceket csak a legvégső esetben használd!

- Nyugi, Ron, ok nélkül nem fogok velük támadni. Csak a szükséges mértékben fogom használni, s akkor leszek boldog, mikor ismét nem kell. – komoran elmosolyodott. – Warulfra emlékeztetsz. Ő erre figyelmeztetett minket: még ha képzett mágus is vagy, jó szándékkal, veszélyes a gonoszt kutatnod, amiről nem tudod, hogyan reagál ellened.

Visszamentek a hajóra, s minden nélkülözhető tárgyukat guruló raklapokra pakolták. A korali nagykereskedők több nagy kikötőrekeszt is béreltek, a szélesebb folyosók kereszteződéseiben pedig képviselőket állomásoztattak. Ronék az egyik ilyen képviselőnél adták el az összes raklap tárgyait.

Ezután Chris vezetésével a légi piac mágikus eszközöket árusító részébe mentek, és nem kevesebb, mint 12 éjtekerceszt vettek.

A mágikus eszközök piacán állva végignézték egymáson. Élmük is alig maradt.

- Minél előbb Nordakushoz kell érnünk. – mondta Drake.

Nem volt miért késlekedniük. Indulniuk kellett.

Végül emelkedni kezdtek a léghajóval. A fedélzet fakorlátjai mellől nézték az alattuk elterülő várost, amit városfalak osztottak kerületekre.

Nem tudták, meddig élnek még. Látják-e még a várost. Legyőzik-e Nordakust, vagy olyan sötét kor köszönt rájuk, amiben csak a város romjait nézhetik újra meg. Azt se tudták, milyen lesz a Nordakusszal vívott összecsapás. Remélték, mindannyian túlélnek, különben örökre megsérülnek.

- Maturo-nak igaza volt. – szólalt Ron. – Miután Nordakust legyőztük, el kell döntenünk, mi legyen a vértet sorsa.

- Figyeljetek! – szólt Chris. – Álljunk meg Nagyapa birtokánál! Talán olyasmit hagyott rám, ami növeli esélyünket a feketemágus ellen.

- Egyetértek. - Ron hangja visszafogott volt. Energiáját ösztönösen a távoli küzdelemre tartalékolta. – Frank, Drake, kérlek ejtsük útba a birtokot.

Frank bólintott, s módosított repülésük irányán.

Ron elmondta, hogy sok a kobold a Trimance-szigeten, ezért harcra készen kell a birtokra lépniük. Chris szólt társainak, hogy nagyapja az alacsony tudati szintű lényeket elriasztó mágikus sugárással töltötte meg a kerítést. De helyesnek tartotta az óvatosságot. Frank úgy döntött, hogy csak lehorgonyozza a hajót, mert a magas kötélletrára nem mernének felmászni a barbárok.

Az óceánon átérve lehorgonyoztak a birtok szőlővel befuttatott kerítésén kívül, s a kicsavarodó kötélletrával együtt leereszkedtek a fűre.

Fegyvereiket maguk előtt tartva léptek a birtokra. Az néptelen volt, még a felhalmozott gyümölcsöket se vitte el senki.

Chris társait a szőlővel futtatott kerítés sarkában álló kúthoz vezette.

Ron belenézett a kútba.

- Hmm. Jó mély. – mondta barátainak.

Chris megfogta Ron kezét.

- Lejöttök velem? – kérdezte Chris.

- Igen. – válaszolta mindenki. Ösztönösen összeszorították kezüket és nagy levegőt vettek.

Chris kicsomagolta a lebegéstekercset, s felolvasta.

- Et-facto-de-ranico!

Egy buborék tört elő a tekercsből, ami körülvette mind a négyüket, és megemelkedett a földtől.

Drake és Ron nem tudta, hogyan uralhatnák a buborék mozgását, de Chris és Frank sejtette.

Chris óvatosan mozgatta kezeit, enyhe mágikus erőt sugározva velük. Így a kút fölé terelte a buborékot, majd lesüllyesztette a víz alá.

A csapat tagjai látták, ahogy a kút gyűrűsen kirakott kövei suhannak el mellettük felfelé.

Leértek a kút aljára. Látták, hogy egyik oldalra egy csarnok nyílik, a nyílást egy mágikus hártya védte a víztől.

Chris a nyílásnak kormányozta a buborékot, s az bent ragadt, a sziklák által körbefogva. Most már víz nem, csak a vékony mágikus hártya feszült a buborék levegője és a levegős csarnok között.

Benéztek a csarnokba, s látták, hogy a kútba érkező napfényt szárnyas üvegoroszlánok fölerősítve tükrözték vissza magukból. A terem tulsó végében egy láda állt.

Átléptek a hártyan. Már a csarnokban álltak.

Ron megfogta Chris kezét, és mellette haladva vezetni kezdte társait a láda felé.

Odaértek. Egy levél feküdt a ládán. Ron fölé hajolt, majd ezt mondta:

- Chris, ez neked szól.

Chris kezébe vette, s ahogy beleolvasott, megremegett a kezében.

- Ez Nagyapa írása! – elkezdte felolvasni társainak.

„Kedves Chris! Ha ezt a levelet olvasod, akkor én már valószínűleg meghaltam. Ne keseregj, hiszen valamikor mindenkinek meg kell halnia. Nekem most jött el az időm. Már csak súlyosabb betegségek elé néztem volna, szellemileg és fizikailag se tudtalak volna segíteni. Így nem terhedre vagyok, hanem kihívásban kell megerősödnöd.”

„Tudom, hogy apádról keveset tudsz, úgyhogy most leírom, ki ő. A neve Trian de Wego volt, és a Császár íjászáinak kiképzőtisztjeként szolgált.”

Chris nagyot sóhajtott.

- A Császár? Apám a Birodalom embere volt?

„Kérlek, ne ítélj el ezért. Mesteríjászként nem volt sok hely, ahol dolgozhatott volna. Apád csak kényszerből szolgálta a Birodalmat. De amennyit mozgástere engedett, hogy ellene dolgozzon, azzal élt. Mindig igyekezett a legkisebb rosszat választani az egymásnak ellentmondó kötelességek hálójában: édesanyád halála után megvédett attól, hogy a Birodalomban kelljen felnőned, és hozzám küldött, hogy Deklanban épülj lelkileg. Emlékszel a tartalmas beszélgetéseidre, amikor kiskorodban meglátogatott téged.”

- Apát tényleg megbízható hősnek láttam. – mondta merengve Chris.

„Az általa képzett íjászokat önmérsékletre tanította, hogy a minimálisan szükséges eszközökkel tartsanak rendet. Számptalan birodalmi alattvaló életét mentette meg munkásságával. Kérlek, értsd meg, milyen ember volt ő, így lelke talán a túlvilágon békét talál.”

„A ládában megtalálod az apád által a Birodalomtól ellopott tűztekerceket. A legtöbbet az Ellenálláshoz juttatta, ezeket viszont ránk hagyta, hogy meg tudjuk magukat védeni. Kérlek, ezeket használd, rá emlékezve. Őt azért végezték ki, mert az óceán fölött egy középkontinenti léghajó elől menekülve „kénytelen volt” kiszórni saját léghajójának nemcsak fegyverzetét, hanem éjtekerceit is.”

„Kérlek: ha meg kell magad védened, tűztekerceket használj. A ládában megtalálod apád örökségét. Kérlek, ne úgy gondold rájuk, mint a Birodalom íjászának tárgyaira, hanem mint apáéra!”

Chris a levél első felére gondolt. Rádöbbsent, milyen életük lehetett volna, ha a Birodalomban nem zsarnokok uralkodnak. Szeme könnybe lábadt.

- Apa... Nagyapa...

Ron támogatóan belekarolt.

Chris összeszedte magát, és kinyitotta a ládát.

Tele volt tűztekercekkel.

Chris egyenként kivette őket, összesen harminc darabot számolt meg.

- Mind... tűztekerces. – mondta, s még egyszer átlapozta őket. A keze néha megremegett. – Mind az.

Eltette mellényzsebébe az összeset.

- Nordakus ellen kiválóak lesznek. – mondta.

Rokonai még haláluk után is vigyáztak rá, a múltból.

Ron karja továbbra is védte. Chris ránézett társaira.

- Mehetünk felfelé?

Frank körülnézett a csarnokban.

- Nem kell átvizsgálunk a csarnokot. Nagyapa nem rejtegetné előlem az örökséget.

- Ez esetben mehetünk. – válaszolta Ron.

A kijáráshoz érve Chris enyhe szívóhatást sugárzott kezével, míg Ronék beszálltak, így a buborék nem távolodott el az átjárótól. Végül ő is beszállt, és a fönti fény felé irányította a buborékot.

Amint kiértek a kút fölé, a buborék kitágult. Felnéztek, és látták, hogy a buborék teteje már tűnik el.

Gyorsan ráléptek a kút peremére, így egyikük sem esett vízbe. A gömbártya eltűnt körülük.

Ron társaihoz fordult.

- Ismerek valakit, aki bízik bennünk, és hajlandó Nordakussal szembeszállni. – mondta. – Ennek a szigetnek a főmágusa, Sagus. Egy toronyban lakik, a Kikötőfaluhoz közel. De a tornya láthatatlan. Le kell szállnunk, hogy odamehessünk.

Ösztönösen a léghajó felé néztek: az sértetlenül lebegett a birtokon kívül, a magasban.

Frank kivezette társait a birtokról, Ron és Chris egymás kezét fogták. A kötélletrához érve mindannyian belekapaszkodtak, s Frank bonyolult ütemben meghúzta a létra egyik oldalát.

A létra elkezdett feltekeredni, a csapat tagjai visszaemelkedtek a bejáráshoz.

Miután felmentek a fedélzetre, Frank a léghajót a Kikötőfalu felé vezette.

Még a sziget közepe fölött haladtak, mégis meglátták a fedélzetről a távoli tornyot: romokban hevert. A sziklák is széttörték a kiszögellésen. A romok között egyetlen mágikus eszköz se sugárzott színes fényt, egy se maradt működésképes.

Ron gyászolva gondolt Sagus emlékére.

- Nordakust minél előbb meg kell állítanunk. – szólt Chris. Társaira nézett. - Itt már nem tehetünk semmit. Veszélyes lenne odamennünk, ahol pusztító mágikus erők voltak jelen. Ha megzavarjuk őket, minket is elpuszíthatnak.

- Értem. – mondta Ron komoran. – Frank! Induljunk a Palotához!

- Indulunk! – szólt Frank elszántan, s a léghajó orrát a Császári Palota felé irányította.

Kiértek az óceán fölé.

- Chris! – szólt Ron. - Nem szabad arra gondolnom, milyen birodalmat terjeszthetnék ki a Vérttel, és milyen alkotásokra utasíthatnám a lakosságot. Csak arra figyelek, amíg a vértben vagyok, hogy Nordakust legyőzzük. Ezért amint legyőztük őt, átadom Neked a Sárkánykardot. Tőled úgyse venném erőszakkal vissza.

Mert csak addig jogom viselni a vértzetet, amíg ezt a konkrét feladatot teljesítjük. Ezzel biztosítjuk az emberiség felemelkedését. Nem folyamatos uralásukkal.

- Egyetértek, Ron. Abban, hogy a rossznak ártunk, nincs szeretet. A feladatunk az, hogy terjesszük a szeretetet, mi is attól kapunk vissza támogatást. Az emberek pedig akkor képesek életüket megoldani, ha szabadságot adunk nekik arra, hogy önállóan fejlődjenek és egymástól tanuljanak. Együttérzőek csak az eszünket használva lehetünk.

A Toronytető

Öt nap múlva az Északi Birodalom közelébe értek. Süvíteni kezdett a fedélzeten a hideg szél. Zavaros viharfelhők gomolyogtak, néha dörögtek. A szárazföld fölé érve az volt a benyomásuk, még a fényt is elfakították a rabszolgatartó árnylányok.

A Császári Birtok fölé értek, és nem láttak a növények között egyetlen embert sem. Közelítettek a Palota felé, és senki nem lőtt rájuk. A Palota kőfalai és bástyái is teljesen néptelenül álltak a szélben és homályban.

- Figyeljete! – szólt Ron a zúgó szélben – A birtokon néhány árnylány járőröz. A lehető leggyorsabban be kell érni a Palotába! Frank, olyan közel szálljunk ki, amennyire csak lehet!

- Cél: a Palotakapu! – válaszolta Frank. – Menjete a kijáratához! Amint lehorgonyzom a hajót, a kötélletrával landolunk!

Ron, Chris és Drake lement a fedélzetről és a kijáratnál felcsavart kötélletránál vártak.

Frank egyenesen a Kapu előtt horgonyzott le. Lerohant a fedélzetről, majd mind a négyen belekapaszkodtak a kötélletra végébe.

Drake kinyitotta az ajtót, és átállította a tekercest kioldó kart.

Süllyedni kezdtek a Kapu felé.

Igyekeztek figyelni a talajt, nem láttak örökös szellemeket.

Földet értek a kövezett kapubejáróban.

Senki nem támadt nekik.

Ron körbenézett, majd társaihoz fordult.

- Admirálisként kiismertem a Palotát. – mondta – Engedjéte, hogy vezessek.

Társai egyöntetűen bólintottak.

Ron kivonta kardját, és belépett a Kapun. Chris, Drake és Frank követte.

Kőfolyosó vette őket körül, minden irányban figyelni kezdték környezetüket.

Ron haladt elől, kiválasztva a folyosókat. Halkan beszélni kezdett:

- Nordakus tudja, hogy neki és árnylányeinek olyan nagy mágikus hatalma van, hogy az átlagemberek nem képesek ártani neki. Ezért nem foglalkozik azzal, hogy őt állítson. A rabszolga átlagemberek csak saját halálukat okoznák, ha Nordakus ellen merényletet kísérlenének meg.

Befordultak a Császár Hivatali Részlegéhez vezető hosszú folyosóra.

Egy elektromos koponyaszellem siklott velük szembe!

A kisebb koponyák sora ragyaként lifegett előreugró körívként a nagy szellemkoponyán.

Chris könyökét behajlítva, ujjait felfelé tartva villámokat hozott létre köztük, majd hirtelen a koponyaszellem felé állította kezét, és félelmetes erővel rászórta a villámokat.

A koponyák meghasadtak, a lény úgy sikított, mintha fém hasadna több irányba. A villámok egy része visszapattant a csapat tagjaira, de Chris teljesen átpréselte a szellemre az elektromos energiát, s mire végzett, maradványa már csak bűdös ködként terjengett a folyosón.

További őrrrel nem találkoztak. Még elektromos ködkoponyával se. Akadálytalanul keltek át a tanácstermen, s végül a Trónterembe is vezető, kék szőnyegű folyosóra érkeztek.

- Nordakus nem tanul a hibáiból. – mondta Chris. - Méginkább csökkentette az őrséget.

- Önbizalma az van. – mondta Ron.

Nordakus valóban nem számított arra, hogy a főhősök visszatérnek. Hírszerzőin keresztül hallott a sárkányok felingerléséről, s hogy a Fővárosban elfogytak a jégköpenyek. Kikövetkeztette, kikhez vezet mindkét szál. Azonban arra számított, Ronék boldogan élnek majd léghajójukon, a földiek szenvedésével nem törődve. Kegyetlen lelkivilágában fel se merült, hogy egykori ellenségei nem elvonulnak a világtól, nem is elbarikádozzák magukat Korál vezetőiként, hanem utánajönnek birodalmába, hogy minden embert felszabadítsanak.

- Nem tudom, hol fogja Nordakus megnyitni az Átjárót. – mondta Ron. – Nem használja túl sűrűn a Tróntermet, nem köti magát semmilyen helyhez. Több helyszínt is levédett a Kastélyban, de szerintem csak figyelemelterelésként. Az se biztos, hogy a valódi helyszínt ellátta erős mágikus védelemmel, ami egyúttal elárulja önmagát sugárzásával.

- Ron! – szólt Chris. - Nordakus kisugárzását érzem a tetőről!

- Talán már ő is érez minket.

Ronnak eszébe jutott látomása, amint Nordakus a kastélytetőn megnyitott Átjáróval beereszti a világba az Árnyakat. Megszorította a Sárkánykardot.

- Siessünk! – mondta.

A trónterem felé elkanyarodó folyosó ellenkező végéhez vezette őket. Itt egy hosszú lépcsősor vezetett fel az egyik kőtorony tetejének sarkába.

Ron rohanni kezdett rajta, társai követték.

Ron amint fölért, visszafordult, a felérkező Chrisre figyelt, és védelmezően eléállt. Mégegyszer nem hagyja meghalni, nem azért tette, hogy védje a lányt amíg a tekerceket felhasználja. Nordakus így is látja majd mindannyiukat, de Christ eltalálni nem tudja.

Fölértek mind a négyen és körülnéztek. Drake és Frank két oldalról közrefogta Christ.

A tetőtér kristálygömbökkel és drágakövekből álló vezetékekkel volt telerakva. Az északi korláthoz közel egy fehér ruhás férfi állt, nyakában gyöngysorok lógtak. Kezeivel a színes energiák áramlásából egy halvány kaput hozott létre.

A kapu színe egyre erőteljesebbé vált: undorítóan kavargó *vörös tűz és fekete füst átjáró volt!*

Ron nem várhatta meg, amíg odarohannak Nordakushoz és leszúrnák. Azonnal el kellett terelnie figyelmét. Felkiáltott:

- Nordakus!!!

Nordakus megfordult. A színes energiák eltűntek. A nektromanta a csapatot semmibevéve szólalt meg:

- Kit látnak szemeim... - Ronra nézve hiú gúnnyal kérdezte: - Visszajöttél? - Hangja vágott: - Rosszul tetted!

Ron kardját maga elé tartva vezette társait a feketemágus felé, hogy leszámoljon vele. Közben beszélt hozzá, hogy elterelje figyelmét.

- Tudjuk, hogy mi a terved, Nordakus! Átjárót akarsz nyitni egy másik létsíkra. Az Árnyak létsíkjára!

Nordakus felnevetett.

- Nem rossz. – mondta a másik fél értelmét tagadó, hamis elismeréssel – És mégis, mit tudsz tenni ellenem? – vigyorgott. Eszelősen kitört: - A kis Christ is egy mozdulattal megöltem!

- Lehet, hogy megöltél egyszer, de másodszor már nem fogsz! – szűrte ki fogai között vészjóslóan Chris.

Ron továbbra is takarta Christ. Majdnem küzdőtávolságba érve megállította csapatát. Megszorította kardját. *Megöli ezt az embert, aki rátámadt Chrisre. Aki semmibeveszi és bármikor feláldozná.*

- Annyit nem tudsz, kik voltak a valódi szüleid, katona! – Nordakus kegyetlenül vigyorgott. - Csak a színészeim megrendezett halálára emlékszel!

Ron keze megremegett. *Nem foglalkozhatok magammal, a céllal kell, hogy sikerüljön! Az tesz értékessé!* – Mérlegelte, hogy suhinthatna a leghatékonyabban. - *Most azonnal megölöm ezt az öntörvényű gonoszt!*

De valamit ki kellett derítenie az emberiségért. Fogai is összezáródtak, nehezen beszélt.

- ... Mielőtt megöllek ... Egyet mondj meg! Ki vagy? Senki nem élhet ezer évig!

Nordakus semmibe vette a vele szemben állókat, megvetően nevetett. Érzelő gúnnyal kérdezte:

- Valóban tudni akarod? – két karját széttárta, tenyerei fölött lánggolyók jelentek meg.

Chris felkiáltott:

- NEEE! – kezeivel támadó körmozdulatot tett, s egy jégcsapot lőtt az egyik lánggolyónak, ez az ellentétes mágia ütközéskor szétszórta a tűzgömböt. Nordakusnak a megsemmisült tűzgömb alatti karja fájdalmasan összerándult, de miközben törzse meghajolt, ő másik kezét használva ragadó tűzcsápokot lőtt ki a másik tűzgömbből.

Drake és Ron kardjaikkal blokkolták a rájuk támadó tűzcsápokot, s miután a csápok kardjaikra tekeredtek, átvágták a csápokot. Ekkor Nordakuson fájdalomgörcsök futottak végig. Frank a feketemágust lőtte jéggolyókkal, Chris jégcsapjai pedig a tűzcsápokban tettek további károkat. A nekromanta további tűzköteleket lőtt ki, de a Sárkányvértet használó Ron csuklómozdulatokkal könnyen kettévágta őket, s nem csak magát védte: a Chrisnek irányzottak elé mozgékonyan eléugrott, kardját ugyanúgy a tűzvonalak

ellen használva. Drake Franket próbálta ugyanígy védeni, de ő nem volt elég gyors: Franknek kellett pörgőbukfencekkel helyzetét változtatnia.

Drake masszív páncélja és széles kardja ellen szintén hatástalanok voltak a tűzkötelek. Frank és Chris pedig jéglovodékkal szórták szét a feljűk és kardforgató társaik felé lőtt tűzvonalakat. Amikor volt idejük eltalálni a Nordakus kezei fölötti tűzgömböket, rajta akkor futottak végig a legerősebb fájdmak. De nagyon hamar újabb tűzgömböt hozott létre, s így ismét kettőből lőtte ki a tűzcsápokat.

Míg Nordakus a két kardvívót tartotta távol magától a rájuk vagy társaikra kilőtt tűzcsápokkal, Chris és Frank időnként megtudta célozni jéglovodékkal a feketemágust, így idővel tönkretették a végtagjait.

Nordakus végül összeesett, s a négy ember azonnal rárontott, s rúgták-taposták ahol érték, beterítve őt a toronytető drágaköveivel.

Ron látta, hogy a véresre vert Nordakus már közel jár a halálhoz.

- ÁLLJ! – kiáltotta. – Ez már csak egy félholt ember! – társai fokozatosan abbahagyták Nordakus rugdosását. Rádöbbsentek: hatalma már nem volt. Legfeljebb gonosz szándéka.

- Azt kaptad, amit másokból kiváltottál. Amit érdemeltél. – mondta Ron Nordakusnak. – Nem ölnék meg, ha jó útra térsz. Eljössz velünk a Korali Mágusbörtönbe, ahol elveszik a varázserőd. Idővel fokozatosan visszakaphatod mozgási szabadságod.

Nordakust féltékenység és gyűlölet borította el Ron szavait hallva.

- Sokkal erősebb vagy, mint gondoltam. – mondta hidegvérrel, mintha nem egy fájó testbe lenne bezárva. – De... - Rájuk nézett megvetően. Majd mániákusan ordítani kezdett: – A TERVEMET SENKI SEM AKADÁLYOZHATJA MEG!!!

Karjait hirtelen bonyolult mágikus állásba erőltette, s a természet rendje fölborult. Vad viharfelhők gomolyogtak fel egy pillanat alatt, s megfosztották a földet a napfénytől. Fekete zápor kezdett ömleni belőlük.

A csapat tagjai lenéztek a lábuk előtt heverő Nordakusra, s fekete füstöt láttak feltörni belőle: a füst kívülről befelé felemésztette testét, közben nyilvánvalóvá tette, hogy már évszázadok óta halott.

Már csak az átlátszatlan füst gomolygott előttük, s megjelent rajta egy vörösen izzó szempár.

Ron lendítésre emelte kardját.

- Egy... Árnylény? Nordakus is egy Árnylény? Ez... hogy lehet?

Az árnylény megvetően nevetett.

- Igen! – zengte gúnyosan. – Én a Legfőbb Árnylény vagyok! – tanítványait ostobának néző tanárra jellemző gúnyval folytatta: – Ezt a testet akkor szálltam meg, amikor megnyitották a kaput, és mi átjöttünk erre a síkra.

- Koral könyvei tévednek! – mondta megvetően - Én öltem meg a másik két mágust, miután félig bezártam a kaput. – sötét káröröm szólt belőle: - Ezer év alatt befejeztük néhány világ elpusztítását, ismét teljes a seregünk. – eszelősen kitört: - Még két óra és ez a létsík is a miénk lesz!

- Nem. – sujtott le Ron hangja hidegvérrel – Amíg mi élünk, addig nem nyitod ki újra a kaput!

Az Árnylány gúnyosan rávágta:

- És mit gondolsz, meddig élsz még?

Az égből villámok zengtek, Nordakus pedig fejük fölé emelkedett, s kitágult egy fekete mocsokként gomolygó felhővé, befedve a torony alapterületét.

Fémfullánkos csápokká, valamint ragadó, polipkarszerű tüskés fekete nyúlványokká szilárdultak energiatestének egyes részei, ezekkel csavarodva sujtott le a toronytetőn álló csapat tagjait célózva. Ronék pörögve félreugrottak, s kardcsapásaikkal és jéglövedékeikkel ezeket a füstből alakult támadószerveket aprították védekezésésként. Mikor egy-egy fegyverre szilárdult lélekdarabot elpusztítottak, a fekete felhő zavartan felgomolygott, s valamely területén ritkább lett. Tehát Nordakus életerejét is egyre inkább gyengítették.

A Legfőbb Árnylány taktikát váltott: hullámokban támadott, egyszerre nagyon sok nyúlvánnyá szilárdulva. Két férfihang kiáltott: elsőre megsebezte Ront és a fémpáncéllal borított Drake-t. Nordakus azonban ismét lesujtani nem tudott: nyúlványai füstté váltak, de fekete felhőként most látták a legritkábbnak. Fokozatosan sűrűsödni kezdett, próbálta visszanyerni energiáját.

Chris úgy döntött, nem várhat: használnia kell a tekerceket. Belső zsebéből előhúzott egy köteg papírt: véletlenül pont éjtekerceket. A lány egymás után felolvasta őket, rövid írások voltak.

A felolvasott energiák Chris szeméből és ujjából fekete villámokként vágtek a viharfelhőbe, s ott gátlástalan hálökként terültek szét.

A gyógyító varázslatok általában egymást erősítették. A sötét erők azonban egymásnak is ártottak. De Nordakus ettől csak agresszívabb lett, s sebzett viharfelhőként őrjöngött. A Chris által elszabadított sötét energiákat visszaküldte az ellene küzdőkre, ezúttal folyamatos sűrű támadást végezve. Ismét ugrásokra és a nyúlványok átvágására kényszerítette ellenfeleit. Félő volt, hogy Ronék a harc intenzitása miatt elvesztik tisztánlátásukat és túl agresszív, túl kockázatos támadásokat indítanak. Az időjárás még jobban megborult, már jégeső is esett.

Chris arra gondolt, társai ilyen intenzíven és megdöbbenően kezdenek egymásra is veszélyessé válni, és ki tudja, kijózanodnak-e a csata után. Ha véletlenül megsebzik egymást, a sebzett meg reflexből leöli társát, biztos nem.

Ebből Ő, Chris sem épülhet fel.

Lemondott az éjtekercek használatáról. Ezentúl odafigyelt, hogy a tűztekerceket tartalmazó belső zsebébe nyúljon. Őket olvasta fel, s tűzcsóvával hálózta be a fekete felhőként küzdő árnylányt. Annak támadásai ritkulni kezdtek, miközben kezdett áttetszőbbé válni. Az időjárás visszaszélidült, Chris társai se voltak már annyira veszélyben.

A fekete felhő váratlanul ragadó füstként összesűrűsödött és összesen négy csáppá válva lecsapott a négy emberre, rájuk tekeredve próbálta befalni őket.

Ron és Drake ordítottak, kétségbeesetten próbálták kivágni magukat kardjukkal. Chris és Frank pedig kezükből tűzvarázslatokat lövellve próbálták kettévágni a rájuk ragadó füstöt. Végül mindannyian elérték,

hogy kardra vagy tűzcsóvára tekerjék a füstcsápokat. Ezután négyen négy irányba húzták a fekete gázt, szétszakítani próbálva.

Őrült, túlvilági rikoltás hallatszott fel, s a füstcsápok széteszlottak. Csak a megszakított közepénél maradt feketeség: vad villámok között szenvedett egy árnyalak, egyszerre halványodva és süllyedve.

Egyértelműen Nordakus energiájának végső összeomlását látták, talán tudata is épp öntudatlanságba omlott, önébresztésre képtelenül.

A Legfőbb Árnylány tudta, hogy elpusztul: azonnal megpróbált végső bosszút állni. Fekete csápokat lőtt ki magából és rácsatlakozott a kristálygömbökre. Saját energiájával pótolta a szétvert kristályvezetékek energiáját. A füstös-vörös kavargás élesen megjelent, s vörösén izzó szemű árnylányek közelítettek repülve a túloldalról.

- Ne!!! – Kiáltott Drake, s átvágta kardjával az egyik varázsgömbhöz csatlakozó fekete csápot. Az átjáró egyre kisebb lett, mögötte dühösen őrjögtek az árnylányek... de egyre távolabbról, tehetetlenül. S Nordakus eltűnésével az átjáró is teljesen eltűnt.

* * *

Amikor Nordakus elpusztult, az Északi Birodalom katonáit megszállt árnylányek is füstté oszlottak. Az egész világon ez történt, így a másik két kontinensen titkos küldetést végrehajtó ügynökeiből is eltávoztak.

A Palotatorony körül azonban a szél zavarossá válva erősödött, s fehér fényű villámok csaptak le rendszertelenül.

Chris megragadta Ron karját.

- Menekülnünk kell, a mágikus energiákban egyre nagyobb a káosz! – kiáltotta társainak.

Leereszkedtek a lépcsősoron és futni kezdtek a folyosókon a Kapu felé. Éles dörrenéseket hallottak a Palotán kívülről. Mikor leértek az alsóbb szintekre, a dörrenésekkor megcsúszott alattuk a padló.

Kiértek a kövezett kapubejáróba, s mind a négyen megragadták a kötélletrát. Frank kódolt ütemben meghúzta azt, s a létra felemelte őket a léghajóhoz.

Frank elkormányozta a hajót a Palotától, s teljes sebességgel a tengerpart felé irányította.

A fedélzetről látták, amint az egész palotát mágikus erők lyuggatták ki, s a Palota végül összeomlott.

Ron nem tartotta jelentősnek a Palota pusztulását. Hiszen az nem volt több, mint egy felszínes megjelenés, egy szimbólum. Ugyanakkor annak lett következménye, ami minden zsarnokságot a bukásba visz: az önteltség és a tudatlanság hozta rá a véget. Ez följegyezve marad az utókor számára.

Távolodtak a Palota romjaitól, s immár fekete füsttel nem környékezett, földön pihenő emberek fölött haladtak el. Drake nézte a vékony, bronz sárkányvértet viselő nindzsát, és megértette: Ron nemcsak szerelmét támasztotta fel. Az emberiséget is megmentette.

- Ron – szólt – most te vagy a sárkányok helyett... az Őrző!

Fél térdre ereszkedett Ron előtt. Frank másolta a lovagot.

Ronnak nem tetszett amit tesznek, Chris is elítélően nézett rájuk.

Ron odament hozzájuk, és karjuknál fogva felhúzta őket.

- Együtt győztük le Nordakust. És Drake, te mérted rá a végső csapást... meghiúsítva az Átjáró megnyitását.

Ronban tudatosodott: Nordakust legyőzték. Már nincs szüksége a kardra.

Azonnal átadta Chrisnek.

– Tudom, hogy mindig a legjobbat kell tennünk, legalábbis ami korlátolt tudásunkból kitelik. Ez esetben kerülünk a mennyországba. Mégse maradjon nálam a kard, amíg a vértzet darabjait a világ négy sárkánya között újra szét nem szórjuk.

Drake végignézett a Birodalom mezőin.

- Nem kéne kormányoznunk, most, hogy népszerűek vagyunk?

Ron a koronára gondolt. Ezt mondta:

- Mi megtettük a magunk körét. A következő körhöz tegyék hozzá mások, amit tudnak. Persze ha hívnak, szívesen adok tanácsot.

Elmosolyodott.

- Hogy Maturo-san fogalmazzak: Őrökként oda kell vezetnünk az emberiséget, hogy ne legyen szükségük Őrzőre.

Az ég tisztulni kezdett, a napfény is kezdte visszanyerni egészséges színét. A viharfelhők párologtak el.

A csapat tagjai a korlát mellől nézték a tisztuló eget.

- Érdekes. – mondta Ron. – A jó személyek saját körüket ápolják, nem törnek világuralomra. A Gonosz próbál mindenkin uralkodni. Ám pont ezáltal emelkedik fel néhány jó személy is ugyanolyan jelentőssé, amikor a gonoszt megdöntik. Utána viszont visszatérnek körükbe, nem válnak a következő mindent letipró zsarnokká.

Ha visszavisszük a vért darabjait a tűzokádó sárkányokhoz, ismét egyetértésükkel lehet csak egyesíteni őket. Ők csak szükség esetén, méltó személynek hagyják majd egyesíteni.

- De miért ne őrizzük mi magunk? – kérdezte Drake. – A Sárkányok is csak korlátolt tudásból, tökéletlenül bírálják.

- Azzal korlátlan hatalmat vennénk magunkra, jogtalanul. Egy személyben döntenénk arról, kinek engedjük felvenni az egész vértet. Míg ha az a sárkányoknál van, csak olyan csapat szerezheti meg, aki nem konfrontálódik velük esztelenül és nem próbálja megölni őket. Ez önmagában minősíti a csapat tagjait.

- A sárkányok nem biztos, hogy önként odaadják hiteles csapatnak. Az erkölcsösen küzdőknek nem feltétlenül ismerik el az erőfeszítéseit, ezt saját példánkon tapasztaltuk. – válaszolta Chris.

- Te bízol bennem, és elismerem, ezzel táplálsz erőd. – mondta Ron. – De én nem bízhatok magamban. Mindig keresnem kell hibáimat, hogy miben kell javulnom. A korlátlan hatalomról le kell mondanom, annak megszüntetésével maradunk tisztességesek és védünk mindenki mást is a megőrüléstől. Aki elvállalja a teljhatalmat, az különösen alkalmatlan. Mert tudásunk mindig korlátolt marad, ezért mindig kell majd egyeztetnünk. Ez esetben mások megölésére sincs jogunk parancsot adni.

Először a Sárkánykardot vigyük vissza a Törpök Szigetére. Utána az összes sárkány azt látja, hogy nem próbáljuk leigáznai a világot. Nem őket jöttünk megölni.

A csapat tagjai egymásra néztek, és bólintottak.

- Végigviszem Veletek ezt a küldetést. – mondta Drake. - Tudom, hogy mindenképp újra szétosztanátok a vért a Sárkányok között, de szükség lehet a segítségemre. Hiszen a Krante-erdő és az északi sziget sárkányai ellenségesen fogadtak minket. De utána szeretnék Koralba menni.

- Megrendeléseket keresve az egész világot bejárhatjuk. – válaszolta lelkesen Frank. – Még sokszor meglátogathatjuk Koral.

- Először menjünk Koralba. – mondta Ron. – Értesítsük a Nagytanácsot Nordakus bukásáról, s hogy a megértés terjesztésével biztosítani kell a békét a kontinensen. Civilizációt kell kiépíteni. Katonai elnyomás alatt soha nem lenne igazi béke. A dühös lakosság veszélyt jelentene a vezetőkre és a többi országra is.

Nem biztosíthatjuk be a békét örök időkre. Hiába rágódnánk a megoldáson, energiánkat erre költve. Mindig a lakosokon fognak múlni saját döntéseik. Segíthetünk az együttérzés terjesztésében, de tökéletes állapotok nem lesznek, amíg ez a világ áll. Zsarnoki uralommal pedig mégkevésbé tudnánk meggátolni az erőszakot.

Frank a karokkal irányba állította a léghajót, s az gyorsulva haladni kezdett céljuk felé.

Frank hirtelen a távolba meredt és megborzongott.

- Remélem, több kaput nem fognak nyitni. – mondta. - Ki tudja hány, még ennél is veszélyesebb létsík létezik...

- Például ha nem térdimenziókban élnek az onnan átjövő lények. – válaszolta Chris. - Akkor a távolság meg se véd tőlük. Távoli emberekre is átterjednek, ha nem védik le gondolataikat.

De a gonosszal szemben van egy nagy előnyünk: alapvető viszonyokat nem fog fel, hiába akar mindent megtudni.

Nordakust ugyanígy a vaksága buktatta meg. Önmagában bízva, hogy mennyire átlátja a viszonyokat, egyenesen az emberi természetet akarta felhasználni és gátlástalanul módosítani. Amit uralni kívánt, az buktatta őt meg. Te, Ron, akibe árnylényeket ültetett, én, akit... Nagypán keresztül manipulált, Drake Deklanból és a birodalmi katonaság léghajóspecialistája. Olyan viszonyokba, egyenesen törvényekbe ártotta magát, amiken jobb lett volna kívül maradnia. Mert uralni sohasem fogja a természetet. Az legfeljebb belé harap.

Ron választása

Ronék értesítésére a Korali Nagytanács kereskedőket és tanító hivatalnokokat küldött az Északi Kontinensre.

A tanítók arra számítottak, az északi emberek saját rossz tapasztalataik miatt fogadókészek a gondolatra, hogy nem emberek elviselhetetlenségbe vagy pusztulásba süllyesztésével fenyegetve kell a társadalmat szervezni, hanem igazságot és harmóniát teremtve, a jogos szükségletek ellátásával. Ha a vezetők bizalomra méltók, akkor kaphatnak valós visszajelzéseket a problémák közös megoldásához, eltitkolt ellenséges szándékok helyett. Ez a vezetőknek is megéri, hiszen így bajban ők is segítséget kapnak. Míg a fenyegetőzés pont akkor hatástalan, ha képtelenné váltak rá.

A korali mágusok segítettek az új állam felállításában. Azt képviselték, van teljes igazság, de mindenki csak részeit látja a külvilágnak, részben eltérő részeit. Ezért minél több embert vonnak be a döntéshozatalba, annál jobb lesz a szellemi alkotásuk, de tökéletes soha nem lesz. És bárki mondhat mindig olyat, ami felülírja az addigi vélekedéseket. Például a mentőcsónakokat mégse a nagyobb hajóhoz kell küldeni, mert megtudta róla, hogy kalózhajó. Ezzel nem letérnek a helyes útról, hanem pont, hogy közelebb kerülnek hozzá.

Az hat egészségesen mindenki lelkére, ha időnként mások lépnek vezető szerepbe, de egyszerre többen vannak s egyikük se teljhatalmú. Így nem képesek visszaélést elkövetni mert egymást ellenőrzik, s többségük bármelyiküket menesztheti. Így öncélú vagy korlátolt zsarnok nem kerül ismét hatalomra.

A középkontinensiek szerint a vezetők hatalmát a nép felé is korlátozni kellett: például a lehető leghamarabb kellett a letartóztatott ügyét tárgyalnia bíróságnak, és se előzetes fogságuk alatt, se büntetésük idején nem kínozhatták őket.

Államuk azon alapult, hogy a legjobb, ha nem az bírálja el, ki tartja be a törvényt, mint a ki a törvényt hozta. Így jogos büntető törvényt hozva nem ítélnének el ártatlant. S a törvény mindig a jövőre vonatkozzon, hogy azt kövesse, ami általánosan igazságos.

Ugyanilyen fontos, hogy a bíró által hozott ítéletet tőle független személyek hajtsák végre, s a törvényi előírásokat is a törvényhozóktól független hivatalnokok hajtsák végre. Így elhárítható az, hogy valójában mást tegyen egy előjáró, mint amiről a köznépet értesíti. S ha a törvényhozók idővel visszakerülnek a dolgozó emberek közé, akkor szándékosan biztos nem hoznak a köznépre káros törvényeket. Kínzásra és emberkísérletekre pedig ne ítélhessenek senkit. Senkinek ne kelljen félnie attól, hogy ilyen büntetést kap, ha ellenszegül és azt képviseli, amit helyesnek gondol.

Idegenek és rossz szándékú emberek mindig lesznek. Az állam akkor működik jól, ha csak a bűnözők ellen lép fel, a dolgos embereket nem hátráltatja. Ha mindenkinek vannak alapjogai, mint a kínzás tilalma, akkor a független bíróság meggátolhatja, hogy a törvényhozók áthágyják őket és megfélemlítsék az embereket. Ha az állam nem mutatja a brutális eszközöket elfogadhatónak, akkor kevésbé kell félnie, hogy az állampolgárok az állammal vagy egymással szemben gátlástalanul lépnek fel.

A Korálról érkezett mágusok elmondták, hogy sokan csodálják a Középkontinensen szabadjára engedett alkotó szellem által létrehozott épületeket és kifinomult eszközöket, de mindez valószínűleg törvényeiken alapul.

Az átlagpolgároknak saját lelki egészségük érdekében fontos szem előtt tartaniuk, hogy az a jó, ha mindenki munkába állásra képesnek marad amíg munkát keres, mert például foglalkoztatja őt a település. Ha tanulhat, nem gátolja ezt szülei anyagi helyzete, akkor a szorgalmasabbak és tehetségesebbek töltik be majd a fontos szakmákat, nem tisztességtelen helyezkedés alapján jutnak oda. Akkor tud valaki a leginkább hasznára lenni embertársainak, ha azt a szakmát végezheti, amit szeret, és ha olyan szakmát választott, amiben tehetséges.

A középkontinenti nagyméretű hivatalokban észrevették, hogy ha alkalmazottaik átnézhetik munkahelyük szervezeti felépítését és ismerhetik egymás munkaköri leírásait – kivéve a biznisságért felelős részlegekét és személyekét – akkor egymást se tartják fenyegetőnek. Eközben az ügyfelek adatai védettek maradnak, magánéletük pedig munkájuktól elválasztva marad. A visszaéléseket védett csatornán névtelenül be tudták jelenteni.

Bár Ron szerelmes volt, gondolatban elismerte, esélytelen utópia mindenkinek állam nélkül, együttműködésben élnie. Szükség van formális viszonyokra, állami hivatalokra és hivatásos hadseregére. Nem csak az ellenséges hódítók elleni védekezésül. Hanem mert csak ez képes elhárítani az erőszakot. A gyakorlott és szervezett rendfenntartó csapatok tudtak védelmet adni a belátás nélkül felövő vagy szándékosan gonosz célokat választó személyek ellen. Bármilyen jól hatnak a felnőttek a gyerekekre, a szabad akaratukat nem fogják elvenni. A gonoszság tehát nem zárható ki.

Azonban alapvetőbb ok miatt is volt szükség az államra: a személyes érintettséget, a szubjektív bírálatot is ez csökkenti elviselhető szintre. Ha például különböző családok két tagja egymással konfliktusba kerül, ne rokonaikat vonják be, lemeszárolva egymást. Hanem független bíróhoz forduljanak, aki elfogultság nélkül ítél, így az érintettek indulatait is kordában tartja. Ha bárki szerint alkalmatlan, a bírótól is független másik bíróhoz lehet fellebbezni.

Ha mindenki önzetlenül dolgozna, nem kellene állam? Természetes ösztön, hogy nem akarják kifárasztani magukat, viszont az évszakok változása siettetni a munkákat: az aratóeszközöknek is el kell készülniük aratásra. Amelyik boltban időre lesz áru, mint a mindennap szükséges étel, oda fognak menni a vásárlók. Ekkor pedig muszáj, hogy egymást is sürgessék az emberek.

Ron elismerte: nem csak a pozitív hatásokat alkalmazta a Korali kultúra sem. Használta a fenyegetést is: minden szereplőt legalább két másik fenyegetett, de csak akkor, ha hatalmát jogtalanul elnyomásra használná.

A korali tanítók útnak indultak az északi kontinensre, Ron csapata pedig a Sárkányvért darabjait vitte vissza az Őrzőknek.

Miután a Törp Tanácssteremben visszaadták a Sárkánykardot a Kristállysárkánynak, ő elismerően tekintett Ronra. Thurimius Király így szólt Ronhoz:

- Nordakust megdöntése után nem léptél a helyére, nem váltál új zsarnokká. Alkalmas voltál a hatalom hordozására.

A Középkontinenti tanítók nálam sokkal többet használnak együtt az északi embereknek. Együtt sokkal többet is tudnak.

Ron ezt szóban is kimondta.

A teremben mindenki megtapsolta őt, még barátai is.

Következőnek a Krante-erdő barlangbejáratokkal tarkított tisztása fölött horgonyoztak le. Minél előbb túl akartak lenni azokon a helyzeteken, amikről nem tudták, életveszélyesek maradtak-e.

A kicsavarodó kötélletrával ereszkedtek le.

Ron odaállt ahhoz a barlangnyíláshoz, amiből a vízalatti folyó tört elő.

- Most kiderítjük, milyen éles a sárkányok hallása. – mondta társainak.

Bekiáltott:

- Fegyvertelenül érkezünk! A Kardot már visszavittük a Törpök Szigetére! Totális zsarnokságot se tudunk már terjeszteni!

A Tűzsárkány előjött, összeszorított fogai mögött lángolt torka. Végignézett rajtuk, hosszan vizsgálta őket. Végül tekintete megenyhült s ő bólintott.

- Látom, hogy a teljhatalomról lemondva érkeztek. Visszaveszem a vértet rám eső részét, de nem ígérem, hogy bárkinek oda fogom adni. Még nektek sem feltétlenül. Szabad akaratotok van, ezért a kísértésnek engedhettek a jövőben. Ezt múltbeli cselekedeteitek nem zárják ki. Soha nincs biztosítva a jövő. Senki nem tudja magát előre biztosítani.

Ron odaadta a vértet a Sárkánynak.

- Mindig a halandók döntései határozták meg világuk folyását. – mondta Ron. – Ez az ő felelősségük. De pont azért, mert szabad akaratuk van, nem zuhan a gonoszságba az, aki az ellene kitartást választja. Folyamatos feladat ellene dönteni, és ez megtehető.

A Sárkány kiábrándultan megcsóválta a fejét.

- Még fiatalok vagytok és gyanútlanok. Amíg éltek, ne köszöntsön be olyan kor, ami ezt megváltoztatná.

A Sárkány a vértet kezében fogva visszavonult a barlangba.

Ron értette, milyen korról beszélt a Sárkány: ő maga látta, hogy a Birodalom rabszolgáit terrorizáló, árnylányokkal megszállt katonák az elviselhetetlen szenvedés elől menekülve emelkedtek a rabszolgatartók sorába. Ha ő élt volna a Birodalomban Nordakus idején, nem tudta, meddig viselte volna el a szolgaságot. Olyan kort kell biztosítani, ahol ezek a kérdések fel se merülnek.

A sárkányok hallását már ismerték. A Bronzsárkánynak csak bekiabáltak az izzó bejáratnál, hogy otthagyják neki a pajzsot, s innentől az ő hibája, ha rossz kezekbe kerül. A sárkány nagy dühösen előjött és elvitte magával a pajzsot. Ronékhoz nem szólt.

A Jégsárkány barlangja fölé akkor értek, amikr a Sárkány épp barlangnyílásnál landolt. Chris tűzgolyót lőtt a távolba, ami a sárkány látókörébe került, de tőle távolodott.

A Sárkány tekintetével követte, merről jöhetett a tűzgolyó, s meglátta a léghajót.

De nem tudta, hogy a sisakot megszerzők korábban léghajóval érkeztek.

Ron kihajította a sisakot a fedélzetről, s az a sárkánnyal szemben, a hóban ért földet. A Sárkány azonnal megérezte rajta ugyanannak a négy embernek a szagát, akik behatoltak a barlangjába. Halványan érzett egy ötödik személyt is, mérgező mágiák szagával vegyítve.

A Sárkánysisak eltulajdonítói hozták vissza a Sisakot, miután legyőztek egy feketemágust! Emberek, és mégis arra használták, amire szabad.

Legközelebb nem fogom azonnal elutasítani, ha valaki elkéri a sisakot. Őket legalábbis biztos nem.

Frank dél felé fordította a hajót, s távolodni kezdtek a havas kiskontinenstől.

Drake megköszörülte a torkát.

- Én akkor... Korálnál elkészönnék...

- Hogyhogy? – kérdezte egyszerre Chris és Ron.

- Tudjátok... megöltük Nordakust, és így az élet megy tovább. Nekem is meg kell élnem valamiből, úgyhogy beállok a városőrség tagjai közé.

Ront szomorúság töltötte el.

- Értem. – a pilótához fordult. - Frank! Álljunk meg Korálnál!

- Rendben. – válaszolta ő értetlenül.

Ron végiggondolta, mikén ment keresztül a Lovag: szülővárosát és rokonait elpusztította a Birodalom. Ezt nem tudta visszaforgatni. De ez indította őt el azon az úton, hogy részt vett a Birodalom megdöntésében. Ezt az utat járva önállóságot tanult, a végső megmenekülést is saját ötletével, önállóan kezdeményezve érte el. Most a Fővárosba indult, hogy az örök közé álljon. Ron biztos volt benne: idővel ott is barátokat fog szerezni.

A ragyogó napsütésben közeledtek szürke, masszív fémléghajójukkal a színes épületektől csillogó Koral Léghajókikötője felé, ami fölött arany léghajók mozogtak. Drake Koralt meglátva felderült, bár a búcsú őt is szomorúan érintette.

Mikor egy üres leszállóhely fölé értek, így szólt társaihoz:

- Csak eresszetek le a kötélletrán. Nem kérem, hogy kiszállásom miatt díjat kelljen fizetnünk.

- Rendben, Drake. – mondta Frank. Stabilizálta a léghajót, majd mindannyian a hajótest aljának közepéből nyíló lejárathoz mentek. A barna faborítás fénye vette körül őket.

Drake kinyitotta az ajtót, s lenézett. Megkapaszkodott a kötélletrában, másik kezét a tekeredést elindító karra tette.

- Akkor... A mielőbbi viszontlátásra! Néha gyertek majd el Koralba!

- Rendben. – mondta lehangoltan Ron. - Viszlát, Drake.

Chris is elkészönt:

- Viszlát, Drake. Vigyázz magadra! - tette hozzá szívből.

Frank mosolyogva szólt:

- Viszlát, Drake! Még találkozunk, sokszor!

A lovag sóhajtott, s átkapcsolta a tekerőkart. A csapat többi tagja összeszorult torokkal nézte, amint földet ér, s integetni kezd. Visszaintegettek. Drake végül megfordult, s elindult a parkolórekeszből a fedett folyosóra átjutást lehetővé tevő vámőrségi kapu felé.

Christ úgy tűnt, nagyon foglalkoztatta valami, miközben visszatekerték a kötélletrát, majd bezárták az ajtót és felmentek a fedélzetre.

- Mi legyen az úticélunk? – kérdezte reményekkel telve Frank.

Persze, hogy sok találkozásra számít. Hiszen saját léghajója van. – gondolta Ron. De őt a helyzet elhunyt iskolatársaira emlékeztette.

Chris mély levegőt vett és így szólt:

- Én... Szeretnék kiszállni a Trimance-szigeten.

Ron azonnal Chrishez fordult.

- A Nagypád. – nézett a lányra bizalommal. – Igaz?

- Igen... - válaszolta elszorult torokkal Chris.

Ron már rég elkötelezte magát. Nem habozott, magától értetődő volt a döntés:

- Frank. Mi akkor ott kiszállunk.

- Rendben. – válaszolta ő komoran. Átállította a karokat és megcélozta Trimance északkeleti csücskét.

Ron nem aggódott a mérnökért. Már ismerte élettörténetét: a fosztogató Középkontinens elleni, erkölcsre hivatkozó hergeléstől viszolygott, inkább a repüléstudomány iránt érdeklődött. Kitanulta a szakmát és csak később döbbsent rá, milyen társadalmat szolgál mérnöki tudásával. A kontinens méretű börtönben nem látott kiutat, nem volt hová menekülnie az elvárások elől. Egyes feladatok alól ki tudott bújni, más fejlesztéseket pedig el kellett fogadnia, meg kellett alkudnia. Csak annyi vigasz maradt számára, hogy kényszerből tesz rosszat, s mindig a kisebbik rosszat választja. Mert magát nem ölelheti meg. Akkor biztos soha többé nem fogja kiérdemelni, hogy kedveljék őt.

De mikor menekülők bukkantak fel az általa szerelt hajón, hozott egy döntést: megmentette őket, elmenekült a rábízott léghajóval. Ron ezért örök hálával tartozik neki. Még akkor is, ha csak az árnylányok hathatós nyomására tette meg. E döntésével száműzötté tette magát, megfosztotta magát a visszaemelkedés összes módjától. De ezáltal rálépett a Birodalommal szembenállók útjára. Végül megtörtént, amire korábban esélyt se látott: hadba indult a Birodalom ellen és részt vett megdöntésében.

Lázadásával saját léghajóra tett szert, amit most már anélkül használhat, hogy a Birodalom a nyomába eredne. Szállítmányok kézbesítésével pénzt kereshet, ezenfelül bárhová elutazhat, s ha akarja, a világot magasból szemlélve kutathat hajóján mindent, ami felkelti érdeklődését. Bár most kiderült, hogy nem barátai lesznek a legénység, biztos tud majd elég embert toborozni a szállítmányok mozgatásához.

Az óceán fölött a Trimance-sziget északkeleti csücske felé suhantak, végül áthaladtak a partvonal felett.

Chrissie birtoka fölé érve Frank álló helyzetben stabilizálta a léghajót, majd Drake -hez hasonlóan a kijáratnál búcsúztak el. Ron és Chris végül a lovag által kitalált módon, a kötélletrával együtt ereszkedett le.

Ron harcra készen ment be Chris előtt a szőlővel befuttatott kapun. Körülnézett a birtokon, de nem látott beköltözött lényeket, még fosztozatok nyomait se. A telek sértetlen volt.

Chris fertőtlenítő varázzslattal tisztította meg a házat, útmutatása alapján pedig Ron megtalálta és előhozta a koporsót. Chris ragaszkodott hozzá, hogy segít beletenni Ronald Wego holttestét. Együtt elkezdtek beszögellni a koporsót, a rájuk törő gyászt egymás társasága tartotta távol. Végül a tűző napon kiásták a sírhelyet, s a földbe eresztették Nagyapa levetett földi burkát. Chris ekkor rázkódott meg először. Mikor a földet szórták a koporsóra, már folytak a könnyei. De a frissen emelt földkupacra virágokat ültetett.

Végül ott álltak az éles fényben az elkészült sír előtt.

Ron arra gondolt, búcsúszavakat kellene mondania.

De bevillantak emlékei: amint keltegetni próbálja halott szüleit. Nordakus szavai szerint: próbálja visszafordítani színészeinek megrendezett halálát.

Eredeti szüleire nem is emlékezett. Azt se tudta, miket követett el birodalmi katonaként. Miről mi volt a véleménye. Csak álemlékei voltak.

S rádöbrent: Nordakus nem hazugságként kapaszkodott belé a múltból, lelkét rágva. Nordakus valóságosan meghatározta lényét.

S ha egyszer régi emlékeim visszatérnek?

Semmilyen téren nem bízhatott magában. Chris védelmezését se bízhatta magára. Csak annyira védheti meg őt, hogy eltávolodik tőle.

A könnyes arcú lányra nézett, és ezt mondta:

- Chris... én elmegyek. Jobb, ha ezen egyedül teszed túl magad. – nindzsa zárkózottságát már valóságosan tanulta.

A lányt elborította a gyász, nem is biztos, hogy hallotta Ront.

Ronban azonnal felkelt a késztetés, hogy magához ölelje, támogatóan fogja, ahogyan annyiszor tette. De nem tehetette meg. Már tudja, hogy többé nem.

Megtörten a növényekkel befuttatott kertkapu felé indult.

A kapuból még egyszer visszanézett a virágok előtt síró Chrisre: gyönyörűnek és vigasztalásra szorulóknak látta, de ő többel nem segíthetett.

- Viszlát, Chris... - nyögte elszorult torokkal. Megfordult, s keserűen az erdő felé indult.

Azt már nem látta, hogy Chris a gyászról erőszakkal elterelte figyelmét, hogy a fiúhoz szóljon, majd bizalommal nézett körül, s Ront szólította.

Ron céltalanul barangolni kezdett a fák között. Nem tudta, hová érhetne, mikor, s hogy kivé válhatna. Mit akarna, ha egyszer újra önmaga lenne.

Végül kiért a tengerpartra, a vöröslő esti nap lávahidat festett a vízfelszínre.

- Ron! – visszafordulva látta, hogy Chris siet utána, átgázolva a ruhájába akaszzkodó növényeken.

- Miért... miért mész el?! – kérdezte sebzett érzelmekkel.

Ron elmondta kavargó gondolatait:

- Nem tudom, hogy igazából ki vagyok. Engem Nordakus teremtett... Nincs múltam, jelenem, jövőm... de valódi emlékeim visszatérhetnek.

- Miért tennél bármi rosszat? – szólt Chris felindultan - Többé már nincsen benned az árnytudat, ami befolyásolható. Már te döntesz! Te irányítod az életed!

Ron megsemmisülten a földre nézett.

- De nincsenek szüleim, rokonaim...

- ... barátaid? – vágott közbe Chris. – Akiket kiérdemeltél, barátaid nincsenek? Akik választanak téged? Akarom hogy létezz! Én és Drake és Frank...

Chris megfogta két kezét és egymás szemébe néztek.

- Ron! Én nem hagylak magadra. Soha.

Ron érezte Chris kezeit és látta komolyan szerető arcát. S ekkor megértette: ő lényegében nem a szülei haláláért bosszút esküdött nindza, aki nem ismeri gyors tanulásának titkát. Nem a szavak terén néha porcelánboltban bénázó elefánt, s nem is az árnylénnyel fertőzött kétes jövőjú elveszett, emberektől elvágott lény. Nem kellett keresnie identitását. Rájött, hogy az Chrishez való kötődése óta mindig ott volt neki támaszul. Ő az a személy, aki odafigyel Chrisre, aki szereti Christ.

- Chris! – szólt őszinte hálával - Köszönöm!

Chris Ron arcához hajolt, hogy megcsókolja. Ron megnyitotta magát a lánynak, s Chrissie csókja megerősítette abban, hogy ő az volt, amit választott: jószándékú önmaga. Az árnylény többé nem létezett.

Kézenfogva, a sziklás talajon egymás lépteire odafigyelve sétáltak vissza Chris házáig.